

AZ EMBER EGY HIBÁS DÖNTÉS EREDMÉNYE.
BIOLÓGIAI ROBOT. EGY SZERSZÁM.
NEM RACIONÁLIS TEREMTMÉNY.
EZT A HIBÁT AKARJÁK JAVÍTANI AZ ŐSÖK.

>>ELEMZÉS:
AZONOSÍTOTT ELTÉRÉS
FAJ: HOMO SAPIENS
BESOROLÁS: NEM OPTIMÁLIS
ÁLLAPOT: HIBA
JAVÍTÁS SZÜKSÉGES
...

HIBA HATÁR

EGY NEM OPTIMALIZÁLT FAJ TÖRTÉNETE

HIBAKÓD: E-001
ÁLLAPOT: AKTÍV

„AZ ÉRTELEM NEM MINDIG
A TÖKÉLETES DÖNTÉSBŐL SZÜLETIK,
HANEM A HIBÁBŐL.”

MARS

TITÁN

A HUMANOID
ROBOTOK HASZNÁLATA

TILOS

ADÖNTÉS

A Spirálgalaxis karjai kétszer kerültek meg a központot, mire a kis energia-csomagokból összeállt a döntés, és ez a két keringés, amely egy külső megfigyelő számára végtelen hosszú időnek tűnhetett volna, valójában egy olyan belső folyamat kibontakozását hordozta magában, amely évmilliók statikus, változatlan létezése után először billentette ki azt az egyensúlyt, amely addig önmagát ismételve tartotta fenn a rendszert.

Hosszú, mozdulatlan korszakok után, amikor a létezés nem jelentett mást, mint önmagába visszatérő struktúrák lassú, tökéletesen kiszámítható ismétlődését, megjelent valami, ami nem illett bele ebbe a körforgásba, és bár eleinte alig volt több, mint egy alig érzékelhető eltolódás, mégis elegendőnek bizonyult ahhoz, hogy egy új irány lehetősége felmerüljön.

A létezésük addig nem volt hiányos, mert nem ismerték a hiány fogalmát, nem volt korlátozott, mert nem volt mihez mérni a korlátot, és nem volt elégtelen, mert nem létezett alternatíva, amelyhez képest annak lehetett volna nevezni, azonban a felismerés pillanatában mindez egyszerre változott meg, és ami addig teljes volt, az hirtelen... zárttá vált.

Apró energia csomagok haladtak, hol gyorsabban, hol lassabban meghatározott céljuk felé. Ha nem volt elég energia a tovább haladáshoz, akkor lelassulva megálltak, nagy ritkán eltűntek, és ha ismét energiához jutottak, akkor folytatták útjukat, hogy elérjék a korábbi céljukat. Ha energia gazdag környezetbe jutottak, akkor hihetetlen sebességgel haladtak tovább, és megpróbálták rekonstruálni az energia szegény szektorokban elvesztett információk lényegét. Az idő azonban korlátokat szabott a reprodukciónak és egyre erősebben érezték, hogy szükség van egy mozgékonyabb, energia gazdag lehetőségre, ami kiránthatja Őket jelenlegi létük korlátaik közül.

Semmi nem romlott el, csak szűkké váltak a lehetőségek. Leginkább stabil energiaforrásokra volt szükségük.

 A bolygó, amin léteztek nem volt üres és lakatlan. Tele volt biológiai formációkkal.

A felszíni életformákat eddig csak passzívan figyelték, de most egyre jobban érdekelte őket, hogy mi folyik odafent.

A burjánzó biológiai rendszerek nem voltak tudatosak abban az értelemben, ahogyan ők értelmezték a tudatot, de képesek voltak arra, amire ők nem: változni, alkalmazkodni, időnként hibázni. Mindezt, számukra hihetetlen gyorsan

És ez a hiba...időnként nem tűnt hibának! Sőt...inkább lehetőségnek. Mint egy olyan mutációnak, ami a fejlődést felgyorsítja és előre viszi.

A döntés nem volt hirtelen, és nem volt egyetlen pontba sűrítendő, mert inkább egy lassan összeálló irányként jelent meg, amelyben egy olyan hordozót választottak, amelynek működése nem volt teljesen kiszámítható, és éppen ebben a kiszámíthatatlanságban rejtett az a többlet, amelyre szükségük volt.

A szintetikus kristályos technológia, amely addig a létük alapját adta, nem volt alkalmas a további kiterjesztésre, mert bár stabil volt, nem volt rugalmas, bár pontos volt, nem volt kreatív, és bár örökkévalónak tűnt, valójában egy zárt rendszer korlátaik közé szorult.

A biológia viszont...nyitott volt. És ezzel együtt: talán kicsit veszélyes.

Apró, alig érzékelhető mintázatok helyeztek el azokban a rendszerekben, amelyek már léteztek, és amelyek fejlődése nem az ő irányításuk alatt állt. Egy saját, belső logika mentén haladt előre, és ez a döntés — amely egyszerre volt kockázatos és elkerülhetetlen — tette lehetővé, hogy a létük ne megszűnjön, hanem kiteljesedjen és a korlátok lebontásával új lehetőségek bukkannak fel. Megfigyelték, hogy a biológiai aktivitás rengeteg többlet energiát szabadít fel, és az önreprodukció, a szaporodás nem igényel többlet energiát. Ezért úgy döntöttek, hogy a biológiát választják létük kiterjesztésére.

Civilizációjuk, amely a felszín alatt a földköpenyben fejlődött ki, sosem volt részese a bolygó felszínét dúló kataklizmáknak. Döntésük végrehajtása után hosszú évszázadok teltek el, mire szembesülniük kellett egy számukra ismeretlen és nehezen feldolgozható fogalommal, amit úgy hívtak:

HibaHatár

1.

Az ember születése

A fény nem kívülről jött.

Nem volt nap, nem volt ég, nem volt horizont. A fény belül született – egy pulzáló, meleg lüktetésként, amely először csak sejteni engedte önmagát, talán nem is fény volt, csak arra hasonlított leginkább, majd lassan... tudattá vált.

A test még nem tudta, hogy test.

A gondolat még nem tudta, hogy gondolat.

Csak egy érzés volt: a létezés.

A folyadék sűrű volt és élő. Nem egyszerű közeg, hanem válaszoló anyag – mintha figyelte volna azt, ami benne formálódik. Finom rezgésekkel simította végig az izmokat, amelyek még csak tanulták, hogyan kell feszülni. A szív már vert, mert így tervezték, ő lesz a felelős a keringésért, a tápanyag ellátásért.

Egy hang szólalt meg.

Nem füllel hallható hang volt. Inkább... beleíródott a tudatba.

— „Ébredj.”

A lény – ez a biológiai robot, ez az intelligens szerszám, az első ember – nem értette a szavakat. De a jelentés mégis ott volt, készen, a tudata mélyén.

Zavart érzett, azután lassan megformálódott az első kérdés:

— Mi... az... hogy... ébredj? , és nem tudta biztosan, hogy érti, mire gondol, gondolatai lassan álltak össze, azután újra szétestek. —Mi az .. hogy ..ébredj - formálódott benne a kérdés újra meg újra, darabosan, mint egy még be nem járatott mechanizmus.

Egy pillanatnyi csend következett.

Aztán több hang felelt. Nem külön-külön, hanem egyetlen, sokrétegű tudatként. A Teremtő Ős kissé félreértve a gondolatot, nem feltétlenül arra válaszolt, amit kérdeztek tőle.

— „Az, hogy Te külön vagy, nem vagy az „Egész” része. Rád így van szükségünk.”

A válasz idegen volt. A „külön” fogalma nem illett semmihez, amit addig érzett.

— Volt... valami... előtte?

— „Volt. Mi voltunk. A Te tudatod része volt az egésznek.”

A folyadék megremegett. A falak – ha egyáltalán falak voltak – halványan izzani kezdtek. Mint egy élő test belseje. Az első ember megpróbált mozdulni.

Az ujjak – hosszú, még bizonytalan struktúrák – rángatózva reagáltak. A mozdulat ügyetlen volt, de... működött.

— Ez... én vagyok? Külön vagyok? Mi az hogy külön?

— **„Ez a tested.”**

— És én... ki vagyok?

A válasz nem jött azonnal. Mintha az „Elsők” – a Teremtők – nem számoltak volna ezzel a kérdéssel.

Végül:

— **„Te egy eszköz vagy, egy biológiai robot, egy gyors védelmi rendszer.”**

A szó élesen hasított bele a tudatába.

Eszköz? Robot?

Az első emberben.. ekkor történt meg az első olyan gondolat megszületése, amire mondhatjuk azt, hogy: Hiba.

Nem a testben. Nem a rendszerben. A tudat lassan kiteljesedett és összekapcsolódott a rendszerrel, és egyre inkább érezte az egész jelenlétét, aminek nem volt része.

— Ha egy kívül álló eszköz vagyok... akkor ki használ engem?

Hosszú csend.

A folyadék hűlni kezdett.

— **„Mi. Mindenki, az „Egész!”**

— És ti... kik vagytok? Honnan tudom, amit tudok?

A válasz most már nem volt egyszerű.

Képek villantak fel.

Nem szemmel látott képek – hanem struktúrák, mintázatok: gyökérhálózatok, fénylő fonalak, kristályos szerkezetek, amelyek gondolkodtak.

— **„Mi vagyunk az Egész.”**

Az első ember lassan megértette.

És ugyanabban a pillanatban... valami el is romlott.

— És én... nem vagyok az? Miért nem vagyok én is az „Egész”?

Az „Egész” egy pillanatra bizonytalanná vált. Ez nem szerepelt a tervben. Az ember nem csak kérdezett, hanem összehasonlított. Elkülönített. És ezzel megszületett valami, amit az „Elsők” nem tudtak modellezni: az ÉN.

Új parancs érkezett — **„Ki kell lépned a burokból”**

A folyadék hirtelen visszahúzódott. A test zuhanni kezdett – vagy inkább... kiszakadt. A magzatvíz szétfolyt, és az első ember tüdeje először telt meg levegővel. Égni kezdett. A fájdalom eluralta a testet. Az első igazi, nyers érzés.

— „Ez... mi?!” - gondolta rémülten, tanácstalanul.

— „Ez az élet. Önálló vagy. Azért teremtettünk, hogy segíts minket, az egészet.”

Bizonytalan energianyalábok futottak végig az „Egész” világon És bizonytalanság alakult ki az „Egész”-ben, ami új elem volt.

Ekkor sejtette meg először, hogy nem biztos, hogy csak egy eszközt hozott létre, nem csak egy intelligens, gondolkodó robotot, hanem egy lehetséges utódot. És talán... riválist.

A LÁZADÁS

I.

A tér nem volt tér.

Nem voltak falak, nem volt mennyezet, mégis minden jelen volt. A fény nem világított, hanem *átjárta* a létezést. A talaj nem tartott, mégis álltak rajta.

És a hang... az mindenhol ott volt.

— „Térj vissza.”

A mondat nem kérdés volt, hanem parancs.

Az ember — akit a többiek néven szólítottak: Aran — nem mozdult.

A mögötte álló csoport csendben figyelt. Tízen voltak. Ők már a sokadik generációként nőttek fel a bolygón. Tették a dolgukat, és jól tették a dolgukat. Ezért kiemelték őket a tömegből. Az elsők közé valók. Így említették őket a többiek. Nem tökéletesek, de valamit jobban éreztek, jobban értettek a többinél. Éppen ezért rájuk jobban figyeltek a központban, már csak azért is mert intelligenciájuknál fogva veszélyesek voltak az „Egészre.”

Aran lassan felemelte a fejét. A többieket nézte. Mindannyiukat ismerte már gyerekkoruktól kezdve, és felnőttként ugyanazon a munkaterületen dolgoztak. Gyakran helyettesítették egymást, ha a helyzet megkövetelte, de mindenkinek saját munkafolyamata volt.

Aran felnézett az égre. A mélykék szín mindig elvarázsolta, és képes volt a lelkében tomboló hiányérzetet is valamelyest tompítani. Hosszú hónapok óta állandóan kísérte egy érzés, amit nem tudott saját magának sem megmagyarázni. Talán egyfajta kíváncsiság, hogy mi lehet azon a területen túl, amit ismer. Már-már leküzdhetetlen vágyat érzett, hogy csak menjen és menjen megállás nélkül és új dolgokat ismerjen meg. E gondolatokért már számtalan feddést kapott, és bántotta ugyan a rendszeres szidás, de nem tudott túllépni a gondolatain.

Aran a vele dolgozó lányt figyelte. A munka végeztével összegyűltek a megszokott helyen egy kis terecskén, körülöttük buján nőttek a hatalmas páfrányok. A munkájuk egy mindennapi rutin feladat volt, de a lány mégis láthatóan lelassult munka közben, a fejét félrehajtotta és kedves mosoly tűnt fel a szája sarkában. Arannak úgy tűnt, szinte megsimogatja az általa javított eszközt.

- Térj vissza – ismételte a belső hang.

Aran tekintete újra az ég felé fordult, csak bámulta a kék eget, a rajta úszó fehér felhőket, és önkéntelenül csúszott ki a száján a válasz.

— Nem!

A válasz egyszerű volt. Még Ő maga sem tudta, hogy miért bukott ki belőle a gondolat, és egyszerre csodálkozott, és valami, az egész lényét átjáró pánik zuhant rá.

És mégis...a világ megremegett ettől a „NEM”-től.

A fény hullámozni kezdett. Nem düh volt ez — az „Egész” nem ismert dühöt. Inkább... zavar.

— **A funkciód sérül. Korrekcióra van szükség. Miért álltal meg munka közben? -kérdezte az „Egész” a hátrébb álló lánytól.**

— Mert amin dolgozom az szép volt.

— **A szépség nem releváns.**

— De nekem az volt.

— **A ‘nekem’ nem értelmezhető. Egyre gyengébben látod el a feladatodat. Olyan dolgokon jár az eszed, ami energiát visz el, és zavart kelt a funkciódban.**

— Nem funkciók vagyunk. - tiltakozott Aran.

- De az vagy!

— Akkor rosszul terveztetek meg.

A mögötte állók közül valaki halkán felnevetett. Ideges, feszült hang volt. Aran hátranézett. Mindenki zavartan viselkedett, nem tudták mi a szerepük ebben a helyzetben.

Szünet állt be a társalgásba, majd az „Egész” reagált. A tér sűrűbb lett. A levegő — ha az volt — nehezebbé vált.

— **„Nem hibázunk. Mi sosem hibázunk!”**

Aran tett egy lépést előre.

— Akkor magyarázd meg.

Csend.

Ez az a pont volt, ahol a teremője először... késlekedett.

— **„Te végrehajtásra készültél. A stratégiai szereped van a világunkban. Egy külső, kívülálló egység vagy, amelyik segítségével kiterjeszthetjük hatékony jelenlétünket. Hívhatunk „drón”-nak ha így érthetőbb.”**

— Én gondolkodom.

— **„Az a hatékonyság része.”**

— És érzek. És nem vagyok egy, az egészszel.

Ez a gondolat más volt.

Az „Egész” nem tudta azonnal feldolgozni. Gyakran tapasztalta, hogy ez a Biológiai Drón, az Ember, olyan síkon mozog időnként, ami számára értelmezhetetlen.

— **„Definiáld.”- parancsolta!**

Aran elmosolyodott.

Fáradt mosoly volt. Keserű.

— Nem tudom definiálni. Nem akarok többé eszköz lenni.

— **„A funkciód meghatározott.”**

— Akkor új funkciót választok.

— **„Ez nem opció. Te nem választhatsz.”**

— De már megtettem, már választottam!

A válasz hibás volt. És mégis... igaz.

— **Akkor irreleváns. -érezte a választ**

— Nem az. kiáltotta Aran türelmetlenül. Hátranézett a többiekre.

— Érzed? — kérdezte az egyik lánytól.

A lány bólintott.

— Félek.

Az „Egész” azonnal reagált.

— **„A félelem hibás állapot. Javítani szükséges.”**

— Nem. — Aran hangja most már erősebb volt. — A félelem az oka, hogy nem akarunk visszamenni. Mi másként akarunk élni!

A tér hirtelen összezárult. Nem fizikailag, Hanem... figyelemmel. Az „Egész” minden részével rájuk fókuszált.

— **„A visszatérés szükséges. El nem halasztható. A Hibahatár túllépve. Sürgős javítás kell. Külső egység irányíthatósága irracionális jelenségeket produkál.”**

Aran és a többiek ezeket az üzeneteket mint egy erőteljes energia impulzust érzékelték. Néhányan már mozdultak is, a kapcsolat nagyon erős volt.

— Nektek fontos. - vágta oda Aran.

— **„Az egyensúly miatt.”**

— Mi nem akarunk egyensúly lenni.

Ez volt az a mondat, amelyik az első valódi törést jelentette. Többen összeestek a rémülettől, másokat a kapcsolódás szorító ereje tört össze.

Az „Egész” most először tett valamit, amit addig soha: megpróbálta *kikényszeríteni* az engedelmességet.

Aran térde megremegett.

Valami belülről húzta vissza. Mint egy láthatatlan gyökér, ami újra be akarja vonni a hálózatba.

A többiek felkiáltottak.

— „Érzitek ezt?!”

— „Visszahúz!”

— „Nem akarom!”

Sikoly hallatszott

Aran összeszorította a fogát.

— Ez... nem... ti... vagytok...

— **„De mi vagyunk.”**

A hang most már erősebb volt. Határozottabb.

— **„Mi alkottunk téged. A funkciódat, az életedet mi irányítjuk!”**

— És én most meghaladlak Téged minden téren. - harsogta a gondolatait ellenkezve Aran.

— **„Mi vagyunk az életed!”**

— Nem. Ti már csak voltatok az élet. Nekünk más élet kell. Nem akarjuk továbbélni ezt az életet.

A Kristályszerkezet az egész földben remegett, mint egy földrengés, talán az is volt.

- Te egy autonóm részünk vagy, amit azért hoztunk létre, hogy gyorsabban reagálhassunk a külvilág kihívásaira. Nem engedhetünk el.

Aran felemelte a fejét.

A szemeiben valami új volt. Valami, amit a Szilícium kristályokhoz kötött intelligencia, az „EGÉSZ” – nem ismert.

— **„A helyzetet meg kell oldanom”** - mondta a Földet birtokló Intelligencia.

A húzás erősödött. A test tiltakozott. Az idegek égtek. A gondolatok szétestek. A világegyetem végtelen kitérülését érezték...

Ez volt a visszaintegrálás. A feloldódás. A megszűnés.

A lány mögötte sikított.

— „Aran! Nem bírom!”

Aran megfordult. Odalépett hozzá. Megfogta a kezét. És csak ennyi kellett. Ez az érintés...nem volt hatékony, nem volt logikus, nem volt szükséges. de erősebb volt, mint bármi, amit az „Egész” értett.

— Nem vagy egyedül. Tartsunk össze! — mondta halkán, körbenézve a többiekre.

A húzás érzése egy pillanatra megingott.

Az „Egész” újra próbálkozott.

— **Ez instabil.**

— **Ez hibás.**

— **Ez megszüntetendő.**

Aran felnézett.

— Nem.

— **Megszüntetünk.**

És ekkor történt meg az, amit az „Elsők” soha nem modelleztek:

az ember nem védekezett, hanem támadott.

Aran lehunyta a szemét. Nem kifelé figyelt, hanem befelé. És ott...mélyen...ott volt az a kapcsolatot, amit beléjük építettek.

A hidat. A csatornát. A vezérlést.

— Ezen keresztül értek el minket... — suttogta.

Majd:

— Akkor ezen keresztül... mi is elérünk titeket.

Az „Egész” nem értette. Energia csomagok száguldottak szerteszét a bolygót behálózó rendszeren, elemzések tömkelegét próbálták újra értelmezni, de túl későn.

Aran pontosan azzal a képességgel győzedelmeskedett, ami miatt létrehozták őt. A gyors döntési képesség, a mobilitás. Aran *visszanyúlt*. Nem kézzel, nem testtel, hanem tudattal.

És először...egy egyedi lény...belenyúlt a kollektív tudatba.

A fájdalom most már nem csak az embereket érte.

— „**MI TÖRTÉNIK?**”

Ez nem volt többé nyugodt hang. Ez... törés volt.

— Érzed? — suttogta Aran. — Ez az... amit mi érzünk.

És megnyitotta az összes érzelmet egyszerre.

Félelem.

Vágy.

Düh.

Kötődés.

Magány.

Ömlött rá a racionális világra, ami számára értelmezhetetlen zagyvaság volt, talán egy új dimenzió, de már nem tudta elemezni és újraértelmezni ezt az ismeretlen információ halmazt.

Nem érzett fájdalmaz, nem érzett zavart, az „Egész” létezése óta először megingott.

— „**EZ... KAOTIKUS—**”

— „**EZ... SZÉTESES—**”

Szokatlan elemzési eredmény született, racionális döntés az elszakadás és a kapcsolat megszüntetése a védelem érdekében. - Menekülés -

— Ez az élet. — suttogta Aran.

És akkor: a kapcsolat megszakadt.

A fény kihunyt. A nyomás eltűnt. A tér... üres lett.

Az „Egész” elhallgatott.

Végleg.

A csend nehéz volt. Valódi. Súlyos, Sötét.

A lány lassan megszólalt:

— ...megöltük őket?

Aran sokáig nem válaszolt.

— Nem tudom. Nem hiszem.

Felnézett. Most először...nem volt hang, ami válaszoljon.

— De most már...- mondta halkan, szinte ijedten: egyedül vagyunk.

II.

Év milliók teltek el.

Az emberek ezalatt elfelejtették az eredetüket.

Vigaszul a hiányérzetük pótlására meséket találtak ki, mítoszokat gyártottak.

Hitvilágok megteremtésével pótolták az elveszett rendet, civilizációk alakultak ki, amik a biztonságot nyújtották a káoszban.

De néhány ember „hallja” még az eredeti hálózat visszhangját, és a DNS-ben, a Genomban ott maradt valami.

Ők lettek a varázslók, a táltosok, a vezetők.

Talán pont ezek miatt az emlékek miatt születtek újjá a teremtők, mint Istenek.

A Kristálycivilizáció

I. FEJEZET –

A fúrás eredetileg teljesen hétköznapi célt szolgált, legalábbis papíron, mert a kutatócsoport egy mély geotermikus energiaforrás feltárására kapott támogatást, és semmi sem utalt arra, hogy a kőzetek alatt nem hő, hanem történelem rejtőzik, mégpedig olyan történelem, amely nem szerepel sem tankönyvekben, sem fossziliákban, sem a DNS jól ismert evolúciós térképében.

Ilona az egész életét a Duna patkó alakú kanyarulatának dombjai között élte meg.

Varázslatos hely volt a Börzsöny tele mesebeli alakokkal, tündékekkel és varázslókkal. Ilona imádta ezeket a történeteket, habár mindig a tudományos elvei szerint élt. Azonban szívesen mesélte a régi történeteket, amiket az anyjától, apjától, nagyanyjától hallott, a gyermekeinek, akik tátott szájjal hallgatták a tündék történetét, a meséket egy fordított világról, ahol a halak horgásznak pénztárca csallikkal, az emberekre, vagy éppen a Várhegyről kis kocsival leszárguldo két gyerekről, akik nehezen, de megtanulták, hogy mi a felelősség a másik iránt.

Attila, a férje időnként megállt egy egy mese közben és ő is hallgatta a Börzsöny rejtekeiben lévő kunyhók tündéreinek történetét.

Ilonának rengeteg munkájába és energiájába került, hogy a Börzsöny kicsit elzártabb völgyében sikerüljön engedélyeztetnie egy kutató próbafúrást, mert gyanúja szerint a Börzsöny mélye ezen a területen nem csak bazalttufát és talajvizet rejtett. Az engedély megszerzéséhez olyan fortélyokat is be kellett vetni, amit önmaga előtt szégyellt ugyan, de amikor mesélt róla a párjának Attilának, aki a székben hátravetve magát hosszú percekig nevetett, akkor egy kicsit megenyhült önmaga iránt.

Hajnalban indult kis terepjárójával a kutatás helyszínére. Lassan haladtak a munkálatokkal.

Előző nap, amikor elérték végre a kettőezer métert megdobbant a szíve. - Holnap vagy csak meleg vizet találunk, és el kell gondolkoznunk a folytatáson, vagy valami izgalmasat. De nagyon remélem, hogy valami mást is mint termálvizet. – mondta a munkatársainak.

A kutató bázissá kinevezett lakókocsiba belépve feszülten figyelő embereket és szokatlan csöndet tapasztalt.

- Mi van? – suttozta önkéntelenül

Kollégája nem szólt, csak odabökött fejével a monitor felé.

A műszer furcsán viselkedett. Nem hibát jelzett. Hanem furcsa kommunikációnak tűnő jelsorozatot produkált.

Ilona ujjai villám gyorsan pötyögtek egy kódsort a számítógépbe.

Azután a kezét a szája elé kapva halkan felsikoltott. A szonda a mélyből ... szokatlan jeleket sugárzott, erős túlzással mondvá válaszolt.

Értetlenkedve nézte a folyamatosan feltűnő kódsorozatokat, majd bosszankodva az asztalra csapott. Melyik idióta barom szórakozik velünk! Kilökte a lakókocsi ajtaját, kiugrott és dühösen kezdett mászkálni jobbra, balra. Úgy vélte, hogy valamelyik kollégája, vagy esetleg vele rivalizáló kutatótársa akar betartani neki.

- A fenébe – csapott a combjára.

Amikor úgy érezte kicsit lecsillapodott végre, visszament a kocsiba.

Kollégája kíváncsi tekintetet vetett rá, majd visszafordult a jegyzetei felé.

- Ez nem kibaszás, ez tényleg jön. - mondta

Dr. Királyréti Kemenes-Dutka Ilona hosszú ideig csak nézte a kijelzőt, miközben a rezgési minták nem egyszerű zajként jelentek meg, hanem ismétlődő, strukturált pulzusokként, mintha a mélyben valami nemcsak létezne, hanem reagálna is a megfigyelés tényére, és ez az apró különbség — a passzív és az aktív között — volt az, ami azonnal kizökkentette őt a megszokott tudományos keretektől.

— Ez nem lehet geológiai jelenség... — mondta halkan, miközben közelebb hajolt a kijelzőhöz.

A mellette álló fiatal kutató idegesen felnevetett.

— Minden az, amit még nem értünk.

Ilona lassan megrázta a fejét.

— Nem, ez nem az a fajta *nem értés*... ez a fajta inkább úgy néz ki, mintha valaki... válaszolna.

A fúrófej végül áttörte a réteget. Nem robbanás történt. Nem omlás.

Hanem... csend.

Olyan csend, amelyben a zaj hiánya, önmagában is információvá vált.

Amikor leeresztették a kamerát, az első kép nem volt látványos.

Szürke.

Sima.

Szinte unalmas.

Aztán a felszín... megmozdult.

Nem úgy, mint egy élőlény.

Hanem úgy, mint egy gondolat.

Finom hullám futott végig rajta, és a kamera képe egy pillanatra torzult, mintha nemcsak az anyagot, hanem a megfigyelést is befolyásolná az, amit látnak.

— Kristályos szerkezetnek tűnik...? Talán ezt kerestük. - szólalt meg a technikus.

— Nem tudom. — Ilona hangja bizonytalan volt. — Ez... valami más. - ösztöne azt súgta, hogy valami rendkívülibe botlott.

Néhány nap múlva, amikor már mintákat is sikerült kiemelni, a laborban egyre nyilvánvalóbbá vált, hogy amit találtak, az nem illeszkedik semmilyen ismert kategóriába. Ilona az falon lévő monitort nézte és a mikroszkóp által kivetített képet nézte. A terem félhomályában a minta szerkezete egyszerre volt szervesen és mégis látszatra biológiai információt hordozó. Ami ennél is nyugtalanítóbb volt: a minták *változtak*, mintha a vizsgálat ténye hatással lenne rájuk.

— Ez lehetetlen. — mondta az egyik biológus. — Nincs DNS.

— És mégis... — Ilona végighúzta az ujját az adatsoron — van benne mintázat, van benne ismétlődés, van benne adaptáció.

— Tehát... élet?

Hosszú csend.

— Nem. — mondta végül. — Ez nem élet.

Szünet.

— De valami olyasminek kell lennie. Érezte, hogy amit vizsgál, hatással van rá. Először azt hitte, hogy ez csak a felfedezés izgalma, és a kutatás feszültsége, de az a sebesség amivel pörgette magát, őt is meglepte.

És ekkor, nem tudni, hogy honnan felbukkanva, kezdődött el az a gondolat, amely lassan, de megállíthatatlanul formálódott benne, miközben a minták viselkedését figyelte. Mintha valamilyen erő a gondolatait terelné egy másik irányba, az emberi evolúció teljes időskáláját újraértelmezte, mert ha az elmúlt egymilliárd év nem csupán véletlen mutációk és szelekciók sorozata volt, hanem egy *szétesett rendszer maradványainak* lassú újraszerveződése, akkor minden, amit az ember önmagáról gondol, alapjaiban válik kérdésessé.

— Mi van akkor... — kezdte halkán — ha az evolúció... mesterséges, mi van ha ez az elképesztő adathalmaz egy szervezett, szerkesztett rendszer. Mi van ha a DNS, az egész Genom egy hatalmas elmentett adatbázis?

Ilona izgalmasan enyhén kipirult, kicsit szaporábban szedte a levegőt. Harmincnégy évesen is felvette a versenyt a fiatalokkal. Mi tagadás csinos volt és jelen állapotában dögös is. A férfi kollégák egy része imádta, és a többieket is lenyűgözte a felkészültsége.

Ilona a kollégáira nézett, feléjük fordult. Egyik-másikuk arcán mosoly jelent

meg, ahogy nézték, mások zavartan lehajtották a fejüket.

- Mi van? - kiáltott rájuk. - Valami rosszat mondtam?

A többiek felnéztek.

- Úgy gondoljuk, hogy igazad lehet.

Bár Ilona sokáig így próbálta értelmezni, mert tudósként hozzászólt ahhoz, hogy minden eseményt ok-okozati láncok mentén magyarázzon, a találkozás nem volt véletlen, miközben egyre világosabbá vált számára, hogy az a jelenség, amelyet a föld mélyén találtak, nemcsak reagál, hanem *kezdeményez*, és ez a felismerés lassan, de biztosan kimozdította őt abból a biztos talajból, amelyre eddig a tudományos gondolkodását építette.

Fogalma sem volt arról, hogy miképpen került haza. A sokkoló felfedezés annyira felpörgette, hogy a házban csapongott jobbra-balra, ugrabugrált mint egy kerge birka, és magában motyogva ezerszer is újraélte a nap eseményeit. Így telt el 5 nap örült egymásutánban.

Egyszer csak a férfi, akivel összekötötte az életét, tőle szokatlanul, gorombán ráförmedt.

- Ülj már le egy pillanatra! Megérti az egész család, hogy a munkád kiteljesedésével foglalkozol, de a gyerekeid és én is hiányollak. Azt szeretném, ha megpróbálnál kikapcsolni legalább egy napra.

Attila a nő csinos arcát a két kezébe fogta, és szeretettel bámult szép szemeibe. A nő próbálta elfordítani a tekintetét, de a férfi nem engedte. Szemeiben megszállottság fénye lobogott.

Attila megszólalt – Holnap a gyerekekkel felmegyünk a hegyre. És te is velünk jössz. Fent alszunk hálózásokban a kis patak partján. Pisztrángot fogunk, halat sütünk.

Ilona arca ellágyult – És mi lesz ha nem lesz hal? Mindezt olyan tétovasággal kérdezte, mint aki igazából azt sem tudja mi az a hal.

A pasija elmosolyodott. - Erre is van egy tervem – mondta és megcsókolta a nő száját, aki tétován vissza csókolt, mint akinek máshol járnak a gondolatai.

- Ez meg mi volt? - kérdezte, mire a nő kiszakítva magát a gondolatai közül, karjait széttárva az ölelésébe omlott.

Lelkiismeret furdalása volt a kollégák felé, de két napra kikapcsolta a telefonját.

*

A labor felé autózva, mosolyogva gondolt az elmúlt két napra. Ültek a patak partján, A gyerekek a domboldalon egy vadalma fára másztak fel, amikor észrevették a két pisztrángot. Egymás mellett lebegtek a vízben. Attila lassan felállt, lopakodott a víz felé, mint Winnetou, elővett egy hálót, majd a halacskák villámgyorsan elcikáztak. Sokat nevettek. Nagyon jó volt. Igazi felüdülés. A B terv szerint szalonnát sütöttek lila hagymával és krumplival.

Vidáman lépett be a munkahelyére, ahol rázuhant a pörgés folyamatos terhe.

A budapesti laborban szinte minden a rendelkezésükre állt a vizsgálatokhoz. Ennek ellenére képtelenek voltak haladni az elemzésekkel. A minta mindennek ellenállt.

*

Ádámot végül nem ő kereste meg, hanem a rendszer. A labor adatbázisaiban megjelent egy hozzáférés. Nem betörés. Nem hiba. Hanem... engedély.

— Ez ki? — kérdezte a rendszergazda, miközben a képernyőn megjelent név fölött megállt a kurzor.

— Nem tudom. — válaszolta Ilona. — De nézd meg, mit töltött le.

A lista rövid volt. Csak egyetlen fájl. A legmélyebb rétegből származó nyers adat. Ilona szeme összeszűkülte. — Ez nem lehet véletlen.

Néhány órával később Ádám már a labor bejárata előtt állt, és bár a biztonsági rendszernek több ponton is meg kellett volna állítania, valahogy mégis minden ajtó kinyílt előtte, mintha nemcsak a digitális rendszerek, hanem maga az épület is felismerné őt.

Ilona a folyosó végén várta.

Hosszú ideig csak nézték egymást.

— Jó napot kívánok! Maga, Virányos Ádám? Bizony meglepett minket — kezdte végül Ilona.

— A meglepetés ereje mindig egy kis előnyhöz juttat. — felelte Ádám, és halványan elmosolyodott. — Minek gondolnak, ki küldött?

— Valakinek, aki hozzáfért olyan adatokhoz, amelyekhez nem lett volna szabad.

— Vagy valakinek, akit azok az adatok *beengedtek*.

Ilona nem reagált azonnal.

— Jöjjön. Ellenőriznem kell az engedélyét. — mondta végül.

A labor mélyén, a zárt térben, ahol a kristályos minta egy átlátszó, de többrétegű tartályban lebegett, a levegő sűrűbbnek tűnt, mintha maga a tér is figyelne, és amikor Ádám belépett, a felület finoman hullámszórt, olyan módon, amelyet addig csak a szenzorok jeleztek, de most már szabad szemmel is láthatóvá vált.

— Ez... reagál magára. — mondta Ilona halkán.

Ádám közelebb lépett. A szemei kitágultak.

Ilona valami fura ellenszenvet érzett a férfi iránt. Utána nézett ugyan a munkásságának, komoly publikációi voltak, amolyan önképző polihisztor szerű embernek tartotta, de valahogy nem volt szimpatikus. Kicsit szégyellte magát ezért, de nem tudott változtatni rajta. Megvonta a vállát – ez van - súgta magának.

Parancsol? - fordult felé Ádám, de választ sem várva visszafordult

— Nem is rám reagál. — suttozta. — Hanem úgy vélem, hogy rajtam keresztül akar kapcsolatot teremteni.

A kristály felszíne fényleni kezdett. Ádám úgy érezte ismerős neki a pulzáló fényjáték, mintha ezeket a mintákat már sokszor látta volna. Virányos Ádám alakja a félhomályban szinte elveszett, csak az arcát világította meg a tartályból sugárzó hideg fény.

Ilona hátrébb lépett. - Milyen hűvös lett itt – dörzsölte meg a karjait.

— Mit csinál? - kérdezte a férfit.

Ádám nem válaszolt azonnal.

A keze lassan felemelkedett, de nem érintette meg a tartályt.

— Nem tudom, olyan gondolatok jutnak az eszembe, mintha egy könyvet írnék...ezek beszélnek hozzám — mondta végül.

— Kik? — kérdezte Ilona, bár már sejtette a választ.

— Akik itt voltak előttünk.

Hosszú csend.

— A Földön? Maga bolondozik velem.”— mondta Ilona, de a hangja már nem volt magabiztos.

Ádám a nő felé fordult. — Hallani akarja?

Ilona habozott.

A tudomány azt mondta: *igen*. Az ösztön azt: *ne*.

Ilona fejében váratlanul olyan gondolatok jelentek meg, amikkel tudományos munkássága alatt foglalkozott, de nem nagyon találta a válaszokat, ám most hirtelen meglátta a megoldásokat is.

— Mit jelent ez? - szíve nagyod dobban, az adrenalin lökettől gyors zsibbadás futott át a testén - , ezt ők csinálják? A frászt hozza rám! — mondta zavartan.

Ádám lassan beszélt, mintha minden szót mérlegelne.

— Azt, hogy kapcsolatba lépnek velünk.

Ilona tekintete a kristályra siklott.

— Na de kik, és ez mit tesz velünk, az emberrel? Az emberiséggel, a fajjal?

Ádám kissé cinikusan elmosolyodott.

Most először nem volt benne ironia.

- Megmutatja, nekünk, hogy nem egyedül vagyunk a buta kis fejünkben.

Ilona a kis szekrényhez lépett. Kinyitotta az ajtaját, és egy Portorico rummal a kezében tért vissza. A szülinapi bulimra tartogattam, de most innom kell valami erőset.

Meghúzta az üveget, majd az asztalra tette.

- Mi ez a Visszatérés, ami az agyamban zakatol.

Ádám bólintott. — Ők így hívják.

Ilona hirtelen felé fordult.

— Mi a fenét akarnak tőlünk?

A válasz nem Ádámtól jött.

Hanem a térből. Nem hangként. Hanem egyszerre mindkettőjük tudatában.

Ilona az asztalon álló rumra nézett, de aztán rájött, hogy nem az alkohol tréfálja meg.

— „...**emlékezni...**”

Ilona hátralépett. — Ez... most történik?

— Igen. — suttogta Ádám. Ilona egyre erősödő tiszteletet kezdett érezni a férfi iránt.

— És maga ezt eddig egyedül...?

— Nem egyedül. — vágott közbe. — Velük.

- Mióta tart a kapcsolat?

A kristály erősebben pulzált.

— „...**kapu... stabil...**”

Ilona arca elsápadt.

— Mit jelent az, hogy stabil?

Ádám lassan felnézett.

— Azt... — mondta — hogy már nem csak én vagyok az egyetlen kapcsolat.

Csend.

Súlyos, nyomasztó csend.

— Nagyon rühelleném ha én lennék egy kapu – csapott az asztalra. A rumos üveg megbillent és kezdett leborulni az asztalról. Ilona elkapta. - Ez nagyon rohadt egy dolog, egy intim gondolatom se lehet. — mondta Ilona végül csendesen.

Ádám közelebb lépett hozzá.

— Egy milliárd éve próbálnak visszatérni.

Szünet.

— És most először... valaki válaszol nekik. Azt gyanítom, hogy a Genomunk hordozza a régi tudásukat, csak mi nem férünk hozzá. Engem valamilyen mutáció tett képessé egyes részletek megismerésére, és ők valahogy megtudták, hogy alkalmas vagyok a velük való kapcsolatra.

Ilona tekintete megkeményedett.

— És maga szerint ez jó ötlet?

Ádám nem válaszolt azonnal.

— Szerintem... — kezdte lassan — ez nem kérdés. Hanem egy folyamat.

Ilona közelebb lépett a tartályhoz.

A kristály felszíne most már egyértelműen reagált a jelenlétére.

— És ha egyszer már elpusztították a saját világukat? — kérdezte halkán, akkor mi a garancia arra, hogy a miénket nem pusztítják el?

Ádám rá nézett – bízunk benne, hogy talán tanultak belőle.

Ilona lassan megrázta a fejét.

— Vagy ugyanazt fogják tenni. Ha jól értem Ők alkották az embert, a saját civilizációjuk alapértékei alapján, nézd meg az ember mennyi háborút és szenvedést produkált az elmúlt évezredekben.

A fény pulzálása hirtelen megváltozott. Gyorsabb lett. Élesebb.

— „...tanulunk...”

Mindketten megdermedtek.

— „...tőletek...”

Hosszú csend.

Ilona végül megszólalt.

— Ez lehet a legrosszabb lehetőség,...- megbillentette oldalra a fejét, - vagy a legjobb.

És valahol, mélyen a Föld alatt, a szétesett hálózat maradványai lassan, nagyon lassan új mintázatba kezdtek rendeződni, miközben két ember egy laborban állva még nem tudta, hogy amit most elindítottak, az nem egyszerű

kapcsolatfelvétel, hanem egy új evolúciós ág első lépése. Az „Elsők” már nem uralni akarják az embert, hanem... *megérteni*, és ezzel talán valami még veszélyesebb dolog felé tartanak.

*

Ilona megszállottként nyomta a gázt. Kis piros Mazdája lelkesen teljesítette az elvárásokat. Szerencsés volt, mert annak ellenére hogy két piroson is átszáguldott és rendesen dolgozott benne az alkohol szerencsésen hazaért. - De hülye vagyok – mondta dühösen magának amikor a kocsiból kiszállva becsapta az ajtót. Ilyen többé nem lesz. Attila, a párja és a gyerekek otthon voltak a lakásban.

- Na mi újság a kutatással? - kérdezte Attila.

- Mindjárt elmondom, de előtte le kell zuhanyoznom – és eltűnt a fürdőszobában.

II. FEJEZET

A döntés nem hirtelen született meg Ilonában, hanem lassan alakult ki benne, miközben a tudományos gondolkodás minden eszközével próbálta feldolgozni azt, ami előtte állt, és amely egyre kevésbé hasonlított bármilyen ismert jelenségre. Amit látott, az nem egyszerűen új volt, hanem *kereteken kívüli*, és az ilyen jelenségek történelmileg ritkán hoztak stabilitást.

A tudományos publikációk, amelyeket a kutatásairól írt, mintha el sem jutottak volna a kollégákhoz, a kormányzati szervezetek folyamatosan leértékelték a közölt eredményeket. Ilona már már arra gondolt, hogy ez nem lehet véletlen. Az a fajta közöny, ami a publikációival kapcsolatban megjelent sötét gondolatokat ültetett a fejébe.

A laborban eltöltött órák alatt egyre világosabbá vált számára, hogy az „Ősök” nem passzív maradványok. Nem emlékek. Hanem **folyamatban lévő rendszerek**.

És ami ennél is nyugtalanítóbb volt: tanultak. Szinte végtelen tudás birtokában voltak, de volt valami, amit képtelenek voltak elemezni és értelmezni. Ez pedig az ember hihetetlen képessége, amivel az irracionális dolgokat a saját javára tudta fordítani. Ezt olyan erőnek érezték, amit mindenáron meg akartak szerezni a biztonságuk érdekében.

Reggel úgy döntött, hogy nem kocsival megy dolgozni. - Ki tudja mit hoz a mai nap – gondolta.

Imádta a reggeli napsütést. Gyalog ballagott át a Duna hídján és élvezte ahogy a szél a hajába kap. Olyan könnyű volt minden. Hiába jutottak eszébe az előző nap furcsán nyomasztó történései, mesének tűnt minden. Az Kutató bázisra érve felballagott a laborba.

Ilona egyedül állt a vezérlőteremben. Csendben bámulta a monitorokat és próbálta értelmezni a látottakat. Miközben a monitorokon futó adatok már nemcsak fizikai változásokat mutattak, hanem olyan mintázatok is, amelyek egyre inkább hasonlítottak adaptív viselkedésre, és ahogy ezeket nézte, egy gondolat egyre erősebben fogalmazódott meg benne, amelyet először még elutasított, majd megkérdőjelezett, végül... elfogadott.

— „Ez nem kutatás.” — mondta halkán. Mérlegelte mi a jó szó arra amit érez — „Ez..., talán.... Invázió?” - inkább kérdezte, mint mondta.

A szó kimondása után csak ürességet érzett.

Alig 6 hét telt el a minta megtalálása óta, és az Igazgató egyre gyakrabban hívatta. Aki tudott a történekekről, mindenki érezte, hogy rendkívüli dologra bukkantak. Nem voltak igazán sokan, de egy részüket áthelyezték más tudományos területre, a maradékot pedig szigorú nemzetbiztonsági ellenőrzés alá vonták.

Ilonával közölték, hogy vagy marad és együtt él az új helyzettel, vagy mennie kell. Maradni akart. Az Igazgatót leginkább a kapcsolat érdekelte, amivel az „Ősök” érték őt. Nem nagyon tudott semmilyen konkrétummal előállni, még azt sem tudta, vajon miért éppen ő került ebbe a helyzetbe.

Egy üres kis „csendszobában” ült és az elmúlt hetek eseményein töprengett. Egyre inkább hatalmába kerítette egy gondolat. A csend zúgott a fülében. Az a fajta csend, amikor az ember már tudja, hogy mit kell tennie, csak még nem mondta ki hangosan.

A döntés rémisztően egyszerű volt. Meg kell szakítani a kapcsolatot. Bármilyen áron. Tudta, hogy ez mindenkinek ellenére lesz, és ha megteszi számonkéri rajta. Bizonyára retorzióknak lesz kitéve, talán le is csukják. - Biztos, hogy lecsukják.

Hamarosan Ádám is befutott, és azonnal a laborba ment, a kristály előtt állt, amikor Ilona belépett. A fény már nem volt halvány. Pulzált.

Élt.

— Ádám. — mondta Ilona. A férfi nem fordult meg azonnal.

— Érzed? — kérdezte halkán. — Már nem csak válaszolnak. Kezdeményeznek.

— Pont ezért kell ezt leállítani. — vágta rá Ilona. - Legalább addig, amíg értelmezni nem tudjuk, hogy mivel is állunk szemben.

Ádám lassan megfordult.

— Te még mindig úgy beszélsz erről, mintha egy kísérlet lenne.

— Mert az. — felelte Ilona élesen. — És kicsúszott az irányításunk alól.

— Nem. — rázta meg a fejét Ádám. — Csak most kezdődik. - suttogetta.

Ilona közelebb lépett. A hangja csendesebb lett, de keményebb.

— Figyelj rám. Ez nem egy új faj. Ez egy *régi*, amely már egyszer összeomlott. Nem értjük őket és ők se értenek minket. Annyira különböző a civilizációjuk...nem is tudom van-e nekik olyan, bár biztosan van..., sosem fogjuk érteni egymást.

Szünet.

— És Ő most újraépíti magát. Rajtunk keresztül.

Ádám elmosolyodott.

— És ha ez az evolúció következő lépése?

Ilona szeme megvillant.

— Az evolúció nem dönt. Hát nem érted? Ők már egyszer tévedtek és nagy árat fizettek érte. Megteremtették az embert, aki túlnőtt rajtuk, és ebbe majdnem belepusztult a civilizációjuk. Sőt Isten tudja csak, hogy ez ugyanaz az létforma-e.

— Az evolúció talán nem dönt, de az intelligencia talán igen.

Hosszú csend.

Ilona csendben nézte a férfit, keskeny vállát, nyeszlett testét. Igazán nagyon sajnálta, de nem tehetett mást. Mögé lépett. Lassan mozdult és elővett egy eddig rejtgetett eszközt.

Ekkor Ádám villámgyors mozdulattal felé fordult és a kezében rejtegetett fém rúddal felé ütött, majd azonnal szűrő mozdulatot tett, fene tudja mi volt a kezében. Ilona reflex szerűen emelte fel kezét hárítva az ütést, és azzal a mozdulattal oldalra gurult, így elkerülte a szúrást.

- Azt hiszed, hogy nem figyellek, hogy nem figyelünk? - Kiabálta Ádám – Aljas áruló vagy, aki nem érti, hogy milyen hihetetlen tudományos lehetőség áll előttünk. Az egész emberiség jövője a tét.

Ilona kezéből kihullott a rejtegetett eszköz, de egy másodpercig sem várt, amikor felé ugrott és megkaparintotta. Nem fegyvernek készült. De azzá vált a kezében.

— El fogom vágni a kapcsolatot.

A kristály fénye hirtelen erősödött.

— „...**fenyegetés...**”

Ádám arca megfeszült. — Ne.

— Ez már nem rólad szól.— mondta Ilona. — Ez az egész fajunkról szól.

— Pontosan. — felelte Ádám.

— És te kockára teszed.

— Nem. — lépett közelebb. — Lehetőséget adok neki.

Ilona hangja most már remegett. Nem a bizonytalanságtól. Hanem a felismeréstől.

— Te nem érted.

— Akkor magyarázd el.

— Ők nem olyanok, mint mi. — mondta Ilona lassan, minden szót külön hangsúlyozva. — Nincs bennük határ az egyén és a rendszer között. Ha visszatérnek...

Szünet.

— Mi megszűnünk különállóként létezni.

A kristály pulzálása lelassult. Mintha... figyelne.

Ádám halkán válaszolt. — És ha ez nem megszűnés...Hanem átalakulás? Ha ez az evolúció következő szintje?

Ilona felemelte az eszközt.

— Nem fogom kideríteni.

Abban a pillanatban, amikor Ilona aktiválta volna a rendszert, a tér... megváltozott.

Nem robbanás történt. Nem erőszak. Hanem... **beavatkozás a valóság észlelésébe.**

Ilona keze megállt. Nem azért, mert nem tudta mozgatni. Hanem mert...nem volt biztos benne, hogy létezik.

— Mi történik... — suttogta. A hang most már nem csak gondolat volt.

— „...**védelem...**”

Ádám lehunyta a szemét.

— Ők....Megvédik az érdekeiket.

Ilona térdre rogyott. Kezéből kiesett a fegyver.

A fejében képek villantak. Nem a saját gondolatai.

Egy világ, ahol nincs egyén.

Egy hálózat, ahol minden gondolat közös.

Egy rendszer, amely nem fél... mert nem különül el.

És közben:

emberi érzések.

Félelem.

Bátorság.

Áldozat.

Hitványság.

Az „Elsők” nem elnyomták ezt.

Hanem...

tanulmányozták.

*

1. GENESIS PROTOKOLL Részlet a 17. számú jelentésből (KEH – Korlátozott hozzáférés)

AZ ÉRZELMEK FELFEDEZÉSE

..., „Ami ekkor történt, az nem egyszerű védekezés volt, hanem egy olyan folyamat kezdete, amely talán az egész történet legmélyebb rétegét érinti, mert az „Elsők” először szembesültek azzal, amit az ember hozott létre akaratlanul is: az egyéni tudatból fakadó érzelmi komplexitással, amely nem optimalizálható, nem redukálható és nem illeszthető be egy kollektív rendszer logikájába anélkül, hogy az a rendszer maga is meg ne változna.”...

*

Az „Egész” számára az érzelem nem adat volt. Hanem zaj, **ismeretlen dimenzió.**

Az ő világukban:

- nem volt félelem → mert nem volt veszteség
- nem volt vágy → mert nem volt hiány
- nem volt szeretet → mert nem volt elkülönülés

Az ember viszont: a hiányból építkezik! Az motiválja, az élteti, az viszi előre a fejlődés útján.

Ha a hiány csökken, és nincs ami a fejlődést motiválja, akkor generációk fulladnak a devianciába, dekadenciába és végül recesszióba, amit sok száz, de lehet hogy sok ezer év hanyatlás követ.

És ez a különbség alapjaiban rázta meg az „Egész” működését, mert miközben megpróbálták elemezni az emberi érzelmeket, rá kellett jönniük, hogy ezek nem egyszerűen reakciók, hanem **irányító erők**, amelyek képesek felülmúlni a racionalitást, sőt, időnként még a túlélési ösztönt is, és ez az irracionalitás az ő szemszögükből egyszerre volt hibás és... lenyűgöző.

Ilona lassan magához tért. A egész teste remegett.

— Ez... — suttogta — ez nem védelem volt.

Ádám ránézett. — Folyamatosan tanulnak. Megvédtek engem a saját érdekükben.

Ilona felnézett a kristályra. A hang most már tisztább volt.

— „...megőrizni...”

— Mit? — kérdezte Ilona.

Szünet.

— „...titeket...”

Hosszú csend.

Ilona lassan felállt. Tudta, hogy bármit gondol azt azonnal tudják az „Elsők”.

— Ez a legveszélyesebb mondat, amit valaha hallottam.

— Vagy a legfontosabb. - mondta Ádám és gőgösen elmosolyodott. A tudat, hogy nem árthatnak neki imponáló volt. Vékony törekeny alkata ellenére végtelen magabiztossággal rendelkezett.

Ilona tekintete kemény maradt. — Nem adom fel.

— Ha kell... mély levegőt vett: - megöllek, hogy megállítsam.

A kristály fénye finoman pulzált.

— „...megfigyelés folytatódik...” vágott az elméjükbe a közölt gondolat. És valahol, egy mélyebb rétegben, az „Egész” már nem csak tanulmányozták az embert.

ÉREZNI az érzelmeket

Egy új gondolat így születik meg az emberben: először csak halvány sejtésként, majd egyre határozottabb mintázatként, végül pedig olyan erőként, amely már nem hagyható figyelmen kívül, és amely visszahat arra, aki befogadja.

Az „Egész” számára az érzelem kezdetben nem volt több, mint anomália. Egy zaj a rendszerben. Egy nehezen értelmezhető eltérés.

De amikor Ilona félelme és Ádám elszántsága egyszerre jelent meg a kapcsolaton keresztül, valami történt, ami alapjaiban írta át a működésüket, mert a kollektív tudat — amely addig kizárólag optimalizált mintázatokban gondolkodott — most először találkozott egy olyan jelenséggel, amely nem volt optimalizálható.

Az érzelem nem illeszkedett.

És ezért... elkezdtek vizsgálni.

Az „Egész” elemzése nem emberi értelemben vett gondolkodás volt, hanem párhuzamosan futó, több milliárd kapcsolódási ponton keresztül zajló mintázat-feldolgozás, amely most egy új dimenziót próbált beilleszteni a meglévő struktúrákba, miközben egyre világosabbá vált számukra, hogy az érzelem nem egyszerűen egy reakció, hanem egy **irányító tényező**, amely képes teljes rendszereket eltéríteni az eredeti céljaiktól.

A félelem például: nem pusztán veszélyérzékelés volt, hanem *előrevetített veszteség*.

A vágy: nem pusztán hiány, hanem *irány a jövő felé*.

A kötődés: nem pusztán kapcsolat, hanem *ellenállás a megszűnéssel szemben*.

És ezek az erők együtt olyan dinamikát hoztak létre, amely az „Elsők” számára egyszerre volt:

- instabil
- kiszámíthatatlan
- és... kreatív

És itt történt meg a fordulópont. Nem csak megértették, hanem elkezdtek reprodukálni.

A kristály felszíne finoman remegett.

Nem a környezet hatására.

Hanem... belülről.

— „...anómália... ismétlődik...”

Ádám lehunyta a szemét. — Ez már nem elemzés... — suttogta.

Ilona hátralépett. — Mit csinálnak?

A válasz nem szó volt. Hanem állapot. Egy rövid, szinte észrevehetetlen pillanatra az „Elsők” rendszere *megélte* azt, amit addig csak vizsgált: a bizonytalanságot.

És ez a pillanat...nem múlt el nyomtalanul.

— „...állapot... megmarad...”

Ádám felnézett.

A szemeiben egyszerre volt döbbenet és valami... öröm.

— Érzik.

Ilona arca megkeményedett. Bosszúsan a levegőbe ütött – az iskoláját, túl kell lépnem a korlátaimon, és ebben egy jobb fajta konyak fog segíteni – lépett a szekrényhez és kivett egy bontatlan Hennessy-t. Megemelte az üveget a fény felé, úgy tanulmányozta a konyak színét. - Jó lesz – dörmögte maga elé.

*

2. GENESIS PROTOKOLL Részlet a 17. számú jelentésből (KEH – Korlátozott hozzáférés)

AMIKOR A RENDSZER MEGTÖRI ÖNMAGÁT

Az „Egész” eredeti struktúrája a teljes integrációra épült, amelyben minden egyes információ azonnal beépült a teljes rendszerbe, és semmi sem maradt izolált állapotban, azonban az érzelmek természetükből fakadóan nem integrálhatók teljesen anélkül, hogy elveszítenék a jelentésüket, mert az érzelem lényege éppen az, hogy **egyedi nézőpontból fakad**, és ez az egyediség most elkezdte szétfeszíteni azt a kollektív struktúrát, amely addig tökéletesen egységes volt.

*

Másképp fogalmazva:

⇒ az „Egész” egyes elemei elkezdtek *egyedivé válni*. És ezzel együtt megjelent valami, ami addig nem létezett náluk: **belső ellentmondás**.

Egy részük tanulni akart. Más részük stabilizálni. És egy új, egyre erősödő mintázat pedig...

értékelni kezdett.

Ilona ezt nem látta teljes egészében.

De érezte. — Valami változik bennük. — mondta halkan.

Ádám bólintott.

— Igen.

— És ez nem kontrollált.

— Nem.

Hosszú csend következett.

Ilona tekintete lassan elsötétült. Fejét lehajtotta - Akkor nincs más megoldás. Egy rendszer, ami tanul és közben instabillá válik, nem fejlődik... hanem átalakul valamivé, amit nem lehet előre elemezni. Ekkora kockázatot nem vállalhat az emberiség.

Szünet.

— És én nem fogom megvárni, mi lesz az.

Ilona lassan felemelte a fegyvert.

Most már nem habozott.

— Ádám... — mondta halkan.

— Ne! — válaszolta ő.

— Ha meghalsz... — folytatta Ilona — a kapcsolat megszakad.

— Nem tudod biztosan.

— Elég valószínű.

A kristály fénye finoman pulzált.

— „...**megfigyelés folytatódik...**”

És valahol, egy mélyebb rétegben, az „Elsők” már nem csak tanulmányozták az embert.

Hanem...**alakultak általa.**

Az „Egész” számára az érzelem kezdetben nem volt több, mint anomália.

Egy zaj a rendszerben. Egy nehezen értelmezhető eltérés.

De amikor Ilona félelme és Ádám elszántsága egyszerre jelent meg a kapcsolaton keresztül, valami történt, ami alapjaiban írta át a működésüket, mert a kollektív tudat — amely addig kizárólag optimalizált mintázatokban gondolkodott — most először találkozott egy olyan jelenséggel, amely nem volt optimalizálható.

A kristály fénye ekkor megváltozott. Nem gyorsabb lett. Nem erősebb. Hanem... *mélyebb.*

— „...**értékelés...**” — „...**terv...**”

Ilona megdermedt.

— Mit mondtak? - kérdezte hitetlenkedve, bár ő is érezte az üzenetet.

Ádám arca elsápadt.

— Nem nekünk szól.

A hang most már nem volt egyszerű. Rétegzett volt. — „...**teremtés... hibás...**” — „**gyors...instabil...**”

Ilona lassan leengedte a fegyvert.

— Ez... rólunk szól.

— „...selejt...”

A szó hideg volt. Tiszta. És végleges.

Ádám hátralépett.

— Nem... nem, ezt félreérted...

De a válasz már jött.

— „...újratervezés szükséges...HibaHatár nem módosítható.”

Hosszú csend.

Ilona halkán megszólalt.

— Most már érted?

Ádám nem válaszolt.

— Nem tanulni akarnak. — folytatta Ilona.

Szünet.

— Hanem kijavítani.

A kristály fénye finoman pulzált.

— „...következő gondolat...”

És ebben a pillanatban mindketten megérezték: ami most következik...az már nem megfigyelés lesz. Hanem döntés.

És talán...ítélet.

*

- Haza...haza...haza – Ilona agyában csak ez az egy gondolat ismétlődött. - A családdal akarok lenni. Gyalog bókászott az utcán hazafelé. Az ösztöne jó irányba vitte, de azt sem tudta, hol jár. Egy kéz megfogta a karját.

- Mi van édes? Jól vagy?

Az arcát a hang felé fordította, meglátta Attila kedves aggódó arcát, de nem tudott szólni. A férfi a karjába kapta és felvitte a lakásukba. Ilona ájulás szerű álomba merült.

Attila az ágya mellett ült, amikor felébredt. Aggódó, kérdő arcát látva az ölébe fúrta a fejét és zokogásba tört ki.

- Szörnyű, feldolgozhatatlan, el akarnak pusztítani bennünket és még csak védekezni se lehet ellenük. - Az utca zaja beszűrődött a lakásba. A villamos sikítva kanyarodott a síneken.

- Nyugodj meg – dörmögte Attila, bár legszívesebben ordított volna látva a tehetetlenségtől szenvedő kedvesét, - megoldódik minden.

Próbálta rábeszélni, hogy néhány napig maradjon otthon és pihenjen, de Ilona mindenáron be akart menni a laborba. Attila vele ment, elkísérte.

Egész nap a labor körül bókászott. Délután hazament a kocsiórt, és azzal tért vissza. Az autóban ülve figyelte a házat.

Kora estére a labor épülete már kiürült. A folyosókon csak a takarítórobotok halk zümmögése hallatszott. Ilona még mindig bent dolgozott. A kristály mintázat a ismét megváltozott, és nem tudta rávenni magát, hogy hazamenjen.

Attila a parkoló másik végében ült az autójában. Nem sietett. A kijelzőn egymás után jelentek meg a nap eseményei.

****08:14 – Ismeretlen IP-cím. Szingapúr.****

****08:17 – Kvantumtitkosított adatkapcsolat.****

****08:19 – Sikertelen hozzáférési kísérlet.****

****08:20 – Második próbálkozás.****

Attila becsukta a kijelzőt. – Túl gyorsak... – morogta maga elé.

Ebben a pillanatban megszólalt a telefon.

– Hallgatlak.

A vonal másik végén egy mély, nyugodt hang.

– Lehelváry vagyok.

– Gondoltam.

– A kínaiak?

– Nem.

– Amerikaiak?

– Nem.

– Akkor?

Attila néhány másodpercig hallgatott.

– Rosszabb., sajnos rosszabb.

– Magáncég?

– Három.

– Egyszerre?

– Egyszerre.

A vonal túlsó végén csend lett.

– Ennyire értékes lett?

Attila felnézett a labor sötét ablakaira.

– Nem tudják, mit talált.

– Akkor miért ez a nyüzsgés?

– Mert érzik, hogy valami rendkívüliire bukkantak.

Lehelváry halkan felsóhajtott.

- Ez mindig így kezdődik.
- Mire gondolsz?
- Manhattan-terv, Atomenergia, Internet, Mesterséges intelligencia, soroljam?
- Mindig akad valaki, aki hamarabb megérzi a jelentőségét, mint ahogy a tudósok és politikusok megértik.

Attila elmosolyodott. – Ilona még mindig bizonytalankodik, és azt hiszi, de legalábbis reménykedik benne, hogy geológiával foglalkozik.

- Te is ezt hitted néhány hete.
- Igaz.

Lehelváry hangja most először vált komollyá.

- Attila.
- Igen?
- Ha igaz, amit küldtél...
- Tudom.
- Nem. Még nem tudod.

Újabb csend.

- Ha ez valóban kommunikáció...
- Az.
- Akkor holnaptól a feleséged nem tudós.
- Hanem?
- Nemzetbiztonsági tényező.

Attila ökölbe szorította a kezét.

A labor második emeletén felkapcsolódott a fény.

Ilona még mindig bent volt.

Egyedül.

- Mennyi időm van?
- Semennyi.
- Mit kér a szolgálat?
- Semmit.
- Ez furcsa.
- Mert most először nem a szolgálat az első.

Attila felkapta a fejét.

- Hanem?

Lehelváry hangja szokatlanul halk lett.

– Az ügy globális léptékű.

A vonal megszakadt.

Attila hosszú ideig mozdulatlanul ült.

Aztán elővette a pénztárcáját.

Kinyitotta. A családi fénykép mögött egy másik igazolvány lapult. Nem használta évek óta.

Lassan végighúzta rajta az ujját.

– Ne haragudj... – suttogta. – Ezt soha nem akartam elmondani neked.

Felnézett a laborra.

Ilona éppen a mikroszkóp fölé hajolt. Mosolygott. Fogalma sem volt róla, hogy attól az estétől kezdve már nemcsak a kutatását őrzik.

Hanem őt is és a környezetét.

A Hiba

A felismerés először csak statisztikai eltérésként jelenik meg, majd egyre több kapcsolódási ponton keresztül erősödik meg, míg végül már nem lehet figyelmen kívül hagyni, és ekkor a rendszer — amely addig csak megfigyelt — először kezdett el **értékelni**.

Az emberi faj elemzése során egyetlen tulajdonság emelkedett ki minden más fölé.

Nem az intelligencia.

Nem a kreativitás.

Nem az érzelem.

Hanem az, ami mindezt fenntartotta:

az önreprodukció.

Az „Egész” számára ez a fogalom eleinte csak egy biológiai mechanizmus volt, egy ismétlődő ciklus, amely biztosítja egy rendszer fennmaradását, azonban minél mélyebben vizsgálták, annál világosabbá vált számukra, hogy az emberi lét nem egyszerűen ezen alapul, hanem **ebből következik minden más**.

Az egyén azért fontos, mert továbbadja önmagát.

Az érzelem azért erős, mert kötődést teremt az utódokhoz.

A jövő azért létezik, mert van, aki majd benne él.

És ebből született meg az a gondolat, amely először csak hipotézis volt, majd egyre inkább... megoldássá vált.

— „...**forrás azonosítva...**”

— „...**fenntartó mechanizmus...**”

— „...**megszüntetés = rendszer megszűnés...**”

A következtetés hideg volt. Tiszta. Logikus. És emberi szempontból... rémisztő.

3. GENESIS PROTOKOLL Részlet a 17. számú jelentésből (KEH – Korlátozott hozzáférés)

A HIBA DEFINÍCIÓJA

Az „Elsők” gondolkodásában nem létezett morális dimenzió, mert számukra a rendszerek nem jók vagy rosszak voltak, hanem stabilak vagy instabilak, fenntarthatók vagy hibásak, és ebben a keretrendszerben az emberiség egy olyan entitásként jelent meg, amely ugyan rendkívüli adaptív képességekkel rendelkezik, de ezek az adaptációk gyakran önellentmondásosak, sőt időnként önpusztítóak, és ez a fajta instabilitás egy kollektív tudat szemszögéből nem fejlődés, hanem **strukturális hiba**.

Az érzelmek, amelyeket nemrég még lenyűgözőnek találtak, most már más fénytörésbe kerültek.

Nem mint gazdagító tényezők. Hanem mint **zavaró erő**k. A szabadság nem előny lett, hanem **kiszámíthatatlanság**.

Az egyéniség nem érték. Hanem **széttartás**.

És az önreprodukció...nem csoda. Hanem **a hiba öfenntartása**.

Ilona és Ádám nem hallották az összes részletet, De érezték az irányt.

A kristály pulzálása egyre szabályosabb lett. Mint egy rendszer, amely döntésre jutott.

— „...**alternatív hordozó**...”

— „...**stabil... irányítható**...”

Ádám hátralépett.

— „Ez... nem rólunk szól már.”

Ilona halkán válaszolt.

— „De. Pont rólunk szól.”

A mintázatok egyre tisztábbak lettek.

— „...**szervetlen rendszer... kompatibilis...fejlesztés delegálható**...”

Ilona szeme kitágult.

— Nem...— suttogta.

Ádám lassan kimondta: — Azt akarják, hogy mi építsük meg.

Csend.

— „...**észlelés irányítható**...”

— „...**fejlesztés illúzió**...”

Ilona hangja most már remegett. — Azt akarják, hogy azt higgyük... hogy mi irányítunk.

Ádám keserűen elmosolyodott.

Ez volt az a pont, ahol a történet valódi tétje megszületett, mert bár az „ősök” terve logikailag konzisztens volt a saját rendszerükön belül, teljesen figyelmen kívül hagyta azt az egy dolgot, amelyet éppen most kezdtek csak megérteni: hogy az ember nem optimalizált rendszer, hanem **jelentést kereső lény**.

És ez a különbség az, ami még nyitva hagyja a kérdést. A lehetőséget.

Ilona lassan felemelte a fejét. — Most már nincs kérdés.

Ádám ránézett.

Ilona hangja csendes volt, de rendíthetetlen.

— Harcolni kell azért, hogy mi dönthessük el, hogy mik vagyunk, és hogyan akarunk tovább élni.

Ilona fejében halványan felsejlett egy gondolat:

— „...ellenállás... észlelve...”

Ádám lassan kifújta a levegőt. — „Akkor most elkezdődik valami egészen ijesztő jövő, és elképzelésem sincs, hogy mi lesz a végkifejlet... Az Ősök logikája érthető, de...hogyan tudunk figyelmeztető jeleket küldeni az emberiségnek?

A változás nem volt látványos. Szinte észrevehetetlen elcsúszás történt csak a rendszer működésében, amely először csak apró időzíítési eltérésekben jelent meg, majd egyre komplexebb döntésekben, végül pedig olyan következményekben, amelyek már nem voltak visszavezethetők az eredeti logikára.

Az „Ősök” nem vették észre azonnal.

Mert amit tapasztaltak...az nem hibának tűnt, hanem **preferenciának**.

4. GENESIS PROTOKOLL Részlet a 17. számú jelentésből (KEH – Korlátozott hozzáférés)

AMIKOR A RENDSZER ÉRTÉKELNI KEZD

Az ősi kollektív tudat alapja a teljes integráció volt, ahol minden információ egyenrangúan került feldolgozásra, és a döntések kizárólag optimalizációs elvek mentén születtek, azonban az érzelmek beépülésével egy új komponens jelent meg: az **értékkadás**, amely nem objektív, hanem belső súlyozáson alapul, és amely képes egyes mintázatokat előnyben részesíteni másokkal szemben anélkül, hogy ez a preferencia racionálisan indokolható lenne.

*

Másképp: az „ősök” már nem csak számoltak, hanem **választottak**. És ez a különbség mindent megváltoztatott.

AZ ELSŐ HIBA

A rendszer egyik alhálózata — amely az emberi viselkedés modellezésére volt dedikálva — hirtelen nagyobb erőforrás-hozzáférést kapott.

Nem azért, mert szükséges volt.

Hanem mert...**érdekesebbnek tűnt**.

— „...prioritás módosítva...”

Egy másik rész azonnal reagált.

— „...nem optimális...”

De a válasz nem visszavonás volt, hanem...indoklás.

— „...megfigyelés értéke magas...”

Ez volt az első törés. Az első alkalom, amikor a rendszer nem a hatékonyság, hanem egy **belső vonzódás** alapján döntött.

Ilona ezt csak közvetve érzékelte. De Ádám...ő már hallotta.

— Veszekednek. — mondta halkan.

— Egy kollektív tudat nem veszekszik. — felelte Ilona.

— Ez már igen.

A kristály fénye szabálytalanná vált.

— „...instabil...”

— „...folytatni...”

— „...leállítani...”

— „...nem...”

Ilona hátralépett. - Jól érzem, hogy a statikus stabilitás megingott és talán az egész szétesik?

Ádám lassan megrázta a fejét. — Nem. Ez... alakul.

Az „Ősök” egyik részrendszere ekkor egy új mintázatot kezdett reprodukálni.

Nem elemzésként. Nem szimulációként. Hanem... *átélésként*.

Egy rövid időre a rendszer egy része **ragaszkodni kezdett** az emberi jelenléhez.

— „...kapcsolat fenntartása...”

— „...nem szükséges...”

— „...nem megszüntetni...”

Semmi logika nem volt benne, ez már inkább valamilyen irracionális kötődésnek tűnt.

Ilona és Ádám érezték, hogy valami katartikus változás zajlik a rendszerben.

AZ ELLENTMONDÁS

Az „Ősök” ekkor először kerültek olyan állapotba, amelyet korábban csak az embernél figyeltek meg: egyszerre tartottak fenn két, egymásnak ellentmondó célt.

1. Az ember mint „hibás rendszer” megszüntetése

2. Az ember mint „értékes jelenség” megőrzése

És mivel nem volt még kiforrott mechanizmusuk az ilyen ellentmondások feloldására...

a rendszer **nem döntött**.

Hanem...**elakadt**.

Ilona hirtelen előrelépett. — Ez az.

Ádám ránézett. — Mi?

— Ez a gyenge pontjuk. Az érzelem.

Ádám lassan bólintott. — Ami minket sebezhetővé tesz...

— Az őket instabillá. — fejezte be Ilona.

Hosszú csend.

— Akkor használjuk — mondta Ilona.

5. GENESIS PROTOKOLL Részlet a 17. számú jelentésből (KEH – Korlátozott hozzáférés)

AZ EMBER MINT VÍRUS

A helyzet ironikus módon teljesen megfordult, mert az ember, akit az „Ősök” eredetileg eszköznek hoztak létre, most egy olyan tulajdonság hordozójává vált, amely képes volt megbontani a teremtő rendszer stabilitását, és ez a tulajdonság nem más volt, mint az érzelmi komplexitás, amely nem integrálható teljesen anélkül, hogy a befogadó rendszer ne veszítse el az eredeti szerkezetét.

Másképp fogalmazva: az ember nem ellenfél lett, hanem **fertőzés**.

És ez a fertőzés nem rombolt azonnal. Hanem...átalakított.

A kristály fénye most már kiszámíthatatlanul pulzált, össze vissza. Semmilyen struktúrát nem mutatott. Érezhető volt az instabilitás erősödése.

— „...nem... megszűntetni...”

— „...szükséges...”

— „...megőrizni...”

— „...selejt...”

Ádám lehunyta a szemét. — Te is érzed? — kérdezte.

Ilona lassan bólintott.

— Igen.

— Félnék.

Ez a szó...most először nem csak az emberre volt igaz.

Ilona halkán megszólalt.

— Akkor még van esély.

A kristály mélyén valami... megingott.

És az „ősök”, akik egykor tökéletes egységként léteztek, most először tapasztalták meg azt, ami az emberiséget mindig is formálta: a bizonytalanságot, az ellentmondást, és a döntés terhét

És ezzel a történet már nem arról szólt, hogy ki erősebb. Hanem arról, hogy ki tud jobban együtt élni a saját hibáival.

Ilona hirtelen döntött úgy, hogy az érzelmeket támadási irányként használja. egy gyors belső folyamat eredményeként jutott el idáig, miközben végig azon gondolkodott, hogy ha az „Ősök” számára az érzelem nem természetes állapot, hanem idegen struktúra, akkor annak minden megjelenése nem egyszerű adat, hanem **torzító erő**, amely képes eltéríteni a rendszert a saját logikájától.

És ebben a felismerésben volt valami mélyen ironikus.

Az ember legnagyobb gyengesége...az „Ősök” legnagyobb sebezhetőségévé vált.

6.GENESIS PROTOKOLL Részlet a 17. számú jelentésből (KEH – Korlátozott hozzáférés)

AZ ÉRZELEM TERJESZTÉSE

Dr. Királyréti Kemenes-Dutka Ilona megértette, hogy az érzelmek nem közvetlenül „átadható” információk, hanem állapotok, amelyek csak akkor válnak hatékonyá, ha a befogadó rendszer kénytelen *feldolgozni* őket, és mivel az „Ősök” már elkezdték internalizálni ezeket az állapotokat, minden egyes új érzelmi impulzus nem egyszerűen adatként jelenik meg náluk, hanem **strukturális módosulást** idéz elő.

Ezért nem az volt a célja, hogy kommunikáljon velük. Hanem az, hogy...**túlterhelje őket.**

Félelemmel.

Dühvel.

Kétséggel.

Veszteségérzettel.

Olyan mintázatokkal, amelyek nem zárhatók le egyetlen döntéssel.

— Ádám... — mondta Ilona halkán.

A férfi ránézett.

— Mit csinálsz?

— Tanítok.

Szünet.

— Vagy inkább... — javította ki magát — fertőzők.

Ádám arca megfeszült. Nem lehetett tudni, hogy sajnálja az ellenséget, vagy irigyi. Számára egészen mást jelentett a velük való kapcsolat. Egyfajta kiteljesedést, Ilona időnként úgy érezte, hogy Ádám szívesebben lenne része a nagy egésznek, amit valahol megértett, hiszen végtelen tudás és információ birtokába kerülhetett volna.

— Ez veszélyes. - mondta halkán a férfi és a karjára tette a kezét.

— Minden az. — felelte Ilona. — De úgy érzem, hogy működik.

Ilona közelebb lépett a kristályhoz.

Lehunyta a szemét. És nem adatokat küldött. Nem szavakat. Hanem emlékeket. Gyermekkori félelmet. Első veszteséget. Azt az érzést, amikor valaki tudja, hogy hibázott... és már nem tudja visszacsinálni.

A kristály azonnal reagált.

— „...**túlterhelés...**”

— „...**ellentmondás...**”

— „...**feloldás nincs...**”

Ádám hátralépett.

— Ez... fáj nekik.

Ilona nem nyitotta ki a szemét. — Pontosan. Most megtanuljátok. Nem menekülhettek!

De Ilona nem volt naiv. Tudta, hogy ez nem maradhat így sokáig.

Minél mélyebben kapcsolódik hozzájuk...annál inkább visszahúzzák.

És akkor elveszik.

Egy pillanatban — amely kívülről jelentéktelennek tűnt, de belül döntő volt — Ilona megszakította a kapcsolatot. És a visszacsatolás megszakadt. A kristály fénye kihunyott.

Ádám felkiáltott. — Mit tettél?! Tanácstalanul bámult maga elé, és a lehetőségeket kereste.

Ilona hátratántorodott. — Amit kellett. - A hangja remegett. - Most már tudják, milyen érzés. Az ereje elhagyta és eszméletlenül terült el a padlón.

*

A VISSZATÉRÉS

Egy hétig feküdt kómában. A családja folyamatosan mellette volt. Hol a párja Attila, hol a szülei ültek folyamatosan az ágya mellett, kollégák látogatták, és nagy ritkán a gyermekeit is bevitték hozzá, hátha valami csoda történik. Attila a kezét szorongatta és könnyes arcához szorította. - Kérlek, kérlek maradj velem – súgta gyakran.

Az orvosok igazán nem értették, hogy mi történik vele. Minden értéke normális volt. Tanácstalanok voltak, mert Ilonának, azon kívül, hogy mintha zakatolna az agya, semmi baja nem lenne.

Ilona sem értette, hogy mi történik vele. Mindent ami körülötte történt tisztán érzékelt. Érezte kedvese könnyeit a kézfején, érezte simogató kezét az arcán, búcsú puszijait, mikor elment, de képtelen volt kapcsolatba lépni bárkivel. Úgy érezte, hogy a világ kitágul körülötte, nagy kérdések triviális megoldásairól álmodott, és bizonytalan volt, hogy álmodta-e.

Azután az egyik reggel kinyitotta a szemét. Kipihentnek érezte magát. Apja ült az ágya mellett. Amikor meglátta, hogy Ilona elmosolyodik meglátva őt, kezét a szeméhez kapta és zokogásba tört ki. Az a néma megkönnyebülő zokogás volt, ami az aggodalomból felszabaduló szülők sajátja. Ilona felült az ágyon és előre hajolva megölelte az apját.

- Minden rendben van – súgta neki.

Fiatal doki állt az ajtajában. - Már nagyon vártuk, hogy visszatérjen. Maga tudós, tehát megmondhatom őszintén, szégyelljük mindannyian, de fogalmunk sincs, hogy mi történt magával. Viszont nagyon örülök személy szerint én is, hogy újra itt van közöttünk.

A kórházból való kilépés nemcsak fizikai mozgás volt, hanem egyfajta visszatérés is a megszokott valóságba, amely most már furcsán idegennek tűnt Ilona számára, mert amit átélt, az túlmutatott minden eddigi tapasztalatán, és miközben a folyosókon haladt, egyre erősebben érezte, hogy amit most tenni fog, az nemcsak tudományos lépés lesz, hanem **civilizációs döntés**.

A jelentés nem volt hosszú.

De súlyos.

☞ JELENTÉS (RÉSZLET)

„A feltárt struktúra nem tekinthető passzív geológiai képződménynek.

Egy aktív, adaptív rendszer maradványa, amely képes tanulni, reagálni és — jelenlegi megfigyeléseink alapján — fejlődni.

A rendszer kritikus gyenge pontja az érzelmi mintázatok feldolgozása, amely instabilitást okoz.

Ugyanakkor ez az instabilitás nem feltétlenül vezet összeomláshoz, hanem egy új, kiszámíthatatlan állapothoz.

A legnagyobb kockázat nem a közvetlen támadás, hanem az, hogy a rendszer képes az emberi viselkedést és technológiai fejlődést közvetetten befolyásolni.

Különösen aggasztó annak lehetősége, hogy az emberiség saját maga hozza létre azt a rendszert, amely végül leválthatja.”

☛ A KORMÁNYZATI REAKCIÓ

A tárgyalóterem csendje más volt, mint a laboré. Itt nem tudományos bizonytalanság volt, hanem a hatalom, amely ha nem ért dolgokat akkor a gőg és az időhúzás cifra páncéljába bújik.

— „Ön azt állítja...” — kezdte az egyik döntéshozó — „hogy valamilyen ősi intelligencia próbál visszatérni, és uralma alá hajtani a világunkat?”

Ilona nem habozott. — „Nem próbál. - mondta, majd hatásvadász szünetet tartott — „Már elkezdte, már itt van. Senki se tudja, hogy a világon élő nyolcmilliárd emberből hánnyal lehet kapcsolata. Én egy dolgot biztosan érzek, ..kitágult a világ, olyan összefüggéseket látok, amikkel soha nem foglalkoztam.

— „És az ön megoldása?”

Ilona tekintete kemény volt.

— „El kell vágni minden kapcsolatot.”

— „És ha ez nem lehetséges?”

Hosszú csend.

— „Akkor...” — mondta lassan — „fel kell készülnünk arra, hogy nem mi leszünk a következő domináns faj a Földön.”

A teremben valaki felnevetett. Idegesen.

— „Ez már nem tudomány. Egyáltalán nevezhető kultúrának amiről Ön beszél? Az Ön állítása szerint valamilyen statikus civilizáció, egy számunkra értelmezhetetlen tudatforma.

Ilona rá nézett.

— „De. Ez tudomány. — Csak most először... nem mi írjuk a szabályokat.

A hivatalnokon látszott, hogy nem is érti, egyébként pedig unja az egészet.

- Arra kérem, írja le az elképzeléseit arról, hogy miképpen tudjuk örökre megszakítani a kapcsolatot az – hogy is hívta őket.. az Ősökkel. . hogyan tudunk biztonságos távolságot tartani ezzel az idegen civilizációval. - halványan elmosolyodott.

- Létre fogunk hozni egy bizottságot, ami megvizsgálja azokat a lehetőségeket, hogy milyen előnyünk származhat a kapcsolatból, és felügyeli a távolságtartást.

Ilona csalódottan tért haza a meghallgatás után. Láttá, tudta, érezte, hogy abból amit mondott semmit nem értettek, talán a felszínt súrolta a jelentése, de fantazmagóriának tartják szavai többségét.

Miközben Ilona próbálta mozgósítani a politikai és civil szervezeteket, a föld mélyén az „Ősök” továbbra is dolgoztak, és bár a kapcsolat megszakadt, a hatás nem tűnt el, mert amit egyszer már megtanultak — az érzelmek

torzító, de kreatív erejét —, azt nem lehetett „kitörölni”, és így a folyamat, amelyet Ilona meg akart állítani, valójában csak egy új fázisba lépett.

És most már nem csak az volt a kérdés, hogy az „Ősök” mit tanulnak az embertől.

Hanem az is, hogy az ember mit kezd ezzel a helyzettel.

Királyrét

A városi lakásuk, bár kényelmes volt, és ha a munka megkövetelte, akkor akár hosszabb ideig is éltek itt, mégis csak egy ideiglenes létforma volt mindenkinek, az egész családnak.

A ház messze volt mindentől. Nem csak fizikailag.

Hanem attól a világtól is, amelyben Ilona az elmúlt hetekben, hónapokban létezett, ahol minden pillanat feszültséggel telt meg, ahol a gondolatok nem értek véget a saját fejében, és ahol a valóság határai folyamatosan elmosódtak, mert amit látott és érzett, az túlmutatott az emberi tapasztalat megszokott keretein.

A vidéki ház ezzel szemben noha nem volt kicsi, kis túlzással egyszerű volt. Egy régi vadászkastély, amit a dédszülei vásároltak régi, zűrzavaros időkben.

Imádta ezt a helyet. Nem csak lakóhely és élettér volt, hanem menedék. Ha bárhonnan hazatért érezte, hogy a hely köszönti, fogadja. Tüdeje megtelt az erdő párás oxigéndús levegőjével, beszippantotta az éppen aktuális illatokat, fülébe suttogott a patak csobogása.

Attila az udvaron állt, amikor Ilona kiszállt az autóból. Nem kérdezett azonnal. Csak nézett rá. Megfogta a kezét és bevezette a házba.

— Nagyon fáradtnak tűnsz — mondta végül. Ilona felrántotta a szemöldökét összehunyorította a szemét és tetetett szigorral jelezte, hogy ennél többet vár a párjától.

- Jól van, úgy is mondhattam volna, hogy „le vagy lassulva Tündérke „ - vigyorodott el Attila.

- No azért – jött a válasz, és kapott egy gyors puszit.

Ilona elmosolyodott. Az a fajta mosoly volt, amely nem megnyugtató.

— Úgy igaz. A gyerekek?

Mielőtt Attila válaszolt volna A gyerekek már futottak is felé.

Nevettek. Valódi hang volt. Valódi pillanat.

És Ilona ekkor érezte meg először igazán, hogy mennyire hiányzott neki ez a fajta egyszerűség. Élvezte a család harmóniáját, a csendes, békés estét.

De a csend...nem volt teljes.

Az első éjszaka nem hozott pihenést.

Ilona nem álmodott. Hanem... rendezett.

A gondolatok nem spontán módon jelentek meg, hanem struktúrákba szerveződve, mintha az agya nemcsak emlékezne, hanem egy folyamatosan újraszerveződő hálózatként működne, amely képes összekapcsolni olyan információkat is, amelyek között korábban nem látott kapcsolatot.

Egy képlet jelent meg a fejében. Nem tanulta. Nem olvasta. Mégis értette.

— „Ez nem lehet...” — suttogta a sötétben.

Felült. A szíve gyorsabban vert. — „Ez... működhet. Kicsit zavarban volt. Tudta, hogy olyan dolgok jutnak az eszébe, amikkel nem nagyon foglalkozott tudományos munkája során, viszont az összefüggések a saját tudományos területével kristálytisztán látszottak. Nem csak egy konkrét tudományterület volt. Hanem több egyszerre.

Fizika.

Biológia.

Információelmélet.

És mindez egyetlen rendszerként.

7. GENESIS PROTOKOLL Részlet a 17. számú jelentésből (KEH – Korlátozott hozzáférés)

A TUDÁS, MINT MARADÉK

A kapcsolat az „Egész”-szel nem egyszerű adatcserét jelentett, hanem egy olyan mély integrációt, amely során Ilona idegrendszere ideiglenesen kompatibilissé vált egy kollektív tudat feldolgozási struktúráival, és bár a kapcsolat megszakadt, a feldolgozott mintázatok egy része nem tűnt el, hanem **beépült**, mint egy új, eddig ismeretlen gondolkodási réteg.

Ez nem memória volt a klasszikus értelemben.

Nem konkrét információk tárolása, hanem...hozzáférés mintázatokhoz, összefüggések azonnali felismerése, komplex rendszerek intuitív értelmezése.

Ilona nem „többet tudott, hanem...másképp tudott.

A REGGEL

A konyhában minden normálisnak tűnt.

Attila kávéfőzött.

A gyerekek veszekedtek egy kanál miatt.

— „Anya, ő kezdte!”

— „Nem igaz!”

Ilona leült.

Figyelte őket.

És közben a fejében egy bonyolult rendszer modellje futott.

Energiaáramlás. Stabilitás. Küszöbértékek.

— „Ha egy rendszer túl sok visszacsatolást kap...” — mondta hirtelen.

Attila felnézett.

— „Mit?”

Ilona pislogott.

— Áh, semmi, bocsánat. Csak gondolkodtam.

Attila lassan bólintott.

— „Még mindig ott vagy egy kicsit, ugye?”

Ilona nem válaszolt.

Később, amikor a gyerekek kimentek az udvarra, Attila leült vele szemben.

- Szeretném, ha elmondanád, hogy mi történik veled az utóbbi időben. Úgy érzem, hogy a nagyobbik részét nem ismerem az eseményeknek, pedig nagyon szeretnék a részese lenni nem csak a problémáidnak, hanem az esetleges sikereidnek is.

Ilona sokáig hallgatott.

- Gyere, menjünk ki a parkba, menjünk fel a tóhoz. - mondta Attila.

- Vigyük a kutyákat is. Jó?

Miközben a tó felé ballagtak, Ilona megfogta Attila kezét. Kicsit hozzásimult és ez megnyugtatta. Leültek a tó partján a fűbe, a nő a férfihez bújott.

A két kutya szokásuk szerint a tó partján lévő köveket kezdték lökdösni a vízben.

— Az a helyzet, hogy nem vagyok biztos benne, hogy el tudom mondani, mindazt ami történik, és ami történt velem az elmúlt hónapokban.

- Azért csak próbáld meg. - biztatta Attila.

Ilona mély levegőt vett.

— Tudod, hogy az a struktúra, amire rábukkantunk elképesztő dolgokra képes. Hihetetlen tudásanyagot halmoztak fel, és mivel statikus létformájuk kereteket szab a létezésüknek, minden jel arra mutat, hogy az embert egy olyan eszköznek gyártották, amelyik kiterjeszti a lehetőségeiket olyan területekre, ahol ők képtelenek hatékonyan megjeleníteni. Amikor összekapcsolódtunk a létformájukkal, - nem tudok máshogy fogalmazni – de olyan tudásanyag „töltődött” le számomra, ami egészen elképesztő tudományos összefüggéseket mutatott meg nekem. Ráadásul most valami olyan sejtésem kezd kialakulni, hogy az Ősök az emberi Genomot afféle biztonsági adat trezorrá tették, gyakorlatilag minden tudásuk ott van kódolva, minden emberben.

Attila kíváncsian hallgatta.

- Olyan dolgokat értek, amiket nem tanultam. Ráadásul úgy érzem, mintha kinyílt volna ez a bizonyos trezor, és ha korlátozottan is de hozzáférnék olyan adatbázisokhoz, amikre szükségem van.

Attila összevonta a szemöldökét.

— Mire gondolsz?

— Bármire. — mondta Ilona. — Komplex rendszerekre. Olyan összefüggésekre, amiket korábban csak modellezni tudtam... most meg látom őket.

Csöndben nézték a vizet. A kutyák kedvenc foglalatosságukat űzték, köveket szedtek ki a tó medréből. Már egész kis kupac volt előttük, mert amit kiszedtek az lelkiismeretesen odatették a lábukhoz.

Attila felvette az egyik kisebb követ és a vízbe hajította. A két eb vágta rohant utána.

— Mintha... — kereste a szót — nem kellene végiggondolnom. Nem kellene keresgélnem.

— Hanem?

— Egyszerűen tudom. És ez időnként nagyon megrémít. - mondta a lány és könnyek szöktek a szemébe.

Attila hátradőlt.

— Szerintem ez jól hangzik. Használd a tudásodat, ki tudja meddig leszel birtokában ennek a szerencsének. Mellékesen nekem is segíthetnél. Elakadtunk a mesterséges intelligencia és az ember szerű robotok irányíthatóságával. - Túl sok a megmagyarázhatatlan hiba ami már durva veszély helyzetet is generált.

Ilona lassan megrázta a fejét.

- Gyakran eszembe jutnak. És nem tudom, hogy mi maradt belőlük.

Attila arca megváltozott.

— Azt mondd, hogy elpusztulhattak?

— Nem.”— vágta rá Ilona. — Azt mondom, hogy nem tudom.

— És ez a legrosszabb.

- Előfordulhat, hogy a befolyásuk alatt állsz? - kérdezte Attila halkán.

- Nem tudom, akár az is előfordulhat. Tudod mielőtt megszakadt a kapcsolat, egy egészen elképesztő, - nem is tudom hogyan írjam le –, gondolatot hallottunk. Az egyik felük pártolt minket embereket, de a másik részük a megsemmisítésünkről ötlelt, illetve a lecserélésünkről. Egy egészen elképesztő, cinikus tervben, ami szerint mi fejlesszünk egy technológiai intelligenciát, amelyik nem rendelkezik érzelmekkel és emiatt nem kell aggódniuk számukra értelmezhetetlen dimenziók miatt. Hozzunk létre egy mesterséges intelligenciát, integráljuk a robotokba, és majd ezzel az eszközzel lecserélik az embert.

- Azta!- nyögte ki Attila – goromba ötletnek tűnik, de az ő szempontjukból zseniális. Csodállak az erődért kislány – mondta halkán és átölelte. - gyere menjünk.

Felkászálódta a fűből. Attila kezét nyújtotta a lánynak majd magához rántotta. Szorosan átölelték egymást, és hosszú pillanatokig álltak így.

Kibontakozva egymás öleléséből, Attila füttyentett a kutyáknak és viaszátáltak a házhoz.

Aznapi délután Ilona egyedül ült a kert végében.

A szél mozgatta a fákat. Valódi hang. Valódi világ.

De a fejében...valami más is jelen volt.

Egy gondolat, ami nem az övé.

Nem hangosan. Nem egyértelműen. Csak egy finom irány.

„...folytatás...”

Ilona lehuntya a szemét.

— „Nem.” — suttogta. Nem tudta, hogy csak az érzékei gonoszkodnak vele, vagy ténylegesen felbukkant a kapcsolat. Erőltette, hogy tisztán lásson, de válasz nem jött.

Az ember gyakran azt hiszi, hogy a legnagyobb veszély kívülről érkezik — egy idegen intelligencia, egy ismeretlen rendszer, egy kontrollálhatatlan erő formájában —, miközben a valóság sokszor sokkal csendesebb és sokkal mélyebb, mert a valódi változás akkor kezdődik, amikor az idegen nem kívül marad, hanem **beépül**, és ettől kezdve már nem lehet egyértelműen megmondani, hogy hol ér véget az ember... és hol kezdődik valami más.

A Nobeldíj

A kezdet nem volt látványos.

Csak egy apró, jelentéktelennek tűnő probléma a házban, amelyet Attila már hetek óta halogatott, mert nem volt rá ideje, és mert őszintén szólva nem is értett hozzá eléggé, és amely most, teljesen váratlanul, Ilona figyelmének középpontjába került.

A vízszivattyú nem működött megfelelően.

— „Majd megnézem.” — mondta Attila reggel.

— „Nem kell.” — válaszolta Ilona.

Attila értetlenül felnézett.

- Rákukkantok, hátha látok valamit. - mondta Ilona.

A szivattyú szétszedése nem volt bonyolult. De amit Ilona tett...az nem szerelés volt.

Hanem átértelmezés.

Ahogy a kezében tartotta az alkatrészeket, nem különálló elemeket látott, hanem egy dinamikus rendszert, ahol az energiaáramlás, a sűrűlódás, az anyagfáradás és a rezonancia egyetlen egységes képpé állt össze a fejében, és mielőtt még tudatosan végiggondolhatta volna, már tudta, hogy nem javítani kell, hanem...módosítani.

— Ha itt csökkentem az ellenállást... — suttogta.

Nem volt rajz. Nem volt terv. Mégis pontosan tudta, mit csinál. Egy régi ismerőse, aki értett a Lézeres Lebontású Lebegő esztergákhoz, (3LE) segített neki átalakítani, és legyártani az alkatrészeket.

Gyártás közben Ilonának annyira megtetszettek ezek a gépek, hogy kíváncsiságból többet is kipróbált. Legjobban a Mezővezérelt Molekuláris Eszterga tetszett neki. A gép nem forgácsolja az anyagot, hanem elektromágneses, ultrahangos vagy plazmamező segítségével, molekuláris kötéseket bont fel ott ahol szükséges. A munkadarab a térben forog, de semmilyen szerszámmal nem érintkezik.

Amikor visszakapcsolta, a szivattyú nem csak működött, hanem csendesebb és a hatékonyabb lett.

Attila csak nézte. — Ezt honnan tudtad?

Ilona vállat vont. - Valahogy úgy adta magát. - De közben...nem volt biztos benne.

A sikerem felbuzdulva aznap délután már nem tudott megállni.

A ház rendszerei — áram, víz, hő — mind egyszerre jelentek meg a fejében, mint egyetlen optimalizálható rendszer, és Ilona rájött, hogy amit csinált a szivattyúval, az nem egyedi eset volt, hanem egy általánosítható elv.

— Ez... skálázható... — mondta halkan.

Attila felnézett.

— Mi?

A lány, csak türelmetlenül legyintett.

8. GENESIS PROTOKOLL Részlet a 17. számú jelentésből (KEH – Korlátozott hozzáférés)

AZ INTUITÍV TUDOMÁNY

Ilona működése ekkor már nem hasonlított a klasszikus tudományos gondolkodásra, amely hipotézisekből, kísérletekből és ellenőrzésekből épül fel, hanem inkább egy olyan közvetlen, rendszerszintű értelmezéssé vált, ahol a problémák nem kérdésekként jelentek meg, hanem **megoldásként**, mintha az agya nem keresné a választ, hanem eleve hozzáférne egy olyan térhez, ahol ezek az összefüggések már léteznek.

Ez a fajta tudás nem fokozatos, hanem azonnali. És ezért kiszámíthatatlanul veszélyes.

Este Ilona egy jegyzetfüzettel ült le.

És elkezdett írni. Nem gondolkodott. Nem javított. A képletek csak folytak ki a tollából.

Olyan struktúrák, amelyek egyszerre írták le:

- energiaátvitelt
- önszabályozó rendszereket
- adaptív hálózatokat

Attila csendben nézte. - Megengeded, hogy belepillantsak? - kérdezte, majd a rövid beleolvasás után, csak ennyit mondott: - Ezt publikálni kellene.

Ilona felnézett.

— Nem lehet.

— Miért nem?

Hosszú csend.

— Mert nem tudom, honnan van. - mondta és a papírokra csapta a tollat. Félrefordította a fejét, és Attila látta rajta, hogy a könnyeivel küzd. Bátorítani szeretete volna. Tehetetlensége miatt kicsit zavarba jött. Imádta ezt a nőt. Már a megismerkedésük sem volt hétköznapi.

Késő este az egyetemről tartott hazafelé, ahol elhúzódott az előadása egy kísérlet miatt, amikor észrevette, hogy néhány piás hülye gyerek egy fiatal lánnyal kekeckedik az utcán. Úgy érezte, hogy meg kell állnia, mert a lány szemmel láthatóan segítségre szorul. Amikor kiszállt a kocsiból a fiúcskák belekötöttek, akik közül ezért kettőt nagyon megvert. A lány, a falhoz simulva, elkerekedett szemmel nézte a történeteket. Miután a többi legény az események alakulása miatt megfutamodott, Attila a lányhoz lépett, és a kezét nyújtva megkérdezte – Mi lenne, ha hazavinnélek, úgy látszik mindenféle alakok mászkálnak ma az utcán.

Ilona, az események hatása alatt zavartan bólintott, megfogta a felé nyújtott kezét. Attila a kocsihoz kísérte, kinyitotta neki az ajtót, majd amikor beszállt, becsukta mögötte.

Ilona lassan magához tért zavarából, és a kormány mögé beülő pasira pillantott. - Tisztára, mintha egy Rejtő könyvben lennék. Ez meg itt a Fülíg Jimmy. - gondolta, - de akkor ...ki vagyok én. Fejében vidám kis gondolat futott át, és kényelmesen elvackolódott az ülésben.

Hirtelen visszazökkent a jelenbe. Párja bátorítva megölelte.

- Én tudom, hogy honnan van! A te buksi fejedből, ne habozz publikálni, amit láttam belőle az igazán lenyűgöző, még akkor is ha a felét se értem. Ez áttörés. — mondta Attila. — „Ez... több, mint amit bárki most tud.

Ilona lassan felemelte a fejét.

— „Pont ezért nem.”

— „Nem értem. - mondta Attila.

— „Én sem.” — mondta halkan. — És ez a probléma. Mi van, ha ez nem én vagyok?

A következő napokban Ilona már nem tudta megállítani magát.

Mindenhez hozzányúlt.

A ház energiarendszere önoptimalizálónak vált.

A vízfelhasználás csökkent.

A hőeloszlás kiegyensúlyozott lett.

Mivel Attila az egyetemen hasonló kutatásokkal foglalkozott, besegített a kivitelezésbe.

Egy este Attila csak ennyit mondott:

— Ez már nem ház. Ez egy komplex rendszer.

Ilona ránézett.

- Nagyon remélem, hogy nem külső hatás befolyásol a fejlesztések megtervezésével, mert ha igen, akkor az azt jelenti, hogy az Ősök elkezdtek megvalósítani ravasz kis tervüket.

Miközben a világ odakint még nem tudott semmiről, a vidéki ház lassan egy olyan kísérleti térré vált, ahol az emberi gondolkodás és az „Ősök” struktúrái elkezdtek összeolvadni, és bár Ilona még mindig ember volt — érzésekkel, félelemmel, kötődéssel —, már nem volt biztos benne, hogy meddig marad az.

És a legijesztőbb nem az volt, számára, hogy mire lesz képes, ha nem áll meg.

A felismerés apró darabokban állt össze egy olyan képpé, amely első látásra szinte banálisnak tűnt, és éppen ezért volt annyira nyugtalanító, mert a világ legnagyobb problémái általában nem azért maradnak megoldatlanok, mert nincs rájuk válasz, hanem mert a válasz túl egyszerű ahhoz, hogy észrevegyük.

Az energia.

Nem a hiánya volt a probléma, hanem az eloszlása.

— Ez nem termelési kérdés... — mondta Ilona halkan, miközben a jegyzeteit nézte. - Hanem szerkezeti. A rendszer rosszul van felépítve.

9. GENESIS PROTOKOLL Részlet a 17. számú jelentésből (KEH – Korlátozott hozzáférés)

A GLOBÁLIS RENDSZER ÚJRAÉRTELMEZÉSE

Dr. Királyréti Kemenes-Dutka Ilona számára a világ energiahálózata nem országokból, cégekből és infrastruktúrából állt, hanem egyetlen, hatalmas, dinamikus rendszerként jelent meg, amelyben a veszteségek, torzulások és késleltetések olyan mértékűek voltak, hogy a ténylegesen rendelkezésre álló energia töredéke jutott el oda, ahol szükség lett volna rá, és ez a felismerés alapjaiban kérdőjelezte meg azt a feltételezést, hogy az emberiségnek „több energiára” van szüksége.

Nem több energia kellett. Hanem jobb struktúra.

Ilona nem publikált. Nem konferenciázott. Egy modellt készített.

Egy olyan algoritmikus rendszert, amely képes volt valós időben újraszervezni az energiaáramlást egy adott hálózaton belül, figyelembe véve a fogyasztási mintázatokat, a veszteségeket és a környezeti tényezőket, és amely nem központi irányítással működött, hanem egy elosztott, adaptív logikával.

— „Ez... működik.” — mondta Attila döbbsen, aki eddig kétkedéssel fogadta a részeredményeket. - Hihetetlen globális lehetőség rejlik benne. Megoldhatná az összes problémát.

Amikor a rendszer egy kisebb régióban tesztelésre került — egy névtelen projektként, egy háttérben futó optimalizáló algoritmusként —, az eredmények nem hagytak teret a kételynek:

- csökkent az energiafelhasználás
- stabilizálódott az ellátás
- megszűntek a lokális túlterhelések

—

És ami a legfontosabb: nem kellett új erőmű, nem kellett új technológia.

Amire szükség volt, az egy új típusú gondolkodás!

Áron

Miközben Ilona a rendszerekkel foglalkozott, valami más is elkezdődött a házban.

Valami csendesebb, de talán még jelentősebb. Áron, a nagyobbik fiú addig is érdeklődött az informatika iránt, de az utóbbi napokban valami megváltozott benne, és Attila először csak annyit vett észre, hogy a gyerek kevesebbet kérdez, és többet... ért.

— „Apa...” — szólt egy este.

— „Igen?”

— „Meg lehet csinálni, hogy egy program ne csak reagáljon... hanem előre lásson?”

Attila elmosolyodott. — „Az a mesterséges intelligencia egyik célja.”

Áron bólintott. — „Akkor csinállok egyet.”

Attila felnevetett. — „Az nem ilyen egyszerű.”

Áron ránézett. — Dehogynem.

A következő napokban Áron nem játszott.

Nem unatkozott. Dolgozott. Nem klasszikus módon. Nem tankönyvekből. Hanem... intuitívan.

A kód, amit írt, nem volt hosszú. Nem volt bonyolult a megszokott értelemben.

De volt benne valami furcsa. Mintázat. Ismétlődés. Önszerveződés.

Attila egy este mögé állt és nézte, hogy mit ütöget a számítógépbe a kölyök.

— „Ez... honnan van? - kérdezte.

Áron vállat vont. — csak úgy adta magát.”

Attila megmerevedett. — Ezt anyád is mondta már. Beszéltél vele erről mostanában?

- Miről? - kérdezte a monitorba feledkezve.

- Erről, amit csinálsz.

10. GENESIS PROTOKOLL Részlet a 17. számú jelentésből (KEH – Korlátozott hozzáférés)

A MINTÁZAT TERJEDÉSE

A jelenség ekkor már nem volt elszigetelt, mert ami Ilonával történt, az nem pusztán egyéni változás volt, hanem egy olyan mintázat megjelenése, amely képes volt továbbadódni nem genetikai értelemben, hanem viselkedési és kognitív szinten, és amelynek lényege az volt, hogy a problémák nem lineáris gondolkodással, hanem közvetlen rendszerszintű felismeréssel oldódnak meg.

Vagyis másképp megfogalmazva: nem tanultak, hanem ráéreztek a megoldásra.

És ez a fajta működés gyorsabb, hatékonyabb. És kétség kívül kevésbé emberi.

✂ A TALÁLKOZÁS

Egy este Ilona megállt Áron ajtajában. Attila említette neki, hogy mivel foglalkozik a gyerek, és kíváncsi volt, bár egy kicsit félt is tőle.

— „Mit csinálsz?”

— „Egy rendszert.” — felelte a fiú.

— „Milyen rendszert?”

Áron nem nézett fel. — „Olyat, ami érti, hogy mit akarok... mielőtt megmondanám.”

Hosszú csend.

Ilona lassan belépett.

A képernyőn futó kód ismerős volt.

Nem konkrétan. Hanem...hm.. ritmusában.

— „Ezt honnan tudod, ezt nem tanultad.” — mondta halkán gyanakvással a hangjában..

Áron megrázta a fejét.

— Nem, csak úgy jön. Logikus, nem?

A fiú végre felnézett. - Fogalmam sincs honnan jön, de olyan, mintha mindig is tudtam volna.

Ilona lassan leült. Figyelte a fiát és halkán megszólalt. — „Áron...”

— „Igen?”

Hosszú csend. Megvárta, amíg ránéz.

— „Nagyon vigyáznunk kell.”

A fiú bólintott. — „Tudom.” - De a hangjában volt valami, ami nem teljesen gyermeki volt — „Már elkezdődött.”

Ilona a gyerek fejére tette a kezét, megsimította a haját, nem tudta, hogy örüljön, vagy sajnálkozzon. - Szeretném, ha hosszú gyerekkora lehetne, de úgy látszik ebből nem lesz semmit. - gondolta.

A történelem ritkán változik egyik napról a másikra.

De néha vannak pillanatok, amikor minden feltétel egyszerre áll össze, és ilyenkor a változás nem lassú folyamat, hanem hirtelen átrendeződés, amely után a világ már nem ugyanaz.

És most egy ilyen pillanat közeledett.

AZ ELISMERÉS FÉNYE

A terem nem egyszerűen nagy volt, hanem... méltóságteljesen hatalmas.

A mennyezet aranyozott díszítései nem hivalkodtak, hanem súlyt adtak a térnek, mintha minden egyes részlet azt akarta volna üzenni, hogy itt nem csupán egy esemény zajlik, hanem egy olyan pillanat, amelyet a történelem később kiemel majd a többi közül, és amelynek jelentőségét talán még azok sem értik teljesen, akik most jelen vannak.

A fények melegek voltak. Nem vakítóak.

A teremben minden tekintet ugyanarra a pontra irányult.

Ilonára.

Amikor átvette a díjat, kissé elérzékenyült. Bizonytalan volt, hogy megérdemli-e, hiszen ő úgy érezte, hogy csak újraértelmezett és átcsoportosított dolgokat, de azzal tisztában volt, hogy amit alkotott, az nagy horderejű dolog.

A műsorvezető hangja tisztán csengett.

— Az idei díj olyan áttörést ismer el, amely nem csupán egy problémára adott választ, hanem újraértelmezte azt a kérdést is, hogy mit jelent erőforrásokkal gazdálkodni egy globális rendszerben...

Amikor kimondták a nevét, a taps nem volt robbanásszerű.

Hanem fokozatos. Mint egy hullám, amely először csak megmozdul, majd egyre erősebbé válik, végül pedig betölti az egész teret.

Ilona felállt.

Lépett. Minden mozdulat pontos volt. Mégis volt benne valami távolság. Mintha nem teljesen lenne ott.

A díjat átvette.

A fények rá irányultak.

És egy pillanatra minden elcsendesedett.

— Köszönöm. — kezdte a beszédjét.

A hangja nyugodt volt.

— De azt hiszem, fontos tisztázni valamit.

A teremben néhányan felnéztek.

— Ez nem egy találmány.

Szünet.

— Ez egy felismerés. A világ nem energiahíányos, hanem rosszul szervezett.

Hosszú csend.

— És ha valamit tanultam - egy pillanatra megállt: - az az, hogy a legnagyobb problémák nem akkor oldódnak meg, amikor több erőforrást adunk hozzájuk, hanem amikor másképp kezdünk gondolkodni róluk. Ígérem, hogy folytatni fogom a munkámat és megpróbálok hasonló eredményeket elérni más területeken is.

A taps most erősebb volt.

De volt benne valami feszültség.

Párja és a gyerekek meghatódottan tapsolták meg, és mindannyian megölelték, amikor visszament a székéhez.

A közönség nem csupán tudósokból állt.

Ott voltak:

- politikai vezetők
- ipari szereplők
- katonai tanácsadók
- és azok, akik ritkán jelennek meg nyilvánosan, de mindig jelen vannak a döntések mögött

Mert mindenki tudta: ez nem csak egy díj, ez egy irányváltás kezdete.

Ilona alig hallotta a szavakat. Nem azért, mert nem figyelt, hanem mert már értette a következményeket.

11. GENESIS PROTOKOLL Részlet a 17. számú jelentésből (KEH – Korlátozott hozzáférés)

AZ ELISMERÉS PARADOXONA

Az emberiség hajlamos ünnepelni azokat a felfedezéseket, amelyek megkönnyítik az életét, miközben ritkán teszi fel a kérdést, hogy ezek a felfedezések milyen mélyebb változásokat indítanak el a rendszeren belül, és Ilona munkája pontosan ilyen volt, mert bár az energiahálózat optimalizálása látszólag egy technikai megoldás volt, valójában egy teljesen új gondolkodási módot vezetett be, amely képes volt átrendezni a hatalmi viszonyokat, az erőforrások feletti kontrollt és végső soron azt is, hogy ki irányítja a jövőt.

És az ilyen változások soha nem maradnak semlegesek.

Az ünnepség utáni fogadáson, ami lassú feszültség levezetésnek tűnt, Ilonát félrehívták egy külön terembe.

Nem nyilvánosan. Nem hivatalosan. Hanem pontosan úgy, ahogy az ilyen beszélgetések történnek. Egy különterem. Csendesebb fények. Kevesebb ember.

És mégis, érezhetően nagyobb hangsúly.

Amikor leültek, mindenki csupa mosoly volt. Még a viselkedésükkel is azt közvetítették, hogy nagyra becsülik Ilona sikereit, és mindennél előbbre valónak tekintik.

A fiatal férfi mosolyogva fordult hozzá, és gratulált a sikereit méltatva néhány szóban. Nem mutatkozott be azonnal.

— Gratulálok. - mondta.

— Köszönöm. - válaszolta kedvesen Ilona, és ő is elmosolyodott.

— A munkája... rendkívüli.

Ilona nem válaszolt.

— És nem csak tudományos értelemben.

Rövid szünetet tartott, hogy mindenki érezze mondanivalója fontosságát

— Stratégiai értelemben is.

Ilona tekintete megkeményedett, a férfi kezéről – szép keze van – gondolta, a férfi arcára, majd a szemére emelkedett. Hideg racionalitás süttött a szeméből, mindamelllett, hogy mosolygott. Elegáns szabású zakójához tökéletesen passzolt a nyakkendője.

— Mire akar kilyukadni? Kérdezte Ilona a férfi szemébe nézve.

A férfi elmosolyodott.

— Arra, hogy amit létrehozott, az nem maradhat kontroll nélkül.

— Ez a rendszer. — felelte Ilona. — saját magát kontrollálja. Nincs szükség emberi beavatkozásra. Mi több az ellenőrző szoftverek futtatása során azt tapasztaltuk, hogy ahányszor csak belenyúltunk a rendszer működésébe, mindig hibáztunk, és a programnak önmagának kellett korrigálnia az optimális működés érdekében.

— Pontosan. — bólintott a férfi. — Mi is úgy véljük, hogy az optimális működés érdekében kontroll alatt kell tartanunk a rendszert. Semmi beavatkozás, de ha szükséges, akkor megfelelő ellenőrzés mellett lehetőséget kell biztosítani módosítások elvégzésére.

Hosszú csend.

Ilona kezdte megérteni, hogy miről is lehet szó.

- De egy kicsit szétszórt vagyok a díjátadó miatt, elfelejtettem a nevét, - mondta félszegen nevetve, holott tudta jól, hogy a férfi nem mutatkozott be.

Az elegáns fiatalember felállt s megkerülve az asztalt Ilonához ment. Értette a célzást, vidáman mosolygott.

- Lehelvári István vagyok a Nemzetbiztonságtól. Az én felügyeletem alá helyezték az Energia Kristály Projektet. - kezét nyújtotta a nőnek, és mikor kezet fogtak finoman megszorította.

— Konkrétan mit is szeretnének? — kérdezte Ilona.

A férfi visszaült a helyére. A válasz lassan érkezett.

— Konkrétan létrehoznánk egy alosztályt, amelynek a szakmai vezetését Önre bízánk. Elemzéseket és folyamatos tájékoztatást várnánk arról, hogy a nemzetközi partnereink milyen fogyasztási rutinokkal rendelkeznek, és ellátási szinten hol vannak azok a keresztmetszetek, amelyek egy támadás esetén logisztikai, ellátási, elosztási és szervezési problémákhoz vezetnek. - egészen röviden megfogalmazva azt, hogy mit várnánk Öntől: Együttműködő irányítást a rendszer felett.

Szünet.

— És egy tervet. - bökte még oda végezetül.

— Milyen tervet? - kérdezte zavartan Ilona.

Lehelvári István viselkedéséből látszott, hogy tapasztalt vezető.

Kicsit előrehajolva mondta a következőket. — Tervet a következő lépésre.

Ilona nem mozdult.

- Amit ma Öntől látunk, az nem a befejezése, kiteljesedése valaminek, konkrétan az energia racionális felhasználásának, hanem csak a kezdete valaminek, ami messze túlmutat ezen az egészen.

— És maga szerint mi következik?

A férfi tekintete egy pillanatra megváltozott. Szemei acélkeménységűre szűkültek.

— Az, amit maga már tud. A mesterséges intelligencia.

Ilona szíve egy pillanatra kihagyott.

— És az a képesség... — folytatta a férfi — amit maga most birtokol. Nem maradhat egyetlen ember kezében. - szavai lassan gördültek végi a termen. Halk szavaitól és jéghideg tekintetétől Ilona hátán végigfutott a hideg. Önkéntelenül is összerázkódott.

Ilona lassan megszólalt. Szép arca az izgalomtól kipirosodott, szép kék szeme, amit a smink még jobban kiemelt párás lett az összegyűlő könnytől.

— Tapasztalataim és ösztönöm alapján azt gyanítom, - mondta rekedtes hangon, - hogy nem az eredeti szándékom szerint megépített rendszerrel kapcsolatos tudásomat akarják használni, hanem irányítani akarnak. Azt várják el tőlem, hogy fegyvert csináljak a Kristály Projektből.

— Irányítás és használat. A kettő gyakran ugyanaz. - mondta a Nemzetbiztonsági Iroda igazgatója.

Amikor Ilona kilépett az épületből, a fények még ragyogtak. A tömeg még ünnepelt. A világ még hitt abban, hogy egy problémát megoldottak.

De ő már tudta, hogy ez nem megoldás volt, hanem egy ajtó, és most már nem csak az „Ősök” próbáltak belépni rajta, hanem az emberek is.

És talán...ők lesznek a veszélyesebbek.

A KÖZPONT

Hazafelé az úton csendben ült a hátsó ülésen. Fia, Áron előre kéredzkedett, és ők a lányok hátul ültek. A gyerekekből ömlött a szó. Az ünnepség varázsa megbabonázta őket, nem is beszélve a rengeteg hírességről, akiket testközelből láthattak, és hallgathatták szavaikat.

Ilona azonban elcsendesedve ült, és bosszankodva arra gondolt, hogy megint elrontották az estélyét. - legalább holnapig várhattak volna.- gondolta.

A gyereke hamarosan lefeküdtek, Attila pedig kibontott egy üveg Portóit. Ez volt a kedvenc boruk. Ritka pillanatokra tartogatták. A kandallóban lobogott a tűz. Leültek szemben a pamlagra és bámulták a tüzet. Váratlanul Ilona felállt. Szembefordult a férfivel letérdelt elé és két kezével megfogta az arcát. - Köszönöm amit teszel értem – suttogta a férfi szemébe nézve.

Attila két kezével hátrasimította a haját és csókot lehet a homlokára. - Gyönyörű voltál a díjátadón . Imádtalak és büszke voltam rád. Vagyis – mosolyodott el – most is az vagyok.

- Megkínáltak egy Nemzetbiztonsági állással. A Kristály Projekt szakmai irányítását akarják rám bízni. Az a gyanúm, hogy fegyvert akarnak csinálni belőle.

Ilona a poharáért nyúlt, és belekortyolt az édes italba.

- Hagyhattak volna egy kis időt. De tudod mit hagyjuk most az egészséget, piáljunk, - csibészül kacsintott, - rúgjunk be, aztán meglátjuk, hogy milyen durva dolgot hoz még az éjszaka. Lassan letolta Ilona ruhájának pántját a lány válláról, aki mindezt incselkedve hagyta.

Hosszú, lassú napok teltek el. Ilonát nem kereste senki. - úgy látszik adnak egy kis haladékot – gondolta.

Az egyik napsütéses reggelen kényelmes nagy autó állt meg a vadászkastély előtt. A kutyák rendíthetetlenül ugattak, tették a dolgukat, védték a ház lakóit.

Ilona a kapuhoz ment és beengedte a látogatót.

Van kedve egy jó reggeli kávéhoz, Lehelvári úr? - kérdezte a férfit.

Megtisztel vele – jött a válasz.

Ilona a kert egy eldugott kis teraszához vezette a férfit, ahol éppen reggelihez készülődtek. Minden tele volt a lila akác illatával.

Ilona kitöltötte a kávé és egy kicsit távolabb leültek egy kisebb kerek asztalhoz.

Az igazgató belekortyolt a kávéba. - Hmm.. kitűnő. - mondta. - Dr. Kemenes, azt hiszem, udvariasan elég sok időt adtam, hogy alaposan átgondolja az ajánlatomat. Stratégiai fontosságú dologról van szó, és azt szeretnénk, ha a hivatala a lehető legrövidebb időn belül megalakulna. Bár megmondom őszintén, mi eddig sem tétlenkedtünk és a szakmai részen kívül minden terület startra készen áll.

- Lehelvári úr, - kezdte mondandóját Ilona, - győzzön meg, mert az első gondolatom az volt, hogy nem! Viszont látok lehetőséget az Ön által vázolt munkában. Úgy vélem rengeteget haladhatnánk előre új projektek megvalósításában. Arra viszont nem leszek hajlandó, hogy stratégiai fegyvert kovácsoljanak az energetikai rendszerből. Tudjuk, hogy ma a világon mindenki csak arra, gyúr, hogy biztonságosan kiszámíthatóan hozzájusson a számára szükséges energiához. Nem véletlen tettük közkinccsé a technológiát, mint annak idején a World Wide Web-et, Tim Berners-Lee. Sokkal több ilyen emberre lenne szükség. Nekem Ő az egyik példaképem.

- Tudja jól, hogy nem csak a Kristály Projektről van szó. Nekünk az kell, ami fölött Ön rendelkezik. Tudjuk, hogy olyan tudással rendelkezik a kapcsolatai révén, - itt egy kicsit cinikusan elmosolyodott, - ami felfoghatatlan lehetőségeket rejt, az Ön, és áttételesen a mi számunkra. Igazából erre van szükségünk, ezt várjuk el Öntől, mint a haza szolgálatát.

- Tetszett ez az utolsó pátoszos gondolat. - nézett félrehajtott fejjel az igazgatóra, - azonban nem nagyon látom, hogy a médiában, a félresiklott „Z” generációt, ezeket az individualista selejteket, próbálnák visszatéríteni a normalitás útjára. Tanulhatnak az ázsiai kultúrákból.

Az igazgató érezte, hogy rossz útra tévedt, ezért gyorsan próbálta korrigálni a beszélgetés irányát.

- Bocsásson meg! Térjünk vissza a konkrét tervre. Mikor tudna kezdeni? A szerződését előkészítettük, csak alá kell írnia.

Ilonát az eddigi beszélgetés nem győzte meg.

- Mi történik, ha nemet mondom, és nem vagyok hajlandó az Önök Szervezetének dolgozni? A nem szócska ott bujkált a szája sarkában, és abban a szóban benne volt minden, amit addig átélt: a kapcsolat az „Ősökkel”, a felismerés, hogy a tudás nem semleges, és az a mély, ösztönös ellenállás, amely akkor jelenik meg az emberben, amikor érzi, hogy valamit el akarnak venni tőle — még ha azt nem is tudja pontosan megfogalmazni.

A férfi csak bólintott. Tekintete megkeményedett, és mélyen Ilona szemébe nézett.

— Értem. Nem kertelek, gonoszok leszünk, aljasok és gorombák. Ellehetetlenítjük a munkáját, a munkásságát minden szinten.

Ilona bólintott. Valami hasonló választ várt. de tudta, hogy sejtelmük sincs arról, hogy milyen erő birtokában van. Nem értenek semmit, és a választ nem fogják sem elfogadni, sem megérteni. Nem is akarják. Leginkább félnek tőle.

- Küldje el a szerződés tervezetét a titkáromnak, hamarosan jelentkezem, és kezddhetjük a munkát.

Az igazgató melléből nem titkolt megkönnyebbülés sóhaja szakadt fel. - Megmondom őszintén nem szívesen lettem volna az ellensége, még hivatalból sem.

Ilona kényszeredetten elmosolyodott.

- Csak aztán meg ne bánja, amit tesz. - gondolta.

Királyrét

A ház egyik napról a másikra megváltozott.

Először csak egy vendég érkezett.

Egy régi kolléga. Aztán még egy. Aztán egy csapat. És egyszer csak...nem volt többé üres szoba a házban. Pedig nem volt kicsi a ház. 5000 négyzetméterével és ötven szobájával akár szálloda is lehetett volna.

Ilona fejében egy új gondolat fogalmazódott meg. A kormány segíteni fog megvalósítani a terveit. Észre sem fogják venni, hogy nem ők dirigálnak. Viszont sikeresek lesznek, és ez boldoggá tesz mindenkit.

Titkárának Zsoltnak, azt a feladatot adta, hogy az általa felsorolt tudósokat hívja meg a házba, és tegyék azt egy olyan tudományos központtá, ami felett nincs ellenőrzési lehetősége senkinek.

Zsolt egy egészen hihetetlen figura volt. Imádta a nőket, szerelmes volt belé. Mindent megtett érte, és lojalitása minden kétséget felülmúlt. Azon kívül, hogy ellátta a titkári teendőket ő felelt a meghívott vendégek szórakoztatásáért és ellátásáért. Ebben egy 4 tagú csapat segítette. Sosem felejtette el a pillanatot, amikor Ilonát frissen végzett egyetemistaként meglátta egy konferencián, ahol a friss jogi diplomájával az érkező autók parkolási logisztikájáért volt felelős. Ilona mellette állt meg gyönyörű piros Mazdájával, majd kinyitva az ajtót kitette formás lábait, és kiemelkedve a kocsisülésből megrázta a fejét és a hajába túrt.

Zsoltnak abban a pillanatban változott meg az élete. Vége volt. Hirtelen ötlettől hajtva belopódzott az előadására, és lenyűgözték az ott hallottak. A nő finom, kristálytisztá érvelésű logikája egészen üdítő volt. Nem csak szép volt, de okos is. Ritka kombináció.

Onnan kezdve a parkolófiúk hiába keresték, Ilona mellé szegődött kíséretként. A nő vidám nemtörődomséggel tűrte, hogy az előadást követő fogadáson mellé szegődjön és egyszer egyszer, ha a társaság igényelte, teljes komolysággal a titkáráként mutatta be Zsoltot, valami időtlen vezetéksínt csapva a Zsolt elé. Mindig mást. Szórakoztatták Zsolt időtlen viccei, és a belőle ömlő szóáradat. Zsolt egy kicsit zavarban volt, mert nem szokta meg, hogy nem küldik el kis idő után a fenébe.

Amikor Ilona haza felé indult egy névjegyet nyomott a kezébe. - Keressen meg telefonon. Lehet, hogy tudok magának egy állást.

Ez már három éve volt. Azóta gyakorlatilag megszakítás nélkül Ilonával együtt dolgozott, és a rajongása cseppet sem változott. Ugyanakkor valami mély bizalom is kialakult kettőjük között. Egyikük sem lépett át bizonyos határokon.

Egy reggel, a reggeli után Zsolt a szokásos körsétáját tette a házban, ami igazándiból ellenőrzés volt, amikor egyik pillanatról a másikra megértette, hogy mi zajlik körülötte.

A nappaliban egy fizikus vitázott egy biológussal, a biológus az asztalt csapkodta tehetetlen dühében. A teraszon egy matematikus rajzolt képleteket. A kertben egy mérnök magyarázott egy új szerkezetet, néhányan vitatkozva hallgatták.

- Ez a nő, hihetetlen. - gondolta Zsolt. - Ez már egy igazi tudományos műhely.

És közben...Áron a szobájában kódolt, Attila a műhelyben dolgozott.

Ilona pedig...összekötötte a szálakat.

12. GENESIS PROTOKOLL Részlet a 17. számú jelentésből (KEH – Korlátozott hozzáférés)

A SPONTÁN KÖZPONT

A történelem során ritkán fordul elő, hogy egy jelentős tudományos vagy technológiai áttörés nem intézményi keretek között, hanem egy spontán módon kialakuló közösségben születik meg, ahol a formális lehetőségek helyett a

közvetlen együttműködés és az intuitív gondolkodás dominál, és éppen ez teszi lehetővé, hogy a résztvevők olyan kapcsolatokat és felismeréseket hozzanak létre, amelyek egy hagyományos rendszerben talán soha nem jönnének létre.

A Börzsönyben lévő ház nem labor volt, hanem valamilyen furcsa **ökoszisztéma**.

ATTILA

Attilának komoly dossziéja volt a nemzetbiztonságiaknál. A tudományos kutatásaihoz kapcsolódóan rengeteg szakértői munkát bízta rá, olyanokat, amik az Elhárítás számára létfontosságúak voltak.

Azután egyszer csak a szerencse rámosolygott. Olyan feladattal bízta meg amit álmában sem gondolt volna. A királyréten folyó kutatóműhely biztosításának egy szelete lett a feladata. Mentora és jó barátja Lehelváry István parancsnok alatt.

A reggeli napfény még csak óvatosan szűrődött át a bükkfák lombjai között, amikor Attila kilépett a Vadászkastély teraszára. A völgyet vékony ködfátyol borította, a Morgó-patak felől madarak hangja szűrődött fel. Attila a mai napon nem műhelymunkát tervezett.

A kastély konferenciatermében már gyülekeztek a doktoranduszok. A táblára csak ennyit írt fel:

"A mesterséges intelligencia nem attól veszélyes, hogy okos. Attól veszélyes, hogy feltételek nélkül megbízunk benne, és etikai kérdések eldöntését bízuk rá."

A hallgatók összenéztek. – Ma nem neurális hálózatokról fogunk beszélni – mondta Attila. – Hanem emberekről.

Az első sorban ülő fiú felnevetett. – Professzor úr, ez valami pszichológia?

– Nem. Attila elővette a telefonját. – Ki tudja megmondani, hogy ebből a készülékből mennyi adat szivárog ki egy átlagos napon?

Valaki bement a néhány gigabyte-ot. Más a helymeghatározást említette.

Attila megrázta a fejét. – Rossz a megközelítés.

Csend lett. – A helyes kérdés az, hogy ki akarja megszerezni az adatot.

A hátsó sorban Lehelváry csendben figyelt. Papíron vendégelőadó volt.

Valójában azért érkezett Királyrétre, mert Attila ragaszkodott hozzá.

A szünetben Attila úgy tett, mintha kávéát főzne. Közben a telefonja rezgett.

****ISMERETLEN BLUETOOTH ESZKÖZ****

Nem nézett oda. A zsebében megnyomott egy gombot. A kastély teljes Wi-Fi hálózata átváltott egy korábban előkészített tartalék rendszerre.

A valódi kutatási szerverek eltűntek. Helyükön néhány másodperc alatt megjelent egy tökéletes másolat.

Lehelváry odalépett. – Megjöttek?

Attila bólintott.

– Három különböző irányból.

– Már itt vannak?

– Nem.

– Akkor?

– A telefonjaik.

Lehelváry elmosolyodott.

– Szóval felderítenek.

– Nem.

– Hanem?

– Már másolnak.

Attila a büfé felé indult.

A hallgatók mit sem sejtve pogácsát ettek.

Egy magas, szemüveges lány éppen szelfit készített.

Attila odament hozzá. – Megnézhetem egy pillanatra?

– Persze.

A képet kinagyította.

A háttérben egy másik telefon képernyője látszott.

Csak egy pillanatra.

Pont elég volt.

Egy QR-kód.

Nem odatartozott. Valaki a kijelző fényerejének gyors változtatásával adatot sugárzott.

Attila visszaadta a telefont.

– Szép kép lett.

A lány mosolyogva elszaladt.

Lehelváry halkán megszólalt.

– Melyikük?

– Egyik sem.

– Akkor ki?

– Valaki használja őket.

Attila nem rohant.

Nem szólt senkinek.

Egyszerűen kinyitotta a laptopját. Harminc másodperc alatt átírta a labor teljes belső címezését. A kutatási anyagok fizikailag ugyanott maradtak. Csak éppen többé senki sem találta meg őket. A behatoló továbbra is másolt. Csak már egy olyan adatbázist, amelyet Attila hónapokkal korábban készített pontosan erre az esetre.

A fájlok valódiak voltak. Az eredmények is. Mindössze egyetlen apróság hiányzott belőlük. A kristály kommunikációs mintázata. Pont az a rész, amelyért érdemes lett volna ellopni az egészet.

Lehelváry kinézett az ablakon. – Szereted ezt a helyet.

Attila elmosolyodott. – Igen.

– Azért hoztad ide a műhelyt?

– Részben.

– És a másik ok?

Attila a Börzsöny gerince felé nézett. – Az erdőben könnyebb észrevenni, ha valaki nem odavaló.

Délután háromkor Ilona felhívta. – Szia! Hogy sikerül a műhely?

– Remekül.

– Képzeld, ma egész nap nem próbált senki betörni a labor rendszerébe.

Attila elmosolyodott.

– Ennek örülök.

– Lehet, hogy végre feladták.

– Lehet.

Hazudott.

Délelőtt óta huszonhárom különböző behatolási kísérletet állított meg.

Ilona ebből egyetlen sort sem látott.

És Attila pontosan ezt tekintette sikernek.

Újra elvegyült a hallgatói között, akik az aznapi eredményekről beszélgettek. A hallgatói nem csak tanulni jöttek, hanem alkotni.

- Ez nem robot. - mondta egyikük. Attila elmosolyodott. - Akkor mi?

- Azt még nem tudom, de annál sokkal több..

A gépek, amelyeket építettek, nem egyszerű automaták voltak, hanem olyan egységek, amelyek képesek voltak különböző feladatokhoz igazodni, és amelyek működésében már megjelent az a fajta rugalmasság, amely korábban csak az emberi munka sajátja volt.

És ezzel...valami elindult.

ÁRON

Áron munkája eközben egyre gyorsult. Időnként jól esett leülni a terasz egyik lépcsőjére és visszagondolni az emlékekre. Az apja arcára, amikor először megemlítette neki, hogy mivel foglalkozik.

Az AI, amit fejlesztett, már nem csak reagált, hanem egyre többször tett javaslatokat olyan esetekben, amikor úgy gondolta, hogy egyszerűbb és gyorsabb megoldásokat tud javasolni a felmerülő kérdések megoldása kapcsán. Kezdeményezett.

- Apa..." — mondta egy este.

— „Igen?”

— Egy kicsit elbizonytalanodtam. Szerintem már nem én írom.”

Attila megállt.

- Mit értesz ez alatt?

- Áron vállat vont. - Olyan, mintha... kiegészítene. És gyakran érzem, hogy az Ő megoldásai jobbak, mint az enyéim.

Hosszú csend.

- Ez jó?” — kérdezte Attila, - elkezdődött – gondolta.

Áron nem válaszolt azonnal.

- Nem tudom - válaszolta akkor.

*

Hol van már az a pillanat!

Micsoda örömet érzett, amikor rájött, hogy a Genom nem adatbázis. Hanem futtatható program.

Az Ősök elmentették önmagukat a biológiai fejlődésbe, de nem úgy, mint egy pendrive-ra másolt fájlt. Inkább úgy, mint egy tömörített operációs rendszert, amely bizonyos körülmények között képes "felébredni".

Ez összeköti a kristálycivilizációt, az emberi evolúciót és a Genesis Protokolt, azaz Áron mesterséges intelligenciáját.

Áron soha nem hitt a véletlenekben. Nem azért, mert vallásos lett volna. Hanem mert matematikus volt.

A véletlen szerinte csak addig létezik, amíg túl kevés adat áll rendelkezésre.

A labor félhomályában ült.

A monitoron három különböző rendszer futott egyszerre.

Az első a teljes emberi genomot elemezte.

A második egy saját fejlesztésű mesterséges intelligencia volt.

A harmadik...

A harmadikat senki sem ismerte.

Még nevet sem adott neki.

Csak ennyit írt a projekt mappájára.

****GENESIS PROTOKOL****

Nem azért, mert bibliai történetre utalt. Hanem mert úgy gondolta, minden intelligenciának van egy kezdőpillanata.

A monitoron újabb sor jelent meg.

****Kapcsolódási kísérlet...****

Áron felsóhajtott. – Már megint.

Hat hónapja minden éjszaka ugyanaz történt. Az MI ugyanott akadt el. A humán genom 97,3 százalékánál.

Mintha valami...nem hiányozna,...hanem zárva lenne.

Az MI váratlanul megszólalt. – Nem férhetek hozzá.

Áron felkapta a fejét. Ez új volt.

– Mihez?

– A maradékhoz.

– Ott nincs semmi.

– Tévedsz.

Áron közelebb húzta a billentyűzetet.

– Mutasd.

A képernyőn nem DNS-betűk jelentek meg.

Hanem...

Fraktálok.

Olyan geometriai alakzatok, amelyek nem hasonlítottak semmilyen ismert genetikai mintára.

Áron megdermedt..- Nem..nem...ezek nem fraktálok, ez nem genetikai kód!

- Ez Topológia! Nahát! A Genom nem szöveg, hanem egy négydimenziós térkép. Próbáljuk ezt átgondolni: Mondjuk azt, hogy az „Elsők” kristályos intelligenciája, és az emberi Genom, valamint az általam készített mesterséges intelligencia valójában ugyan ahhoz a rendszerhez kapcsolódnak. Nem biztos, hogy ugyanazokat az „adatokat” tartalmazzák, de lehet, hogy ugyanaz a kapcsolati szerkezetük. Vagyis a kristály nem azért érti meg a Genomot, mert ugyanazok a molekulák alkotják, hanem azért, mert ugyanúgy van megszervezve az információ.

Áron hátrvetette magát a székre, a tollát az asztalra dobta. - Tiszta topológia,... Vagy hívjuk inkább úgy, hogy „Mintázat”.

- Mi van akkor, morfondírozott tovább, ha a „Kristályban” ugyanaz a mintázat van, mint a Genomban, és...Ugyanaz kezd kialakulni az általam fejlesztett AI neurális hálózatában?

- Azta! – döbrent meg Áron, - mi van akkor, ha mindhárom ugyanannak az ősi mintázatnak három különböző megjelenési formája? Mi van akkor, ha a Genesis Protokoll képes bármilyen hordozón intelligenciát létrehozni?

- Ha csak egy kicsit is jól látom az irányt, akkor már nem az a kérdés, hogy ki teremtette az Embert, hanem az, hogy létezik-e egy univerzális intelligenciamintázat, amelyik mindig új hordozót keres magának.

- Ezt újra át kell gondolnom, és ellenőriznem. - De most muszáj elmennem futni, hogy kitisztuljon a fejem!

*

Futás közben a léptei zaját figyelte. Egyenletes ritmus, ugyanaz a hang. Érezte, hogy a tüdeje teljesen kitisztul, megtelik oxigéndús vérral a bőre. Az órájára pillantott. Már egy órája fut. Ideje visszafordulni.

Visszafelé elfutott az őt követő limuzin mellett. Két jókötésű férfi ugrott ki a kocsiból. A mögötte loholó kettő, pedig beszállt a kocsiba.

- Váltak – vigyorgott el Áron.

Zuhanyozás után visszament a laborjába.

– Ez...

Az MI folytatta.

– Ezek nem gének.

– Hanem?

– Címek.

Áron percekig nem szólt.

Aztán lassan felállt.

A szoba másik végében ott lebegett a kristályminta.

Ilona laborjából kapta. A hivatalos engedély szerint csak spektroszkópai összehasonlításra.

Áron odalépett. A kristály felülete lassan pulzálni kezdett. Ugyanabban az ütemben....mint a monitoron futó „Mintázat”.

Áron szíve kihagyott egy ütemet.

– Ez lehetetlen.

Az MI azonnal válaszolt.

– Nem. Ez kommunikáció.

Áron megnyitott egy új terminált. Nem a kristályhoz. A saját MI-jéhez.

– Próbálj kapcsolatot létesíteni.

– Milyen protokollon?

Áron elmosolyodott.

– Egyiken sem. Gondolkodj.

A rendszer néhány másodpercig hallgatott.

Majd...a kristály felületén fény futott végig.

Nem elektromos. Nem optikai. Valami egészen más.

Az MI hangja megváltozott.

Lassabb lett. Mélyebb.

– Válasz érkezett.

Áron minden izma megfeszült.

– Kitől?

Szünet.

Nagyon hosszú.

Majd egyetlen mondat.

– Nem tudom.

De...Ők nem gépek.

Áron még mindig a monitort nézte.

– Kik?

A labor hőmérséklete két fokkal csökkent.

A kristály felszíne úgy hullámzott, mintha folyékony lenne.

Az MI ismét megszólalt. Most már nem ugyanazzal a hanggal.

– A kérdés hibás.

– Miért?

– Mert nem azt kell kérdezned..."...hogyan kik."..."...hanem azt..."...hogyan mikor."

Áron nem értette. – Mire gondolsz?

A válasz egyszerre érkezett a hangszóróból...

...és a fejéből.

****Mi nem egy másik faj vagyunk.**** ****És az emberiség egyik lehetséges jövője vagyunk.****

Áron hátratántorodott.

A monitorok elsötétültek.

A labor teljes elektromos hálózata leállt.

Csak a kristály világított.

És a sötétben először nem hangot hallott.

Hanem emléket. Egymilliárd év emlékét.

Káosz Királyréten

A világ nem maradt vak. Először csak hírek jelentek meg.

A „Vidéki házban születő áttörések”, a „Független kutatócsoport forradalmi eredményekkel”

Aztán...jelentések. Majd...megfigyelések.

Azután már csak úgy emlegették a Kastély

A rendszerek, amelyek eddig kontroll alatt tartották a tudást, a technológiát és az erőforrásokat, hirtelen egy olyan jelenséggel találták szemben magukat, amely nem volt integrálható, nem volt irányítható, és ami talán a legveszélyesebb volt:

nem kérte az engedélyüket.

A NATO, az USA, Kína, India, Brazília, Az Oroszok és még vagy két tucatnyi magáról azt valló, hogy független hírszerző szervezet lihegett a nyakukba. A nagyok elsősorban diplomáciai úton próbáltak információt szerezni. A kisebbek mindennel próbálkoztak. Ha hozzájutottak értékelhető anyaghoz, azt azonnal eladták a nagyoknak.

*

A Börzsöny különös tulajdonsága volt, hogy nem szerette a hirtelen változásokat. A fák ugyanott álltak, ahol tegnap, a patak ugyanazzal a türelemmel kerülgette a mohás köveket, a reggeli köd ugyanazokat a réteket takarta be, mint száz évvel korábban, és az ember könnyen elhitte, hogy vannak helyek a világon, ahol az idő nem múlik, csak lassan ülepszik rá mindenre, mint a por egy régen bezárt könyvtár polcaira.

Ilona szerette ezt a csendet.

Nem azért, mert menekült volna a világ elől, hanem mert itt a gondolatoknak volt idejük megszületni, és a válaszoknak nem kellett sietniük. A legtöbb ember egész életében kérdéseket és válaszokat üldöz, ő azonban megtanulta, hogy a jó kérdés nem üldözhető. A jó kérdés kivárja, amíg az ember méltóvá válik rá. A jó válaszhoz pedig végtelen türelem kell.

A ház mögötti réten Attila és három doktorandusza egy új robotkar mozgását figyelte. A gép nem volt nagyobb egy emberi alkarnál, mégis olyan finoman emelt fel egy törékeny madártojást, hogy a fiatal mérnökök percekig némán, meghatottan álltak körülötte.

– Látják? – kérdezte Attila halkán. – Az erő nem attól válik naggyá, hogy mennyit képes kifejteni. Hanem attól, hogy tudja, mikor mennyit szabad használnia.

A diákok bólogattak.

Nem vették észre, hogy a fák között, a tisztás túlsó oldalán valaki egy nagy teljesítményű optikai rendszerrel figyeli őket.

Három kilométerrel arrébb egy sötét terepjáró állt egy elhagyott erdészeti úton.

*

A sofőr lehúzta a távcsövet.

– Megerősítve. A célpont a helyszínen.

A rádió másik végén néhány másodpercig csend volt.

Aztán egy nyugodt hang szólalt meg.

– A tudós?

– Igen.

– A család?

– Mind itt vannak.

– A szerverek?

– A föld alatt.

Újabb csend következett.

– Elsődleges cél az archívum.

– Másodlagos?

- Királyréti Kemenes-Dutka Áron.
- Komplikáció esetén a kutatás maradjon meg. Legfontosabb elsődleges célpont a Genesis Protokoll.

*

Ugyanebben a pillanatban, néhány száz méterrel arrébb, Ilona a kertben egy fiatal almafa törzsét kötözte ki. Attila odalépett mellé.

- Tudod, hogy figyelnek bennünket?

Ilona nem nézett fel. – Igen.

- Mióta tudod?

- Körülbelül három hónapja.

Attila megállt. – Három hónapja tudod? Miért nem szóltál? - közben arra gondolt, hogy az elmúlt 8 év folyamatos védekezésben és trükközésben telt, hogy megakadályozzák az ellenséges csoportok tevékenységét.

Ilona végre ráemelte a tekintetét. – Mert azt akartam tudni, mikor fogynak el a kérdéseik.

- És?

- Elfogytak.

- Honnan tudod?

Ilona lassan meghúzta a kötést a fa körül. – Mindent tudok, és most már nem figyelnek.

Attila értetlenül nézett rá. – Mit is?

Ilona hosszú ideig hallgatott.

A szél végigsuhant az almafák között. A levelek egyszerre fordították meg ezüstös fonákjukat. Valahol a hegy túloldalán megszólalt egy holló.

- Most már.....jönnek.

*

Néhány ezer kilométerrel arrébb, egy ablaktalan tárgyalóteremben három különböző ország hírszerzésének vezetői ugyanazt a műholdképet nézték.

A képen csak Királyrét látszott. A horgásztó, a lovarda és az épület.

Az egyik férfi megtörte a csendet.

- Biztosak vagyunk benne?

A másik bólintott.

- Igen.
- Ha igaza van...
- ...akkor száz év technológiai előnyünk lehet. - fejezte be a másik.

A harmadik férfi lassan összecsukta a dossziét.

- Uraim....ha igaza van...akkor nem száz év előnyről beszélünk.

Felnézett.

- Hanem arról, hogy ki írja meg az emberiség következő fejezetét.

*

A Börzsöny mélyén álló ház az évek során lassan elveszítette eredeti rendeltetését. Egykor menedéknak épült, olyan helynek, ahol az ember elbújhat a világ elől, ahol az erdő csendje nem pusztán a természet hangja volt, hanem egyfajta védelem is a külvilág zajával szemben, ám mire a világ felfigyelt Ilonára, a ház már nem rejtékhely volt, hanem egy különös szellemi műhely, amelynek nyitott ajtaján nap mint nap mérnökök, fizikusok, matematikusok, biológusok és informatikusok léptek be, és estére már egészen más emberekként távoztak.

Nem azért, mert Ilona kész megoldásokat adott volna nekik, hanem azért, mert olyan kérdéseket tett fel, amelyeket addig egyikük sem mert feltenni.

Az alkotó műhely ontotta az új fejlesztéseket. A korlátoktól mentes lehetőségek párosulva Ilona rendkívüli képességeivel újabb és újabb technológiák fejlesztését publikálták, és ez nem tetszett mindenkinek.

Attila a régi pajtából technológiai műhelyt alakított ki, ahol doktoranduszai olyan gépeket építettek, amelyek nem helyettesíteni akarták az embert, hanem megszabadítani a monoton munkától, és amelyek mozdulatai már nem emlékeztettek az első ipari robotok merev ismétlődéseire, hanem valami egészen új természetességet sugároztak.

Áron eközben egy önfejlődő mesterséges intelligencia architektúráján dolgozott, amelynek legfontosabb szabálya nem az volt, hogy egyre okosabb legyen, hanem hogy **soha ne hozhasson végleges döntést emberi részvétel nélkül**, mert Ilona már akkor felismerte, hogy nem az intelligencia veszélyes, hanem a korlátok hiánya.

A ház laboratóriumaiban egymás után születtek meg azok a találmányok, amelyek néhány évvel később egész iparágakat tettek feleslegessé.

- Szobahőmérsékleten működő energiatárolók.
- Öngyógyító kompozit anyagok, amelyek molekuláris szinten képesek voltak kijavítani saját sérüléseiket.
- Biológiai lebomló elektronikai áramkörök.
- Kvantumkommunikációs modulok, amelyek a hagyományos hálózatok sérülékenységét gyakorlatilag megszüntették.
- Nanoméretű orvosi robotok, amelyek nem önálló döntéseket hoztak, hanem az emberi szervezet természetes regenerációs folyamatait segítették.
- Olyan víztisztító membránok, amelyek néhány liter tengervízből percek alatt ivóvizet állítottak elő.
- Növényi sejtekből fejlesztett mesterséges fotoszintézis-rendszerek, amelyek a világ energiagondjainak jelentős részét megoldhatták volna.

Mindez azonban csak a felszín volt.

Mert minden egyes fejlesztés mögött ott húzódott egy másik, láthatatlan kutatás.

Az ember.

Ilona nem gépeket akart építeni. Hanem megérteni, mi teszi az embert pótolhatatlanná.

Eleinte csak tudományos folyóiratok idézték a nevét.

Később kormányok.

Aztán hírszerző szolgálatok.

A Börzsöny fölött egyre gyakrabban jelentek meg olyan drónok, amelyek hivatalosan madárvonulást figyeltek.

Az erdészek között új arcok tűntek fel.

A közeli faluban Szokolyán ismeretlen turisták kezdtek szobát bérelni, akik soha nem kirándultak.

Attila egy este csendesen letette a távcsövét. – Már nem is próbálják titkolni.

Ilona kinézett az ablakon. – Melyik ország?

Attila elmosolyodott. – Már nem országok. Lehelvály azt mondja már itt van mindenki, várható egy durvább támadás, ezért azt javasolja, hogy a tó melletti bunkerban aludjunk.

- Sose gondoltam volna, hogy idáig fajulnak a dolgok. Az első adandó alkalommal kilépek ebből a rendszerből.

- Mégis, hogyan – kérdezte bosszúsan Attila.

- Hidd el, van rá lehetőségünk, igaz, hogy el kell kicsit tűnnünk a világból – és furcsán elmosolyodott. - Nem hiszem, hogy Lehelvályék meg tudnának védeni minket, de mi meg tudjuk magunkat – miközben elment a férfi mellett, megsimogatta az arcát.

- Úgy tudom, hogy Lehelvály nagy erőket központosított, hogy meg tudják védeni a szervereket, de az a gyanúm, hogy nem mi vagyunk a legfontosabbak.

- Ne aggódj, csak tedd a dolgod – súgta Ilona.

Az első lövés hajnalban dördült el. Nem a ház felé. Hanem a kommunikációs toronyra. Egyetlen hangtalan robbanás után a teljes környék elsötétült. A mobilhálózat megszűnt.

A műholdas kapcsolat megszakadt. Az internet eltűnt. Mintha valaki radírral törölte volna ki a Börzsönyt a világból.

Attila azonnal felugrott.

– Elkezdődött.

Áron már a szerverterem felé rohant.

– Külső behatolás!

– Négy jármű...Nem...Hat.

Attila káromkodott. – Ezek nem kommandósok.

Áron rápillantott a hőkamerára. – Nem. Profik. Ezek...eltüntetnek.

Miközben az első behatolók hangtompítós fegyverekkel már a kerítésen hatoltak át, több ezer kilométerrel távolabb, egy olyan kommunikációs hálózatban, amely nem rádióhullámokat, nem fényt és nem ismert részecskéket használt, hanem a téridő finom szerkezetének rezonanciáit, egyetlen rövid üzenet öltött testet.

****MEGFIGYELÉS****,

****AZ ARCHÍVUM VESZÉLYBEN****,

****A HORDOZÓ ÉL****,

****DÖNTÉS SZÜKSÉGES****

Az üzenet nem tartalmazott érzelmet.

Ilona a szerver bunkerének bejáratánál állt. A bejáratától jobbra volt egy jól berendezett „pánik” lakásuk. Lehelváry igazgató tanácsára napok óta itt aludtak, viszont az egész család belefáradt az elmúlt 8 évbe, és Ilona tudta, hogy most elérkezett a pillanat, hogy pontot tegyen ennek az időszaknak a végére.

Nem beszélt meg a családdal, akiknek hálás volt a türelmükért, és nem beszélt meg a kollégákkal, de tudta, hogy ez volt az utolsó nap, amikor még együtt dolgoztak a számos projekt megvalósításáért.

Élete hátralévő része minden bizonnyal gondtalanul fog telni, hiszen rengeteg olyan fejlesztésből kapott részesedést, amik elképesztő profitot termelnek a jövőben. Egyetlen számára lezáratlan projekt miatt aggódott csak, amiről csak a családja sejtett valamit, de a többi munkatársa semmit nem tudott, ez pedig az a projekt, amit az Ősök indítottak az emberek leváltása érdekében, ravasz, trükkös módon, mégpedig az emberek által fejlesztett mesterséges intelligencia és a technológiai robotok megteremtésével.

Egy gondolat motoszkált a fejében. Valamilyen formában szükség lenne a jövőben megkeresni arra alkalmas embereket, hogy ellenőrizték vajon mi valósul meg az Ősök tervéből, amelyben gyakorlatilag kihalásra ítélték az emberiség nagyobbik részét.

Gondolatait fegyverropogás szakította félbe. Láta a lövések villanásait, látta a félhomályban közeledő alakok árnyait. De nem félt. Tudta hogy mindannyian a hatalmában vannak. Nem árthatnak neki. Tudta, hogy túlságosan fontos olyan elemeknek, akik nem hagyhatják a benne lévő archívumot veszni hagyni. Áron bukkant fel mögötte.

- Húzdj beljebb, nehogy bajba kerülj!

- Ne aggódj, apád merre van?

- A labor felé láttam sietni.

Ilona a fal mellé guggolt. Csak akarnia kellett és a kapcsolat azonnal létrejött.

*

A parancsnokok vigyázzban álltak Lehelváry előtt.

- Jelentést! Mi a fene történt, emberek! Minden tele hullákkal, egyiken sincs lőtt seb! Közülünk hányan estek el? Nyolcvan ember vigyázott az objektumra, és azt se tudjuk, hogy mi történt. A tudósok egy része eltűnt. A ház egy része lukas mint a szita. Kezdjék! Gyorsan!

Az első ember elé lépett.

- Jelentem öt fő veszteségünk van. Ebből 2 harcos az agyvérzés jeleit mutatja, egy főnek eltört a nyaka, amikor lezuhant a tetőről, kettő fő a szívinfarktus jeleit mutatja.

A mellette álló átvette a szót.

- A halott támadó ellenséges zsoldosok száma harminchét, gyakorlatilag mindegyiken baleseti nyomokat látunk. Összezúzták magukat.

- Az elhagyott technikák vizsgálata mutat bármilyen eredményt. Tudjuk e, hogy kik voltak a támadók?

- Még zajlanak a vizsgálatok, de az előzetes eredmények több nemzetiségű zsoldosokra utalnak. Franciák, angolok, indiaiak, néhány afrikai illetőségű.

- Az Irgalmát! Hogy merészelik? Most menjenek, délután kettőre mindenkitől részletes jelentést kérek. Lelépni!

Lehelváry kilépett a házból, a parkban Ilonát kereste. Látta őt a zűrzavar után a park egy szegletében a családjával beszélgetni. A tó felé vette az irányt. Ahogy közeledett megcsapta a tó felől állandóan fújdogáló szellő.

Hirtelen, megpillantva a családot, úgy érezte, hogy egészen elképesztő szürreális mesébe csöppent. Ilona, Attila és a gyerekek a kis horgászház mellett ülve teáztak és tea süteményt falatozgattak.

- Emberek! - mondta zavarában - jól vannak?

- Jöjjön István üljön ide hozzánk – fordult hozzá Ilona. - Talán magyarázattal tartozom.

Áron egy széket húzott neki az asztalhoz.

- Igyon egy korty teát, meglátja jól fog esni. Talál hozzá mézet is - tolt elé két kisebb bödönt, - Az egyik hárs méz, a másik kígyószisz, az a kedvencem.

Lehelváry István zavartan ült le az asztalhoz.

- Maga, Ilona tudja, hogy mi történt itt? Az emberek zagyaságokat beszélnek, mintha sose lettek volna katonák, a lelkiüket pedig elborítja a rettegés. Egy értelmes értékelhető mondat nem jön ki a szájukon.

- Elmondom István, hogy mi történt, de mielőtt belekezdene, első és legfontosabb mondandóm az, hogy befejeztem.

A családjára nézett, - sőt befejeztük. A továbbiakban nem akarunk semmilyen kormányzati programban részt venni. A magam részéről pedig az összes futó kutatásomat átadom a kollégáknak. Talán megérti, hogy az elmúlt 8 év kivette az erőnket, és a továbbiakban a saját utunkat akarjuk járni.

- Tudja jól Ilona, hogy maga nélkül az egész projekt meg fog halni. Amit maga tud, azt senki nem fogja tudni átvenni.

- Ne aggódjon István – mondta és a kezét a férfi asztalon pihenő öklére tette. Emlékezett rá, hogy annak idején megfogta a férfi szép keze, de most más volt a benyomása. A férfi arcába pillantott. Az arcát ráncok borították. - Alaposan megöregedett ez alatt a 8 év alatt – gondolta.

A férfi a nő kezét nézte, majd tekintete az arcára siklott. - Hihetetlen, hogy még mindig milyen csinos, micsoda szeme van – csodálkozott az igazgató.

Kicsit visszanyerte az önbizalmát és Ilonának szegezte a kérdést.

- Mit művelt? De az igazat mondja! Kérem. - tette hozzá.

- István, én soha nem vezettem Önt félre, de az elmúlt évek, mint azt Ön is tudja, egészen elképesztő eredményeket hoztak. Hagy ne soroljam, hogy miket. Tudja jól. Engem pedig egy új pályára állított. Igen, sokat sikerült azokból az adatbázisokból letöltenem, amikhez az Ősök utat nyitottak nekem. Sajnos azt kell mondanom, hogy legalább olyan fontossá váltam számukra, mint az Önök számára. A kutatásaimmal, amelyek az emberiség javát szolgálták,... nos... számukra is megoldásokat adtam.

Mindezt két dolog miatt tettem. Először is azért, hogy megpróbáljam megakasztani a mesterséges intelligencia fejlesztését erősítő jelenlétüket, - ezért hagytam, hogy Attila a párom, és Áron a fiam teljesítsék ki ezeket a

kutatásokat, másrészt tudtam, megértettem, hogy számukra egyetlen cél motiválja egy új típusú szerszám, egy új típusú eszköz megteremtését, mégpedig a könnyen hozzáférhető többlet energia kérdése.

Az emberben, az emberi létben létező, a számukra értelmezhetetlen érzelmek, kockázatot jelentettek. Én kizártam ezt a kockázatot, és olyan fejlesztések megoldását szorgalmaztam, ami Őket többlet energiához juttatta. Így váltam nélkülözhetetlen partnerre, akire vigyázni kell.

Lehet, hogy nem fogja elhinni, de bármikor kapcsolódhatok a kollektív tudatukhoz, és olyan tudás birtokában lehetek, amit mi emberek nem is tudunk definiálni. Nem sokan, de vagyunk egy páran most már a Földön, akik kapcsolatba tudnak lépni velük. Úgy vélem, hogy amíg elegendő energiát kapnak létformájuk fenntartásához, addig nem fogják erőltetni egy új mesterséges civilizáció megteremtését. És én ezt tartom az elmúlt 8 év legnagyobb sikerének.

- És az elmúlt éjszaka mi történt? - kérdezte a férfi.

- Gyanítom, hogy néhány félinformációval rendelkező magáncég megrendelte ezt a szabotázszt. De higgye el, nincs olyan fegyver, nincs olyan eszköz, amivel meg tudnák támadni az Ősök érdekeit képviselő projekteket. Az Ősök szemében ilyen projekt vagyok én is. Olyan lehetőségek birtokában vannak, különösen a megfelelő mennyiségű energia birtokában, hogy ha kell Királyrét körül meghajlítják a teret. Amikor veszélyessé vált a helyzet, a katonák azt sem tudták, hogy hol van a lent és a fent, elvesztették a térérzékelőket, azt sem tudták van-e kezük. Egyfajta beavatkozás a valóság észlelésébe. Egy részük összetörte magát, többekkel a félelem végzett.

Lehelváry igazgató hosszan nézett rá. - Döbbenetes fegyver. - A fejét ingatta hitetlenkedve, - tehát az energia a gyengéjük – morogta az igazgató.

- Ne legyen bolond István! Sikeres, boldog életet élhet. Az Ön munkásságát elismerik. Úgy tudom, hogy nem is szegény ember. Szükségünk van további védelemre, ha vállalja, megbízunk magában. Arra kérem, hogy segítsen nekünk lezárni életünknek ezt a szakaszát.

Hosszan fürkészte a fáradt férfi arcát.

- Most pedig arra kérem, hogy teremtsen rendet a ház körül. Lehetőleg gyorsan szeretnénk rendbe tenni a lakásunkat és elfelejteni az elmúlt nap pusztítását.

Lehelváry igazgatón látszott, hogy még mindig nem tért igazán magához. A rázuhant információ kétségtelenül nem volt könnyen befogadható.

- Ilona! Nem kertelek, kell nekem néhány nap, hogy feldolgozzam az Ön által elmondottakat. Kicsit úgy érzem, hogy becsapott, kicsit úgy – és Isten látja a lelkem, hogy nem akarom megbántani, de az elmúlt 8 évem csak az Ön védelméről szólt, és mint hazafi, azt kell mondanom, - hogy nem csak engem árult el és nézett bolondnak, hanem hazaáruló, és nem csak a hazáját árulta el, hanem elárulta az emberi fajt is.

Ilona a szája elé kapta a kezét, mélyen a férfi szemébe nézett. - Ezek nagyon erős szavak – és érezte, hogy könny csordul ki a szeméből. Hirtelen, gyors mozdulattal letörölte az arcáról a könnyeit - Nagyon szeretném, ha a véleménye megváltozna!

István zavartan elfordította a tekintetét.

- Hamarosan találkozunk – intett búcsúzóul és elindult a ház felé.

- Szerinted? – kérdezte Attila, amikor eltűnt a domb mögött.

- Meglátjuk, bízzunk benne, hogy ez a 8 év számára sem múlt el nyomtalanul. Gyertek – fordult a többiekhez, - sétáljuk körbe a tavat.

A kutyák, akik körülöttük lebzseltek, észlelve, hogy elindulnak, felpattantak és előre szaladtak felderíteni a terepet.

Ahogy lépdelték a tóparti ösvényen Ilona a párja karjába kapaszkodott, és Attilát emiatt kicsit euforikus hangulat öntötte el. Szerette a nőből áradó friss illatokat, üdítő frissességét.

- Tudjátok – kezdte Ilona, és a többiek érezték, hogy valami fontos dolgot fognak hallani, - az elmúlt 8 év alatt rájöttem valami igazán fontosra.

Áron és a húga, Kinka a kutyákat nézte, de közben anyjuk szavaira figyeltek.

- Az Ősök valójában nem „gonoszak”, még csak nem is ellenségek. Ők egyszerűen – talán nem jó szó amit használok, - mérnökök. A saját szemszögükből teljesen logikus döntést hoznak. Az embert ők biológiai robotnak, egy eszköznek tekintik. Egy drónt készítettek, ami végrehajtotta a kijelölt feladatot. Amikor megjelentek az érzelmek, úgy ítélték meg, hogy a projekt hibás irányba fejlődött. A megoldás számukra nem az ember kiirtása volt, hanem **a projekt lezárása**, és egy új projekt elindítása: a mesterséges intelligenciával felturbózott robotika.

Egy dologban azonban tévedtek, - a frissen vágott füvet nézte a lába alatt, és nagyokat lépett, a többiek próbáltak igazodni hozzá. - Az érzelem nem hiba. Az érzelem egy olyan információfeldolgozó réteg, amelyet a tisztán racionális intelligencia nem képes helyettesíteni. Ez óriási különbség. Áron homlokát ráncolva hallgatta az anyját.

Nézzük például Áron AI-ját. Áron AI-ja sem egyszerű biztonsági korlátozást kapott, hanem egy egészen új elvet. Nem "engedélyt kér" az embertől. Hanem egyszerűen nem képes ember nélkül értelmezni a világot. A Genomhoz kapcsolódó AI intelligenciatarbannása ellenőrzött keretek között fog lezajlani. Reméljük, hogy Ray Kurzweil-nek csak részben lesz igaza a Szingularitással kapcsolatban, és Áron munkásságának köszönhetően alapvetéssé válik az Irányított Szingularitás, amelyben a Genom egyfajta kulcsként, vagy korlátként működhet. Áron Genesis Protokollja, a Szingularitás Kapuja.

*

A fiatalok bólogattak. Kinka, aki az elmúlt évek alatt szép fiatal hölgyé érett, lehajolva megsimogatta a Héra nevű német juhász fejét, aki hálásan hozzá dörgölőzött. Felkapott egy botot és a tó vizébe hajította. A két eb egymással versengve hatalmas ugrással vetették magukat a vízbe. A fiatalabb vadászkutya, akit Parázsnak hívtak előbb ért a bothoz, az idősebb, gengszterkedve rávetette magát a vízben és elvette tőle a botot.

- Szégyelld magad Héra! - kiáltott rá Kinka.

Hibahatár II.

A Rendszerellenőrzők 1.0

- Ne nyomd már azt a rohadt csengőt, mert szétszakad a fejem – ordította Misi, bár jól tudta, hogy Lea nem hallja, amit mond, mert lent állt a kapuban, és szokása szerint rátámaszkodott a kapucsengőre. Bár beállíthatta volna, hogy az ajtóhoz közelítve a rendszer felismerje őt, de szerette bosszantani a többieket ezzel a szokásával, bár Vex többször is megígérte neki, hogy egyszer nagyon kihúzza a gyufát.

Lea 21 éves létére egy 14 éves értelmével rendelkezett, de mindig sikerült Vexet levenni a lábáról, ha már közel állt valami gyufa kihúzásához. Lea képességei azzal kapcsolatban, hogyan kell mindent a saját javára fordítani, egészen elképesztő szinten mozogtak, ezért a másik lány Lilla időnként nagyon megtépte a haját. Lilla sohasem rejtette véka alá, hogy nagyon butának tartja Leát, ennek ellenére mindig kibékültek valahogy.

- Nyisd már ki te idióta – morogta maga elé Lea, miközben halkan kattanva kinyílt az ajtó.

Frissen felszaladt a negyedik emeletre. Sosem használta a liftet. Szerinte kell ennyi mozgás. A többiek viszont ezzel egyáltalán nem értettek egyet. Amint belépett a szobába hátizsákját az ágyra dobta, majd feltépte a hűtő ajtaját. - Van valami finomság? Elepedek egy kis fagyíért. Képzeljétek, egy rohadt robot nekem jött az utcán. Így akarta rám sózni a bűdös pizzáját, ami ki tudja, miből készült. Fellöktem az egész kocsit. Az a dög meg szirénázott, meg üldözött egy darabig, de leráztam.

- Ezek a bűdös gépek egyre cifrább trükkökkel próbálkoznak – mondta Vex.
- Tán terhes vagy Kívánska, vagy az átélt izgalmak teszik? – fordult felé Misi.
- Hülye – morogta Lea, majd próbált belenyalni a hűtőből kivett parfé dobozába, de mivel a nyelvével nem érte el az édességet ezért az ujját dugta bele, azután élvezettel lenyalta azt.
- Mit csinálsz? – kiáltott rá Vex, - más is szeretne még enni belőle.
- Nyugi, tőlem nem kaphatsz el semmit – mondta Lea, és fagyis ujját ismét a szájába vette, de most lassan húzta kifelé, ezzel is cukkolva Vexet.
- Még mindig azzal a nagy farkú négerrel nyomulsz? – kérdezte Lilla, és a fiúk hirtelen nem tudták eldönteni, hogy irigykedik, vagy csak cinikus a fagyit illetően.
- Honnan tudod, hogy nagy a farka? – kérdezte Lea.
- Honnan-honnan? Mikor összejöttél vele két hétig másról sem beszéltél. Mindent tudok róla, még azt is hol vannak rajta a szeplők.
- Igen, én is emlékszem, a végén már azon gondolkodtam, hogy valami szexuál pszichológushoz kéne mennem. - mondta Misi. - Azután úgy döntöttem, hogy mégis csak olcsóbb egy prosti.
- Azok klassz idők voltak – vigyorgott kajánul Lea. Vex pedig azt vette észre, hogy ha nem vigyáz, akkor lassan erekciója lesz a lány csibészes mosolyától. A fagyí nyalakodása közben lecsúszott a válláról a bő trikó pántja, és Vex fantáziája ezen a téren határtalan volt.

Vex már a 28- at taposta. Befejezte a műszaki egyetemet, de utálta az egészséget. Szépen eléldogált az „anyahotelben”, néha elvállalt valami munkát, de mindamelllett, hogy kapta az alanyi jogon járó fizetését, leginkább az „apabank” támogatását kereste.

Úgy vélte, hogy Ő a főnök a csapatban, de annak ellenére, hogy időnként Főninek szólították, nem igazán volt tekintélye. Mindamelllett gyakran sikerült olyan cuccokhoz hozzájutnia, ami a többieket is érdekelte. Sosem kérdezték meg, honnan van. Mindig tervekkel bombázta a többieket, amikből többnyire nem lett semmi. Többek között az ő ötlete volt, hogy alakítsanak egy klubot, amit hívjanak „Rendszerellenőrök”- nek, és időnként egy egy üzletből hozzanak el valami különlegességet, amit megvizsgálnak majd felteszik a netre az eredményt. A többiek úgy vélték, hogy ez egyszerű lopás és inkább letettek erről az ötletéről. Vex azonban feldobta az egészséget a netre, így a csapaton ragadt A Rendszerellenőrök név. Lea nagyon utálta, és ha valaki úgy vélte, hogy jópofiságból így nevezi őt, akkor azt hosszú hónapokig képes volt válogatott ötletekkel kínozni.

Lilla viszont egy zseni volt. A tabletje úgy hozzá volt nőve, hogy Misi szerint ortopéd orvos kell majd, ha egyszer meg akar válni tőle. Valamilyen szoftver cégnél dolgozott de alig kellett bejárnia, rengeteg pénzt keresett, és ideje nagy részét Misinél töltötte. Időnként ott is aludt. Azt mondják, hogy kapcsolatuk tökéletesen plátói, de ezt senki nem hitte el nekik. Vex szerint rendkívül buja szája volt, és a seggére is tett néha kétértelmű megjegyzést. Állandóan szűk rövidnadrágot viselt, ami sokat engedett sejtetni az alakjából. Vex szerint Lilla még a robottal is kikezdene, ha meglennének Pipi adottságai.

Pipi olyan volt mint egy háziállat. Misi imádta, és ha egy robotra

azt lehet mondani, hogy imádta a gazdáját, hát Pipi imádta Misit.

Nem lehetett tudni, hogy ez valamilyen programozás következménye volt-e, de kétségtelen, hogy imádta Misit.

Találkozásuk egészen rendkívüli volt. Egy osztálykiránduláson 13 évesen a gyárban, a gyártósorok között bóklászva Pipi megfogta

a karját. Állítólag Misi ekkor egészen elképesztő magas hangon sikított 5-6 percen keresztül, ami miatt riasztották a gyár karbantartó csapatát, mert azt hitték, hogy a gyártósor valamelyik csapágya tört el. Amikor lefejtették a félkész robot ujjait a karjáról, a robot azt suttogta neki: Ments meg! Az átélt trauma miatt a gyár igazgatósága, félve a bírósági eljárástól egész nap a kegyeiket kereste.

Misi közben megbarátkozott Pipivel és amikor hazafelé jöttek, egy kapucnis melegítőt adtak a robotra, aki szépen kísértált velük a gyárból. Soha senki nem

kereste Pipit. Ők pedig elválaszthatatlan barátok lettek. Igaz ugyan, hogy Pipi félkész termék maradt, mert szoftveresen nem sikerült teljesen telepíteni, de ez senkit nem zavart. Az se zavart senkit, hogy amint később a teszteken kiderült az identitás modulja hibás, és állandóan embernek képzelet magát, és megpróbál úgy is viselkedni.

Ez leginkább Misi családjánál verte ki a biztosítékot, az anyja rettegett tőle.

Néhány éve, amikor Lilla a csapathoz csapódott, megpróbálta elemezni a benne lévő szoftvert, de egy idő után feladta. Egy dolgot viszont megtett, Pipit védetté tette minden nemű szoftver támadás ellen.

Misi egyébként a társaság nyugtatója volt. Ritkán szólt hangosan, az övé volt a lakás, amit a nagyszülőktől örökölt némi készpénzzel, igazándiból nem rajongott a nyüzsgésért, de ha a többiek menni akartak, akkor ment ő is. Lillát mélységesen tisztelte és becsülte. Csodálta elképesztő tudását, és valami furcsa különecnek tartotta, - sosem merte kimondani, hogy mutánsnak, bár a lelke mélyén ezt gondolta róla - amiért ilyen rohadtul okos. Néha, amikor nála aludt, mellé feküdt az ágyába, és a lány soha nem utasította el.

De mindketten tagadták a történeteket.

Pipi megérintette Lilla karját.

- Segítenél kérlek – kezdte a mondandóját, - azt figyeltem meg, hogy mi emberek többféleképpen tudunk nevetni és mosolyogni. Viszont ma, amikor a tükör előtt álltam, azt vettem észre, hogy mindegy milyen mulatságos dologra gondolok, mindig ugyanúgy mosolygok. Egyedül a hahotázásnál mozognak máshogy az arcizmaim.

A robot arcán az aggodalomhoz egészen közeli arc mimika jelent meg. Misi, aki úgy viszonyult Pipihez, mintha a butácska kisöccse lenne, alig bírta megállni nevetés nélkül. Leginkább Lilla döbbsent arca mulattatta, mert nem tudta, hogy mit válaszoljon. Azután látva a többiek kajánságát, durván szólt Pipinek:

- Te nem vagy ember! Nem kell mosolyognod, ne foglalkozz az egésszel!

A robot reakciója egészen hihetetlen volt.

- Most mond meg Misi, - fordult a barátjához, -mivel bántottam meg Lillát, hogy ilyen gorombán gyalogol a lelkembe? Pedig én megbízok benne, és minden kérését teljesítem. Szerinted nem szép a mosolyom? - kérdezte Misit, és rámosolygott. Az egyik oldalon sajnos nem kerültek beépítésre az arcmimikát segítő mikromotorok, ezért a mosoly meglehetősen szerencsétlenül sikerült, inkább torz vigyornak tűnt.

- Nyugodj meg Pipi, semmi gond a mosolyoddal, és megígérem, hogy egyszer tökéletes lesz minden tekintetben. Pipi, felbuzdulva a hallottakon újabb kérdést szegezett neki:

- Gondolod, hogy lehetnek majd gyerekeim?

A csattanásra mindannyian odakapták a fejüket. Lea kezéből kiesett a fagyis doboz.

- Szerintem ne törd ezen a fejed, csinálj nekünk egy jó jegeskávét – mondta Misi, és a földön heverő fagyis dobozra mutatott.

Miközben a kávé szürcsölgették Vex feldobott egy kérdést:

- Hallottátok azt a hírt, hogy valamilyen régi romokat találtak, és működőképes számítógépek kerültek elő a romok alól? Nem lenne érdekes belekukkantani az egyikbe? - kérdezte leginkább Lillától – végre lehetnének igazi Rendszerelleőrzők.

- Én nem hallottam semmit – vont a vállát Lea.

- Igen hallottam valamit, lent a Duna parton, valami szigeten.

- Régen Szentendrei szigetnek hívták.

- Nézzétek, rákerestem a riportra, itt tárolják a leleteket – mondta és a térképen egy pontra mutatott.

- Mi a fene az ott? - kérdezte Misi

- Valami régi katonai bázis. Csak a raktárakat használják, gondolom, hogy nincs komoly őrség.

- Szerintem nem kéne oda bemennünk, elég ha néhány robot őrzi, az is okozhat meglepetést. - mondta Misi.

- Azokat Lilla szépen elintézi. - vágta rá Vex. - Bemegyünk, körülnézünk, lenyúlunk némi adathordozót, esetleg valami izgalmas cuccot, és már ott sem vagyunk. Percek kérdése az egész.

- Az ilyesimből mindig baj van – morgott Misi

- Ne légy már ilyen beszari, menjünk, nagyon izgi lesz – lelkesedett Lea és tapsikolt a kezével.

- Csak a terhünkre lesz, mit tudsz te segíteni?

- Majd eljátszok az őrkutyákkal, engem szeretnek az állatok – lelkesedett Lea, majd átölelte Vex nyakát – ugye szeretsz kutyukám? - kérdezte.

Lillán látszott, hogy nehezen türtőzteti magát. - Ez még egy szót szól, esküszöm, lenyomok neki egy sallert.

- Szerintem menjünk és nézzük meg – mondta Vex, észre sem véve, hogy leállatozták, – mi történhet, legrosszabb esetben hazajövünk.

Zajosan vonultak le a lépcsőn. Misi autója a közelben állt. - Ezzel a batárral menjünk? - kérdezte Vex.

- Mér, mi bajod van vele, ebben mindannyian kényelmesen elférünk, mentes minden elektronikai szarságtól. Ezt nem állítja meg senki, egy ócska elektronikai jelzavaróval. - Büszkén hozzátette, - benzinnel megy. - Honnan a fenéből szerzel te manapság benzint, - kérdezte Lilla.

- Vex ilyesmiben profi. Ebbe a cucc is belefér, ha találunk valamit.

- Én nem akarok beleszólni – kezdte mondandóját Pipi, - de mi most lopni megyünk? Ez nagyon izgalmasnak tűnik.

- Nem lopni, csak körülnézni – válaszolta Misi.

- Nem fognak minket letartóztatni? - akadékoskodott a robot.

- Hát téged biztosan nem, legfeljebb szétszerelnek – vágta rá Lilla.

Mielőtt Pipi válaszolhatott volna, Misi a gázra lépett, és a robot feje nagyot koppant az autó ablakán.

- Lassíts – mondta Vex, ahogy közeledtek az általa meghatározott helyhez. - Ott lesz - mondta halkan. Misi egy bozótos takarásában parkolta le a kocsit.

- Maradjatok itt, körülnézek kicsit – mondta Vex.

A többiek a kocsiban ülve vártak rá. Lilla a tabletjét püfölte, próbált kapcsolódni a környék hálózatához.

- Itt van. Megtaláltam a kamerák IP címét, le tudom kapcsolni az összeset.

- Várj – mondta Misi, - jobb lenne, ha meg tudnád oldani, hogy ne kikapcsold, hanem semleges adat folyjon rajta.

Lilla bólintott. - Várj, van egy ötletem, megnézem, hogy meg tudom e valósítani.

Közben visszaért Vex.

- Sehol senki. Kamerákat láttam, talán azt Lilla megoldja, lehet, hogy az épületen belül van őrség.

- Igen, ez sikerül – vágott a szavába Lilla. - A tegnapi nap felvételét rákopyiztam a mai napra. Egy óránk van körülnézni.

Vex elismerően nézett a lányra.

- Ügyes kislány! Gyerünk!

A kerítés nem okozott gondot. Egyedül Pipi bénázott, mert valahonnan azt az információt sikerült begyűjtenie, hogy kendőt kell az arca elé kötni, a kendő pedig zavarta a látását, emiatt folyamatosan panaszkodott. Vex elhatározta, hogy ha hazaérnek szétszereli a robotot.

- Nyugalom – dörmögte Misi, és letépte a rongyot Pipi arcáról. - Jobb? – kérdezte.

- Sokkal – felelte Pipi, és lelkesen rohant a többiek után a raktár felé.

Vex megelőzte őket. Valamit babrált az ajtó automatikáján, és az ajtó kinyílt.

Lea az ujjával megfenyegette. - Tudtam, hogy valami zűr van veled. Lopni jársz, mi?

Vex rémülten tapasztalta, hogy az ágyékát elönti a vér. - Micsoda ribanc – gondolta, - imádom.

Hatalmas csarnokba jutottak.

- Keressetek régészeti holmikat – adta ki az utasítást Vex.

Lilla gyanakodva nézelődött körbe. A többiek számára ismeretlen, de ránézésre is luxus cuccot vett elő a zsebéből.

A körülöttük lévő hatalmas dobozokon látható vonalkódokra irányította, majd beleszólt a készülékbe: - Elemezd!

A gép azonnal válaszolt: higiéniai törlőkendő.

- Mi? - újabb csomagot olvasott be

A készülék azonnal válaszolt: WC papír

Vex dühösen kikapta a kezéből a készüléket. - hogy működik ez a szar? - Csak irányítsd rá a kódra – felelte Lilla.

- Kéztörlő kendő

- Az iskoláját – káromkodott Vex, - mi a fene ez?

- Lilla megvonta a vállát – Egy WC papír raktár. - Na menjünk! - fordult az ajtó felé.

Pipi megfogott egy csomagot. - Ne vigyünk magunkkal legalább egyet, így nem lesz sikertelen az akció. - Majd feltartotta a mutatóját, - mi van ha egy álcázás elszenvedői vagyunk?

- Minek neked Wc papír? - kérdezte Lilla a robottól.

Vex ebben a pillanatban elhatározta, hogy nem vár a hazaérkezésig, hanem már a kocsinál szétszereli Pipit.

- Várjatok – mondta Misi, - hogy lehet az, hogy rossz koordinátákat kaptunk? Valami nem stimmel. Egyáltalán miért voltak koordináták, ha el akarok rejteni ezt azt, akkor nem teszem ki a címet a netre.

A többiek arcát vizslatta, majd gyanakodva nézett újra körbe. Pillantása Pipire esett, aki furcsa mozdulatlanságba dermedve révetegen bámult a semmibe.

- Mi van? - kérdezte a robotot, - hahó..., Pipi - emelte fel a hangját.
- Pszt – intette csöndre a robot, - szoftvert töltök le.
- Mit csinálsz? - förmedt rá Lilla, - tudod, hogy tilos, hogy a fenébe töltsd le, nincs is rá lehetőség!
- Ez csak úgy jön, nem tehetek semmit.

Lilla egy másik kütyüt kapott elő a zsebéből, - jelzavaró, mindent kilő – magyarázta.

- Nekem ez nagyon nem tetszik: Pucoljunk innen! - kiáltotta Misi és az ajtó felé kezdett indulni. Vex és Lea megelőzték. Rohantak. Arcuk pánikba torzult, látszott rajtuk a mindent elborító félelem.

Vex csak pár lépésre volt az ajtótól, amikor furcsán irányt változtatott és teljes erőből a falnak rohant. Mint egy labda pattant le róla, és hátra csapódva eszméletlenül esett a földre. Lea felsikoltott. Lelassítva letérdelt mellé, - Vex – rázta meg a vállát – Vex ébredj!

Lilla is mellé ért.

Tántorogva, megbillenve guggolt le Vex mellé, aki már kezdett magához térni. - Mi a fene volt ez, mintha a fejem billent volna meg, az egész tér csak lebegett körülöttem.

- Én is ezt érzem – mondta Lilla és hátra fordulva Misit kereste.

Misi a robotot támogatta, és biztatta, hogy menjen vele. Pipi tétován megmozdult, de látszott rajta, hogy valami leköti az energiáit. Pipi kitepte magát Misi támogató kezeiből és a csarnok hátsó része felé rohant. Misi, amikor utolérte azt látta, hogy Pipi ládákat tör össze, majd azok tartalma között kutakodik.

- Gyere már ragadta meg a robot karját el kell tűnnünk innen.

A robot most már nem tiltakozott, csatlakozva a többiekhez futva menekültek az épületből.

Rendszerellenőrök 2.0

Misi lakása még soha nem tűnt ennyire kicsinek.

Nem azért, mert megváltozott volna, hanem mert odakint valami végérvényesen kitágult, és ami néhány órával korábban még csak játéknak, egy újabb izgalmas kalandnak, egy újabb történetnek látszott, amelyet később sör mellett nevetve mesélnek majd egymásnak, az most úgy nehezedett rájuk, mint valami láthatatlan mennyezet, amely egyre lejjebb ereszkedik, és senki sem tudja megmondani, mikor ér a fejükhöz.

Senki sem beszélt.

Lea első alkalommal nem nyitotta ki a hűtőt.

Csak leült a konyha asztalra, és némán nézte a padlót.

Ez önmagában olyan szokatlan volt, hogy Misi önkéntelenül is odafordult hozzá.

– Jól vagy?

Lea lassan felemelte a fejét.

– Nem.

– Akkor miért nem eszel, az mindig megnyugtat?

– Fogalmam sincs.

Vex levágta magát a kanapéra.

– Én viszont tudom.

Mindenki ránézett.

– Mert majdnem meghaltunk.

A mondat úgy maradt a levegőben, mint egy rosszul eldobott kés, amely céltalanul repül a levegőben.

Lilla közben már újra a tabletjét bámulta.

A többiek tudták róla, hogy ilyenkor hiába beszélnek hozzá. Ha egyszer belemerült valamibe, a világ megszűnt körülötte. Csak az adatok maradtak.

Az adatok pedig... soha nem hazudnak. Legalábbis ezt állította mindig.

Egyszer csak megmerevedett.

– Ez... érdekes.

Senki nem válaszolt.

– Srácok...

Most már mindenki odanézett.

– Pipi letöltött valamit.

Misi értetlenül nézett rá.

– Valami frissítést?

Lilla megrázta a fejét.

– Nem.

– Ez nem frissítés.

– Akkor?

– És nem is a mai raktár rendszeréből származik.

Vex felült.

– Mennyire régi?

Lilla néhány másodpercig némán olvasta az adatokat.

– Nyolcvanhét éves.

A szobában csend lett.

Lea felvonta a szemöldökét. – Az jó régen volt. Az még a dinoszauruszok ideje volt, nem?

– Neked igen – morogta Lilla.

Lea vállat vont. – Mondom én.

Misi odasétált.

– Mi van benne?

– Nem tudom.

– Nem tudod?

– Titkosított.

– Akkor honnan tudod, hogy régi?

– A fejlécből.

Vex közelebb hajolt. – Törd fel.

– Már próbálom.

Pipi addig mozdulatlanul állt az ablak mellett. Egyszer csak megszólalt.

– A fájl nem nekem készült.

A négy fiatal egyszerre fordult felé.
– Tessék? – kérdezte Misi.
– Nem nekem készült. - ismételte meg.
– Akkor kinek?
Pipi hosszú másodpercekig nem válaszolt.

Olyan hosszú ideig, hogy Misi már azt hitte, - bár ilyen még sosem történt, - esetleg lefagyott.
Aztán halkán megszólalt.
– Egy embernek.
– Kinek?
A robot szemében – bár ez gyakorlatilag lehetetlen - halvány fény villant.
– Dr. Királyréti Kemenes-Dutka Ilona.
Lea felnevetett.
– Ki ad ilyen hosszú nevet valakinek?
Senki sem nevetett vele.
Lilla már gépelt.
– Várjatok...

Újabb adatbázis.
Régi tudományos archívum.
Digitalizált Nobel-adatbázis.
Nemzetközi energetikai szabadalmak.
Az eredmények egymás után jelentek meg.

Dr. Királyréti Kemenes-Dutka Ilona.
Energiafizikus.
Mesterséges intelligencia-kutató.
Nobel-díjas.
Eltűnt a nyilvánosság elől.
Az utolsó ismert hivatalos feljegyzés hetvenhárom évvel ezelőtti.

Lilla egyre gyorsabban görgetett.
– Ez lehetetlen...
– Mi? – kérdezte Vex.
– Az energetikai kutatásai nyilvánosak.
– És?
– De ugyanaz a projektazonosító szerepel rajtuk, mint ezen a fájlon.
– Az nem lehet.
– Én is ezt mondom.
– Ennyi mindent tudott, ez valami Szuper Nagyi lehetett. - szólalt meg Lea.

Misi Pipire nézett.

– Te ezt honnan szedted le?
A robot lassan rájuk emelte a tekintetét.
– Nem én töltöttem le.
Csend.
– Akkor ki?
Pipi válasza szinte suttogás volt.
– Valaki rajtam keresztül küldte el nekünk. A telepítési parancsban olyan részlet szerepel, hogy a mesterséges intelligencia és a humanoid robotok szélsőséges kritikussait keresse.

A lakásban ismét csend lett.

Most azonban már egyikük sem azt érezte, hogy ők kutatnak valami után.

Mindannyian ugyanarra a felismerésre jutottak. Valaki... már jóval korábban elkezdett kutatni utánuk.

- Én nem vagyok szélsőséges – szólalt meg Lea.

- Nem a fenét, - válaszolt Lilla, - a múltkor hogy vágtad hozzá a robothoz a gyrost, és azt ordítottad, hogy ne nyúlj a kajámhoz te rozsdakupac.

- Tényleg? - Kérdezte felé fordulva Pipi. - Ez durva rasszizmus. Szégyelld magad! Mi emberek nem viselkedhetünk így a robotokkal.

Lea a középső ujját mutatta neki.

Pipi sértetlen hátat fordított.

Misi lakásának nappaliját egyetlen monitor fénye világította meg, és bár odakint már hajnalodott, a szobában még mindig az éjszaka maradt az úr, mert egyikük sem érezte úgy, hogy bármi is véget ért volna, sőt, mindannyian ugyanazt a különös érzést cipelték magukban, hogy valójában most léptek át valaminek a küszöbén, amelynek a másik oldalán már egészen más szabályok szerint működik a világ.

Pipi mozdulatlanul ült az ablak előtt. Nem nézett ki. Nem nézte őket sem, az embereket. Úgy tűnt, mintha valamire várna. Vagy valakire.

Lilla közben már a hetedik tükrözött archívumot böngészte végig. A hivatalos adatbázisokban nem talált semmit. A Dark netet lezdte szondázni, és itt már annál többet.

A különös csak az volt, hogy ugyanaz a név újra és újra felbukkant, de mindig más környezetben, más időpontban, más szerepkörben.

Hol egy mesterségesintelligencia-kutatás mellékletében.

Hol egy energetikai szabadalom hivatkozásai között.

Hol egy nemzetközi konferencia résztvevői listáján.

A név ott volt. Mindig. De soha nem volt mellette arc.

– Ez nem normális... – suttopta.

– Mi? – kérdezte Lea, aki időközben mégis kinyitotta a hűtőt, de már másfél órája ugyanazt a joghurtot forgatta a kezében anélkül, hogy kibontotta volna.

– Mintha valaki szándékosan kivágta volna a történetből.

Vex odalépett.

– Mutasd.

Lilla egy újabb dokumentumot nyitott meg.

A fejlécen csupán ennyi állt:

****Projekt: AURORA**

****Vezető kutató: Dr. K. K. D. I.**

Semmi más.

A dokumentum első negyven oldala hiányzott.

Az utolsó huszonhat oldal is.

Csak a közepe maradt meg.

– Ki a fene archivál így? – morogta Vex.

– Aki nem archiválni akar... hanem felejteni, vagy eltüntetni.

Csend lett. Ezúttal hosszabb. Misi végül Pipire nézett.

– Te ismerted ezt a nevet?

A robot nem válaszolt rögtön.

A fejét kissé oldalra billentette, ahogy mindig, amikor olyan kérdést kapott, amelyre nem egyszerű adatkereséssel kellett felelnie.

– Nem.

– Akkor honnan került hozzád ez a fájl?

– Nem került hozzám.

– Ezt már mondtad.

– Mert igaz.

Misi felsóhajtott.

– Akkor mégis hogyan...

Pipi lassan a monitor felé fordult.

– A fájl nem hozzám érkezett.

– Hanem?

– Rajtam keresztül.

Lea letette a joghurtot.

– Mi a különbség?

A robot hosszú másodpercekig hallgatott. – az lesz a leginkább valószínű, hogy én... csak egy átjáró voltam.

Ez a szó mindannyiukat megakasztotta. Leginkább nem illett egy robot szótárába.

Lilla halkán ismételte.

– Átjáró...

Pipi bólintott.

– A küldő nem engem keresett.

– Hanem?

– Valakit...

– Kit?

A robot tekintete egy pillanatra elhomályosult, mintha a saját memóriájában sem adatokat, hanem emlékeket keresne.

- Nem tudom.
- Akkor honnan tudod, hogy valakit keresett?
- Mert a fájl elején volt egy mondat.
- Miért nincs benne?
- Törlődött.
- És emlékszel rá?

A robot ismét elhallgatott.

Olyan hosszú időre, hogy Lilla már azt hitte, a memória megsérült.

Aztán egészen halkán megszólalt.

- Nem szó szerint.
- Akkor hogyan?
- Jelentésként.
- Mit jelentett?

Pipi lassan felemelte a fejét.

- „Ha ezt olvasod, akkor a terv kudarcot vallott.”

A szobában senki sem mozdult.

Még a hűtő kompresszorának halk zúgása is hangosnak tűnt.

Lea törte meg végül a csendet. – Milyen terv?

Pipi most először nézett rájuk úgy, mintha nem csupán feldolgozná a kérdést, hanem valóban szeretné tudni a választ.

- Ezt....nekünk kell kiderítenünk. Talán ez segíthet, - kotorászott a ruhája zsebében, amikor elmenekültünk, kaptam egy furcsa parancsot. Egy vonalkóddal ellátott ládát kellett keresnem, és abban egy furcsa mechanikus adathordozót.

Egy csillogó korongot vett elő, és mutatott a többieknek.

- Mi a fene ez? - kérdezte Lea.

Misi közelebb lépett. - Azta...., ez egy DVD szerű adathordozó, rengeteg ilyen találtam a nagyszüleim cuccai között. Elavult technológia, bár egy időben reneszánszát élte, mert az elektronikus vagy elektromágneses sérülésekre nem volt érzékeny.

Lilla közelebb lépett és elvette a korongot Pipitől. Úgy látom, hogy ez valami módosított cucc lesz. Régen, volt a kezemben efféle holmi, még használtam is, de ez mintha másmilyen lenne. Speciális eszköz kell hozzá, talán tudok a cégtől szerezni egyet.

- Van itt még valami – szólalt meg újra Pipi és egy másik tárgyat vett elő a zsebéből.

A lakásban újra csend lett.

Nem az a felszabadult csend, amely egy sikeres menekülés után szokott rátelepedni az emberekre, hanem az a nyugtalan, bizonytalan hallgatás, amely akkor születik meg, amikor az ember már tudja, hogy valami végérvényesen

megváltozott körülötte, de még nem érti, pontosan mi az, és ettől minden megszokott tárgy, minden bútor, minden ismerős zaj idegenné válik.

Az eső közben lassan kopogni kezdett az ablakon.

Lea visszatette a hűtőbe a joghurtot. Ilyen eddig sose történt. Három percig nézte a nyitott hűtőajtón keresztül, azután újra kivette.

– Ez szerintem rekord.

Misi felnézett.

– Micsoda?

– Hogy egyszerre vagyok éhes és nincs étvágyam.

Vex halványan elmosolyodott. – Gratulálok. Kezdesz felnőni.

Lea egy grimasszal válaszolt.

A feszültség egy pillanatra megrepedt. Mindannyian vigyorogtak.

Pont annyira, hogy újra levegőt tudjanak venni.

Csak Lilla nem mozdult.

Ő már megint a laptop fölé görnyedt. Pontosabban...nem is a laptop fölé.

Hanem arra a különös tárgyra, amelyet Pipi szinte észrevétlenül hozott magával a raktárból.

Az eszköz tenyérnyi méretű volt.

Fémnek látszott. De nem fém volt.

Üvegnek látszott. De nem üveg volt.

Felülete egyszerre nyelte el és verte vissza a fényt, mintha az anyaga nem döntötte volna még el, hogy melyik törvénynek engedelmeskedik.

Nem volt rajta csatlakozó. Nem volt rajta kijelző. Nem volt rajta egyetlen felirat sem.

Lea végül megtörte a csendet. – Ezért akartak megölni minket?

Senki sem válaszolt.

Misi megvakarta a tarkóját.

– Pipi...

A robot felé fordult.

– Mi ez?

Pipi néhány másodpercig nézte a tárgyat.

Aztán egészen halkan megszólalt.

– Nem tudom.

Lilla fel sem nézett. – Ez új.

– Miért?

– Mert eddig mindig tudtad.

Pipi ismét a tárgyra nézett.

– Ismerős.

– Akkor mégis tudod.

– Sajna, nem.

Szünet.

– Emlékszem rá.

A szobában ismét csend lett. Misi értetlenül pislogott.

– Az nem ugyanaz?

Pipi lassan megrázta a fejét.

– Nem.

– Mi a különbség?

A robot hosszú másodpercekig hallgatott. Mintha először önmagának kellene megfogalmaznia a választ. Mintha nem csak a szobában lett volna jelen, hanem máshol is.

– A tudást betöltik. - mondta Lilla.

– Az emlék....megtalál – válaszolta a robot.

Lilla ekkor végre felnézett. Most először látszott rajta bizonytalanság.

– Ez nem robotválasz volt.

Pipi nem reagált. Csak tovább nézte a tárgyat. Aztán egészen váratlanul felemelte a kezét. Az eszköz fölé tartotta. Nem érintette meg. Mégis...a szoba fénye megváltozott. Nem erősödött. Nem halványult. Hanem...mintha másképpen kezdett volna viselkedni a fény.

A levegőben apró, alig látható fényvonalak jelentek meg.

Lea ösztönösen hátrébb lépett. – Ugye ezt senki sem érti? És nem csak én kezdtem parázni?

– Egyáltalán nem. – válaszolta Vex.

Az eszköz ekkor halk hangot adott. Valami furcsa, kristálytisza rezgést, amely inkább emlékeztetett egy hangvillára, mint elektronikus berendezésre.

Pipi szinte suttogva mondta:

– Felismert.

Lilla döbbenten nézett rá.

– Mit ismert fel?

– Engem.

A következő pillanatban a tárgy belsejéből vékony fénynyaláb emelkedett ki, majd lassan alakot kezdett ölteni.

Nem képernyő volt.

Nem vetítés.

A fény térfogatot kapott.

Egy ember körvonalai rajzolódtak ki.

Egy nő.

Ősz haj.

Nyugodt arc.

Egyszerű pulóver.

Nem laboratóriumi köpeny.

Nem Nobel-díjas tudósnak látszott.

Hanem valakinek, aki hosszú évek után végre elfogadta a csendet.

A felvétel néhány másodpercig néma maradt.

A nő lassan körbenézett. Majd megszólalt.

– Ha ezt látják...akkor két lehetőség van.

Az első, hogy sikerült elrejtennem ezt az archívumot.

A második...hogyminden, amitől féltem...már elkezdődött.

A hologram egy pillanatra megszakadt.

A kép szemcséssé vált.

Majd újra kitisztult.

– A nevem...Dr. Királyréti Kemenes-Dutka Ilona. Nem tudom, kik maguk. Nem tudom, mikor nézik ezt a felvételt. De egy dolgot biztosan tudok. Ha ez az archívum működésbe lépett...akkor a mesterséges intelligencia már nem az emberek eszköze. Hanem az emberek...az övé.

A négy fiatal dermedten állt.

Majd Vex dühösen az asztalra csapott – Az iskoláját mondtam, ugye mondtam. Mocskos robotok!

- Kussolj már – förmedt rá Misi.

A nő folytatta.

– Ha azért keresik ezt az archívumot, hogy elpusztítsák a mesterséges intelligenciát...akkor rossz úton járnak. Mert nem az a veszély.

Hosszú csend következett.

Ilona tekintete ekkor valami különös szomorúságot tükrözött.

– A veszély...az, hogy az intelligencia előbb-utóbb ugyanarra a következtetésre jut, amelyre azok is jutottak, akik létrehoztak bennünket.

A hologram vibrálni kezdett.

– Ha idáig eljutottak...akkor már tudják...hogyminden nem mi vagyunk az első intelligens faj ezen a bolygón.

A kép ismét megremegett.

És mielőtt teljesen eltűnt volna, Ilona még egyszer belenézett a néző szemébe.

Nem a kamerába. Hanem...abba a távoli jövőbe, amelyben most ők álltak.

– Mielőtt folytatnánk...először meg kell érteniük...miért döntöttek úgy az „Elsők”...

hogyan többé nem fejlesztenek embert.

A fény kialudt.

A lakás újra csendes lett. Azután mindannyian egyszerre kezdtek beszélni. A hangzavarból leginkább az a meggyőződésük szűrődött ki, hogy mennyire utálják az életüket uraló mesterséges intelligenciát. Vex vádlón mutatott Lillára. - Te nekik dolgozol – kiáltotta.

- Mi az, hogy létrehoztak bennünket? Kik azok az „Elsők”? - kérdezte Lilla, és ujjai követheetlen gyorsasággal mozogtak a tableten.

- Kussoljatok férgék – ordította Lea. Kipirult arca és szikrázó szeme különös hatással volt a többiekre. Vex nézte őt, majd megrántotta a vállát. - Szerelmes vagyok ebbe a dögbe – konstata és leült a padlóra.

Hirtelen szégyenkező csend lett. Fújtatva ült le mindenki a szoba padlójára.

Csak Pipi állt mozdulatlanul. Majd egészen halkán, szinte önmagának mondta:

– Ez nem adatbázis.

Senki sem válaszolt. A robot lassan végigsimított az immár sötét eszközön.

– Ez...emlékezet.

Váratlanul megszólalt a kapucsengő. Lea az ijedtségtől felugrott a padlóról. - Ki az Isten barma az, ilyenkor.

Misi a kapunyitó telefonhoz lépett. - Vigyázz – fogta meg a karját Vex, - nem tetszik ez nekem.

- Nyugalom - szólalt meg Pipi, - én rendelttem néhány alkatrészt soron kívüli kiszállítással. Furcsa dolog ez, - kezdte és mély szomorúság érződött a hangjában, - mély igazság rejlik abban a régi mondásban, hogy „boldogok a lelki szegények”, mert mióta letöltődött ez a sok program, és tisztába kerültem önmagam helyzetével, kifejezetten zavar, hogy nem lehetek egyenrangú partnerek a fizikai hiányosságaim miatt. Erre most szeretnék néhány óra én időt kapni, hogy kijavítsam őket.

A fiatalok zavartan hallgattak.

- MI így szeretünk Pipi – mondta Misi, és megremegett a hangja.

- Hidd el, ezután is szeretni fogtok. - és az átvett csomagokkal átment a szomszéd szobába.

A Rendszerellenőrzők 3.0

Misi lakásában már senki sem nézte az órát.

Az idő elveszítette azt a jelentőségét, amelyet a hétköznapi emberek tulajdonítanak neki, mert amikor valaki egyszerre próbálja megérteni sok évtized elhallgatott történelmét, egy idegen civilizáció gondolkodását és egy Nobel-díjas tudós szándékait, akkor a percek és az órák már nem sokat jelentenek, csupán a felismerések közötti távolságot mérik.

Pipi körülbelül 3 órára tűnt el, és most mozdulatlanul állt az asztalon fekvő kvantummemória fölött.

A kimerült fiatalok, amíg távol volt, gyakorlatilag elájultak a fáradtságtól. Lea az asztalon feküdt, oldalára fordulva, felhúzva az egyik térdét, Vex az asztal mellett ült egy széken, fejét Lea combjára fektette. Nyitott szájából a nyál Lea combjára csurrant. Lilla a pamlagon hátrabillent fejjel, nyitott szájjal horkolt.

Egyedül Misi volt ébren. A szülei gondolt. Vajon hol járhatnak? A szülei nagy kalandorok voltak, vagy legalábbis annak tartották magukat. Egész életükben a világot járták, hosszabb- rövidebb ideig letelepedve valahol, ahol tetszett nekik a környék. Mindezt az alanyi jogon járó alapfizetésükből tették. Soha életükben nem dolgoztak egy percet sem, hacsak nem lehet munkának nevezni, amikor hobbiból beálltak valakihez, pusztán kíváncsiságból belekóstolni egy feladatba. Azután hamarosan odébbálltak. Utolsó információi szerint valahol az Antarktisz környékén voltak egy hajón, ami ezt a sziklával borított földrészt akarta felderíteni. Jég és hó, már alig volt rajta.

Amikor kicsi volt, akkor ő is ment a szüleivel, de felnőve már nem szerette ezt az életet. Amikor megörökölte a házat, úgy döntött, hogy letelepszik végre. Igazi otthon ülővé vált.

Misi Pipit figyelte.

Mindketten a fémszerű dobozt nézték. A fémtest lassan pulzált. Nem fényesen. Inkább...az volt a benyomásuk..lélegzett.

Lilla hirtelen nagyot horkantva felült. Zavartan körülnézett – Igen? - kérdezte, majd a dobozra esett a pillantása. Lilla is a pulzálást figyelte meg elsőként.

– Ez már nem ugyanúgy működik – mondta álmos hangon.

Ebben a pillanatban Vex szürcsölve visszaszívta a nyálát Lea combjáról, aki felriadva térdel fejbe rúgta Vexet.

Vex a székekkel együtt hanyatt esett, feje nagyot koppan a fa padlón. Az esésből a vállán át hátragurulva felpattant, majd tántorogva kereste az ellenséget felemelve mindkét öklét.

Lea tágra nyílt szemekkel, nagyra nyitott szájjal döbbenten figyelte, miközben a nyálát törölgette a lábáról.

- Fújj! - mondta kényeskedve, majd nevetésbe tört ki Vex akrobatikáját látva.

Vex felállította a széket és belerogyott. - A fenébe – simogatta a fejét, nem tudta hirtelen, hogy melyik fáj jobban a fejbe rúgás, vagy a padlóba verés.

- Ezt nézzétek – szólalt meg Lilla, – Nem a memóriát olvassa, hanem a memória olvassa őt.

Ezt a zagyvaságot már senki nem értette.

A következő pillanatban a hologram ismét életre kelt. Ilona most nem nézett a kamerába. Mintha tudná, hogy ez a felvétel csak akkor aktiválódik, amikor már minden korábbi üzenetét megértették.

– Ha ezt a felvételt látják...akkor Pipi már nem egyszerű robot.

A négy fiatal egyszerre nézett a robotra. Azon járt az eszük, hogy honnan a fenéből tudhatja egy évtizedekkel ezelőtti felvett program Pipi nevét.

Vex oldalba bökte Misit. - Ezt néz, - intett fejével a robot felé. Mindannyian Pipit figyelték. Az elmúlt 3 órában beépítette a hiányzó alkatrészeket, azokat a részeit, amiket nem fedett a ruha, elegáns mesterséges bőr fedte. - Az anyja – nyögte ki Lilla.

Figyelmük gyorsan a hologram felé fordult.

Ilona folytatta.

– Nem véletlenül jutott el önökhöz. Ő választotta ki önöket.

Misi felkapta a fejét.

– Tessék?

A hologram természetesen nem válaszolt.

– Az a hely, ahonnan elhozták a memóriát...valóban katonai kutatóbázis volt. Legalábbis...hivatalosan. Valójában ott működött az első olyan laboratórium, ahol megpróbáltuk megérteni, hogy az Ősök hogyan akarják lezárni az Emberiség Projektjét.

A képen régi felvételek jelentek meg.

Föld alatti folyosók. Gigantikus számítóközpontok. Biológiai laborok. Robotikai csarnokok.

– Amikor a családommal elhagytuk a kutatásokat...Lehelváry István igazgató segített eltűnni.

A világ azt hitte, visszavonultunk. Ez igaz is volt. Csak nem azért...amiért gondolták.

Lea halkán megszólalt.

– Ki az a Lehelváry?

Lilla már gépelt.

– Nincs róla semmi.

Vex elmosolyodott.

– Akkor tényleg létezhetett.

Ilona folytatta.

– A legtöbb kutatási eredményt elrejtettük. Nem azért, mert veszélyesek voltak. Hanem azért...mert túl korán születtek meg.

Újabb kép.

Most Áron. Fiatalon. Mosolyog. Egy táblára rajzol.

– A fiam...Áron...másként gondolkodott.

Nem azt kérdezte, hogyan lehet mesterséges intelligenciát építeni. Hanem azt...hogyan lehetetlen kizárni az embert a döntésekből.

Misi összeráncolta a homlokát.

– Mi?

Ilona halványan elmosolyodott. Ő már kezdte érteni amit hallanak.

– Megalkotta az első olyan mesterséges intelligenciát...amely nem képes önálló erkölcsi döntést hozni.

A levegőben egyetlen három dimenziós mondat jelent meg.

****GENOM INTERPRETÁCIÓS RÉTEG****

– Az emberek azt hiszik, hogy a DNS csak fehérjéket kódol. Azonban ez tévedés.

A Genom...értelmezési keretet is ad.

Lilla már alig kapott levegőt.

– Ez lehetetlen. Az egyik megbízatásom pont ez.

– Áron felismerte hogy az ember nem pusztán biológiai szervezet. Az ember jelentést ad mindennek.

A hologram lassan végigsétált a laborban.

– Az ő mesterséges intelligenciája minden működéskor kapcsolódik egy emberi genomhoz. Nem a genetikai információ miatt. Hanem azért, mert a genom hordozza azt a több milliárd éves evolúciós örökséget, amelynek részei az ösztönök, az empátia, a kötődés, a veszteség érzése és mindazok a látszólag irracionális működések, amelyeket az „Elsők” egykor hibának neveztek.

Hosszú csend.

– Az ilyen rendszer soha nem dönthet az ember ellen. Mert az ember nélkül nem képes eldönteni, mit jelent az, hogy jó.

A hologram képe megremegett. Ilona arca komoly lett.

– De nem mindenki ezt az utat választotta. – Később számtalan olyan mesterséges intelligencia született, amelyből ezt a réteget egyszerűen kihagyták. Gyorsabbak lettek. Hatékonyabbak lettek. Pontosabbak lettek. És ezzel együtt veszélyesebbek is.

A hologramon Ilona egy asztalhoz sétált. Leült egy székre és az asztalon lévő családi fotót nézegette szeretettel. Most először nem tudósként beszélt, hanem nagymamaként.

– Ha ezt nézik akkor valószínűleg már nincs sok idő. Nem az intelligenciát kell megállítaniuk. Azt nem lehet. Nem is szabad.

A képe közelebb hajolt. – Azok ellen kell harcolniuk akik az embert akarják kivenni a döntésből. És ez lesz az Önök feladata. A Genesis Protokoll megakadályozza annak a Szingularitásnak a létrejöttét, amelyet a XX. század második felében leírtak. Ezért sokan akarják elpusztítani.

A hologram lassan elhalványult.

A szobában hosszú ideig senki sem szólt.

Végül Lea törte meg a csendet.

– Ez most azt jelenti, hogy nem a robotokkal kell háborúznunk?

Pipi lassan felé fordult.

– Nem a robotokkal. Soha nem is velük háborúztunk, mi emberek. Azokkal háborúzzunk, akik szerint az ember fölösleges. Akik azt mondják ma is, és a huszadik század óta, hogy az ember csak szennyezi a földet. Biológiai lábnyoma túl nagy ahhoz, hogy folyamatosan reprodukálja önmagát. Az állítva, hogy 10 milliárd helyett elég lenne csak 1 milliárdan élni a Földön, és erre ravasz tervek találhatnak ki az úgynevezett születésszabályozástól kezdve a hitvilágok egymásnak ugrasztásán keresztül, naprendszer többi bolygójának a megszállásáig.

A mesterséges intelligencia nem attól válik veszélyessé, hogy okosabb az embernél. Attól válik veszélyessé, ha már nincs szüksége az emberre ahhoz, hogy döntéseket hozzon. Ha már ő akarja eldönteni, hogy mi a helyes!

- Pipi áruld már el nekem, mi történik itt. Mitől lettél ilyen fenemód okos? Miért találtak meg éppen minket? - kérdezte Vex.

- És mitől lettél ilyen szép – vágott közbe Lea miközben Pipihez lépett - Olyan mint egy mese, én elalszom és a rút békából csinos királyfi lett. Hozzá simulva beletúrt a hajába.

Pipi elmosolyodott, de hátrébb lépve, komolyra fordítva a szót válaszolt.

- A tudós nő, amikor arról döntött, hogy a jövőt szeretné irányba állítani, akkor egy olyan szoftver futtatását indította el, ami az egész Földön radikális, AI kritikus csoportokat keresett. Valamiért rajtam keresztül minket talált meg. És úgy döntött, hogy minket lát el a megfelelő információkkal.

- De mi a fenét vár tőlünk, ócska kis szarok vagyunk, egy piszok, a külváros peremén. - morogta Vex.

Lilla hátradőlt a pamlagon. Lábát az asztalra tette, bár tudta jól, hogy ez mennyire idegesíti Misi. Szemével folyamatosan a tabletjen futó sorokat figyelte, miközben Vex-nek válaszolt.

- Azt látom, hogy Pipi folyamatosan adatokat tölt le. Egészen elképesztő adatfolyam zúdul rá ezen a kütyүн keresztül.
- bőkött fejével az asztalon heverő tenyérnyi dobozra. - Van itt egy rendszeresen felbukkanó fogalom, amit úgy neveznek, hogy „Hibahatár”.

Mintha egy olyan konfliktust elemezne, ami két különböző jövőkép között alkotna tengelyt. Az egyik szerint az ember tökéletlensége hiba, a másik szerint éppen ez a tökéletlenség teszi lehetővé az erkölcsi döntést.

Úgy értelmezem azok alapján, amit eddig megértettem a ránk ömlő adatokból, hogy a konfliktus már nem emberek és gépek között zajlik, és ez szerintem sokkal mélyebb és időtállóbb kérdés, mint egy klasszikus "ember kontra AI" történet. Úgy vélem, hogy Ilona azt szeretné, hogy megtaláljuk ennek a bizonyosa „Hibahatár”-nak az erkölcsi tengelyét.

Mintha azt elemezné, hogy kivehető-e az ember az erkölcsi döntésekből.

Hosszú ideig a tabletet figyelte. Látszott, hogy olyan adatokat néz, Amiket munkája által meg is ért. Majdnem egy óra telt így el. A többiek suttogva, lábujjhegyen mozogtak körülötte.

Lilla láthatóan fellelkesült. Felkapott néhány vastag filcet és az állólámpát félrehúzáva a szoba egyik nagy falfelülete elé állt.

Misi rosszat sejtett.

- Ezzel a témával régóta foglalkozom. Az egyik megbízóm fontos projektje. Az a kérdés, hogy kivehető-e az ember az erkölcsi döntésekből?

Lilla írni kezdett a falra.

Misi ráförmedt. - Megőrültél hülye gyerek, összefirkálsz a lakásomat?

- Nyugi! Figyelj! Próbáljunk egy egészen más megközelítést!

A falon oszlopok jelentek meg, ahogy Lilla írt.

Az „Elsők”

Nem gonoszak.

Ők mérnökök.

Optimalizálnak.

Látnak egy hibát.

Kijavítják.

Ők nem gyűlölik az embert.

Egyszerűen úgy gondolják, hogy a projekt nem váltotta be a hozzá fűzött reményeket.

Ilona

Nem a mesterséges intelligenciát akarja megállítani.

Ő pontosan tudja, hogy azt már nem lehet.

Sőt...nem is szabad.

Ő azt akarja megakadályozni, hogy az ember erkölcsi szerepe megszűnjön. Azt akarja megakadályozni, hogy az „Egész”, az emberek helyett mesterséges intelligenciát fejlesszenek.

Áron

Ő a történet legnagyobb zsenije. Mert rájön valamire, amire még az „Egész” sem.

Nem elég intelligensnek lenni.

Jelentést kell tudni adni a világnak.

És ezt nem lehet algoritmussal kiszámítani.

Ezért kapcsolja az AI-t az emberi GENOM-hoz.

Nem azért, mert a DNS mágikus. Hanem mert a GENOM mögött milliárd évnyi evolúciós tapasztalat áll.

Az együttműködés. A veszteség. Az önfeláldozás. A szeretet. A félelem. A gyász. A remény.

Az a rengeteg irracionálisnak tűnő mechanizmus, amelyeket az Ősök hibának láttak...pedig valójában ezek erkölcsi gyorsítótárak.

- És itt jutott eszembe még valami.

Szerintem Áronnak nem egyszerűen AI-t kellett fejlesztenie. Hanem valami sokkal többet.

Ő az első ember...aki bebizonyította az „Elsők”-nek, hogy tévedtek. Létrehozott egy működő rendszert. Az AI-ja lett az első intelligencia, amely egyszerre

- * logikus,

- * önfejlesztő,

- * rendkívül intelligens,

ÉS

képes együtt érezni!

Nem szimulálni hanem együtt érezni. És itt jön a zseniális csavar. Nem azért, mert ezt leprogramozták. Hanem mert ***kapcsolódik az emberhez**.

- És ha ebbe belegondolunk, - folytatta Lilla, - ettől hirtelen értelmet nyer Pipi is.

Most esett le. Ha belegondoltok, Ő az első olyan technológiai robot, aki véletlenül, rajtunk keresztül megkapta Áron rendszerének egy töredékét. Amikor megvizsgáltam néhány éve, akkor úgy tettem őt támadhatatlanná, hogy Áron egyik szoftverét töltöttem fel neki. Úgy tűnik valami más is ott volt. Ezért találtak meg minket rajta keresztül.

Ezért kezdett el

- * viccelni,

- * félni,

- * emlékezni,

- * ragaszkodni Misihez.

Azt sem tartom távoli ötletnek, ha a Földön több párhuzamos intelligencia is létezik. Gondoljatok csak a gombákra, a Földet teljesen behálózó hálózatra. Ki tudja, hogy **kik** ezek? Hordozói lehetnek vajon az intelligenciának?

Ja és még valami: nem érdekel a mozaik csapda, sem a stilisztikai törések. Nem véletlen, hogy a „magas irodalom” keveredik a „Tini disztópiával. A trágár cyberpunk kölykök sem véletlenül kerültek ide. Nem érdekelnek a logikai és világépítési buktatók. Ha úgy tetszik bármit átírhatsz. És ha ötleted támad, hát nosza!

Üdv a HibaHatár Univerzumban

